

**ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามทัศนะของผู้บริหาร
และครูผู้สอนในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาบุรีรัมย์ เขต 4**

**FACTORS AFFECTING DISCIPLINES OF SECONDARY STUDENTS AS PERCEIVED
BY THE ADMINISTRATORS AND TEACHERS IN THE SCHOOLS UNDER
BURIRAM EDUCATIONAL SERVICE AREA OFFICE 4**

วิทยานิพนธ์

ของ

มานิตย์ แสนยะบุตร

**เสนอต่อมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา**

มีนาคม 2554

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

ชื่อเรื่อง	ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามทัศนะของ ผู้บริหารและครูผู้สอนในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา บุรีรัมย์ เขต 4		
ผู้วิจัย	มานิตย์ แสนยะบุตร		
กรรมการควบคุม	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สงวน ทรงวิวัฒน์	ประธานกรรมการ	
	ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมศักดิ์ เทศสวัสดิ์วงศ์	กรรมการ	
	รองศาสตราจารย์มาลิณี จุโฑปะมา	กรรมการ	
ปริญญา	ครุศาสตรมหาบัณฑิต	สาขา	การบริหารการศึกษา
สถานศึกษา	มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์	ปีที่พิมพ์	2554

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 4 และเพื่อเปรียบเทียบทัศนะของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียน ตามตัวแปรด้านสถานภาพตำแหน่ง อายุ และประสบการณ์ในการทำงาน

ประชากรในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นผู้บริหารและข้าราชการครูในโรงเรียนที่เปิดสอนระดับมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 4 จำนวนทั้งสิ้น 70 โรงเรียน เป็นผู้บริหารจำนวน 113 คน และครูผู้สอนจำนวน 1,423 คน กลุ่มตัวอย่างได้จากการสุ่มจากประชากร โดยกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนของ เกรจซีและมอร์แกน (Krejcie & Morgan) ได้ผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 86 คน และครูผู้สอน จำนวน 306 คน รวมทั้งสิ้น 392 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็น แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่าที่มีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.9538 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติที่ใช้สำหรับทดสอบสมมติฐาน ได้แก่ การทดสอบค่าที (t-test) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way ANOVA) ผลการวิจัยพบว่า

1. ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยรวม อยู่ในระดับมาก
2. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านตัวนักเรียน และด้าน โรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่

ระดับ .01 ด้านครอบครัวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน ส่วนด้านกลุ่มเพื่อน ด้านสังคมและสื่อมวลชน ไม่แตกต่างกัน

3. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านตัวนักเรียน ด้านครอบครัว ด้านกลุ่มเพื่อน และด้านสังคมและสื่อมวลชน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านโรงเรียนไม่แตกต่างกัน

4. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านสังคมและสื่อมวลชนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ด้านตัวนักเรียน และ ด้านกลุ่มเพื่อนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านครอบครัวและด้านโรงเรียนไม่แตกต่างกัน

5. ข้อเสนอแนะอื่น ๆ ได้แก่ นักเรียนควรเข้าใจตัวเองและรับฟังคำชี้แนะจากครูและผู้ปกครอง ผู้ปกครองเข้าใจ กำกับติดตามบุตรหลาน และเป็นตัวอย่างที่ดีทุกด้าน โรงเรียน ผู้บริหารครู ควรเอาใจใส่และสร้างวินัยให้เกิดขึ้นกับนักเรียนอย่างสร้างสรรค์ เพื่อนควรเป็นเพื่อนที่ดีของซึ่งกันและกัน และสังคมและสื่อมวลชนควรนำเสนอสื่อในทางบวก เพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่ นักเรียน

TITLE	Factors Affecting Disciplines of Secondary Students as Perceived by the Administrators and Teachers in the Schools under Buriram Educational Service Area Office 4		
AUTHOR	Manit Sanyabutra		
ADVISORS	Assistant Professor Dr. Sa-nguan Songwiwat		Thesis Advisor
	Assistant Professor Somsak Thetsawatwong		Co-advisor
	Associate Professor Malinee Chutopama		Co-advisor
DEGREE	Master of Education	MAJOR	Educational Administration
SCHOOL	Buriram Rajabhat University	YEAR	2011

ABSTRACT

The purposes of this study were to 1) study the factors affecting disciplines of secondary students as perceived by administrators and teachers in the schools under the office of Buriram Educational Service Area IV, 2) to compare the opinions of administrators and teachers concerning the factors affecting disciplines of secondary students in the schools under the office of Buriram Educational Service Area 4, according to ages and experiences.

The subjects were 70 schools under Buriram Educational Service Area Office 4. The samples were 86 administrators and 306 teachers. The researcher consulted the Krejcie and Morgan's table in specifying the sample size and the sample size was 392. The research instrument was a questionnaire which the reliability of 0.9538. The collected data were analyzed through frequency distribution, percentage, means, standard deviation, t-test Independent Sample and the hypotheses were tested by F-test (One way ANOVA).

The results of this research were as follows:

1. General views of school administrators and teachers towards the factors affecting disciplines of the secondary students were at high levels.
2. The comparison of views of the school administrators and the teachers towards factors affecting disciplines of the secondary students in general was statistical significant different at .05 level. Examining each area, it found that the student and school were statistical significant different at

.01 level, and the family area was too. However, there was no difference in the areas of friend, social, and mass media.

3. The comparison between the opinions of the school administrators and teachers who had different ages revealed significant difference at level .01. After examining each area, the study found that the student, family, friend, social, and mass media were all statistical significantly different at level .01. However, there was no difference in the area of school.

4. The comparison between the points of view of the school administrators and teachers who had different work experience showed that in general they were not different. In examining each area, the social and mass media area were significantly statistical different at level .01, while the student and friend areas were significant different at level .05. On the contrary, there was no difference in the area of school and family.

5. The suggestions from the samples were the students should understand themselves and accept some advices from teachers and their parents, parents should understand and supervise their children and also be their model in any ways. The school administrators and teachers showed cooperate to create the good discipline for students. Friends should be real good friends, social, and mass media should present positive models to lead the students in an acceptable way.

ประกาศคุณูปการ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความเมตตาจากผู้มีพระคุณหลายท่าน ผู้วิจัยขอขอบคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สงวน ทรงวิวัฒน์ ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมศักดิ์ เทศสวัสดิ์วงศ์ และรองศาสตราจารย์มาลิณี จุโฑปะมา กรรมการควบคุม วิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์อนุ ยอดพรหมมินทร์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิตยา บรรณประสิทธิ์ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำ ตรวจสอบ แก้ไขข้อบกพร่องตลอดจนให้ ข้อคิดเห็นต่างๆ เพื่อให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความเมตตาอย่างยิ่งจาก คณาจารย์ จึงขอขอบคุณท่านเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

ผู้วิจัยขอขอบคุณนายสง่า จันทร์วิเศษ รองผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา บุรีรัมย์ เขต 4 นายธีรศักดิ์ เลื่อยไธสง ศึกษาธิการศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาบุรีรัมย์เขต 4 นายสุพจน์ สิ้นสุวงศ์วัฒน์ ผู้อำนวยการ โรงเรียนพุทธ ไธสง นายกมล ทาไธสง ผู้อำนวยการ โรงเรียนวัดสระจันทร์ และนายชยยุทธ ศรีประคู้ ผู้อำนวยการ โรงเรียนบ้านแดง (สหราษฎร์รังสรรค์) ที่ให้ความกรุณาตลอดเวลาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ ในการทำวิจัย ในครั้งนี้ ขอขอบคุณคณาจารย์ทุกท่านที่ได้อบรม สั่งสอน ให้ความรู้แก่ผู้วิจัย ตลอดจน ขอขอบคุณบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ที่ให้ความสะดวกในการ ประสานงานจนงานวิทยานิพนธ์สำเร็จด้วยดี

ขอขอบคุณผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาบุรีรัมย์เขต 4 และเจ้าหน้าที่ทุกฝ่าย และผู้บริหารสถานศึกษาโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาบุรีรัมย์ เขต 4 ตลอดจนครู ผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่านที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจนครบถ้วน สมบูรณ์

ขอขอบคุณทุกท่านที่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการทำวิทยานิพนธ์ ทั้งที่ระบุชื่อและไม่ได้ระบุ ชื่อ ตลอดจนขอขอบคุณเพื่อนร่วมงาน และเพื่อนร่วมรุ่นสาขาการบริหารการศึกษา รุ่นที่ 5 (ภาคพิเศษ) มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ทุกคนที่ช่วยเหลือและให้กำลังใจ ทั้งทางด้านการเรียนและการทำ วิทยานิพนธ์

คุณงามความดีอันพึงมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแด่บิดา มารดา บุพการี ครอบครัว “แสนชะบุตร” ครอบครัว “ภาสะฐิติ” ครู อาจารย์ผู้ที่อบรมสั่งสอนมา ตลอดจนผู้มี พระคุณทุกท่าน

มานิตย์ แสนชะบุตร

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
สมมติฐานของการวิจัย.....	4
ความสำคัญของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
ความหมายของวินัย.....	7
ความสำคัญของวินัย.....	8
ความจำเป็นของการรักษาระเบียบวินัย.....	10
ประเภทของวินัย.....	11
ปัจจัยที่มีผลต่อวินัย.....	12
เพื่อนและการคบเพื่อน.....	17
การสร้างวินัย.....	21
แนวทางปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม และป้องกันการผิดวินัย.....	22
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	25
งานวิจัยในประเทศ.....	26
งานวิจัยต่างประเทศ.....	28
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	31
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	31
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	33
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	35
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	36
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	37

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	39
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	39
การวิเคราะห์ข้อมูล	40
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	40
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	73
ความมุ่งหมายของการวิจัย	73
สมมติฐานของการวิจัย	73
วิธีดำเนินการวิจัย	74
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	74
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	74
การเก็บรวบรวมข้อมูล	75
การวิเคราะห์ข้อมูล	75
สรุปผลการวิจัย	76
อภิปรายผล	81
ข้อเสนอแนะ	86
ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้	86
ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป	87
บรรณานุกรม	88
ภาคผนวก	94
ภาคผนวก ก หนังสือขอความอนุเคราะห์เกี่ยวกับการวิจัย.....	95
ภาคผนวก ข แบบสอบถามการวิจัย.....	104
ภาคผนวก ค คำอำนาจจำแนกรายชื่อและค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม.....	111
ประวัติย่อของผู้วิจัย	120

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนประชากร.....	31
2 จำนวนกลุ่มตัวอย่าง	32
3 จำนวนและค่าร้อยละเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	41
4 ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนระดับความคิดเห็นของ ผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียน มัธยมศึกษา ทั้ง 5 ด้าน.....	42
5 ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนระดับความคิดเห็นของ ผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียน มัธยมศึกษา ด้านตัวนักเรียน.....	43
6 ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนระดับความคิดเห็นของ ผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียน มัธยมศึกษา ด้านตัวครอบครัว.....	44
7 ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนระดับความคิดเห็นของ ผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียน มัธยมศึกษา ด้านโรงเรียน.....	45
8 ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนระดับความคิดเห็นของ ผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียน มัธยมศึกษา ด้านกลุ่มเพื่อน	46
9 ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนระดับความคิดเห็นของ ผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียน มัธยมศึกษา ด้านสังคมและสื่อมวลชน.....	47
10 ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอน มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อ การขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยรวม.....	48
11 ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอน มีทัศนคติต่อ ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านตัวนักเรียน.....	49

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง

หน้า

12	ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอน มีทัศนคติต่อ ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านตัวนักเรียน.....	50
13	ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอน มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านโรงเรียน.....	51
14	ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอน มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านกลุ่มเพื่อ.....	52
15	ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอน มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านสังคมและสื่อมวลชน	53
16	ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาโดยรวม.....	54
17	ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาโดยรวม โดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่ ตามวิธีของเชฟเฟ้ (Scheffe).....	55
18	ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุ ต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาด้านตัวนักเรียน.....	56
19	ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านครอบครัว.....	57
20	ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับ มัธยมศึกษา ด้านโรงเรียน	59

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
21 ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุต่างกันมีทัศนคติต่อ ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านกลุ่มเพื่อน.....	60
22 ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อ ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านสังคมและ สื่อมวลชน.....	61
23 ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการ ทำงานต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับ มัธยมศึกษา โดยรวม.....	62
24 ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการ ทำงานต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับ มัธยมศึกษา โดยรวมโดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่ ตามวิธีของเชฟเฟ้ (Scheffe´)	63
25 ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการ ทำงานต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับ มัธยมศึกษา ด้านตัวนักเรียน.....	64
26 ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการ ทำงานต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับ มัธยมศึกษา ด้านครอบครัว.....	65
27 ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการ ทำงานต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับ มัธยมศึกษา ด้านโรงเรียน.....	67

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
28 ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านกลุ่มเพื่อน.....	68
29 ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านสังคมและสื่อมวลชน.....	69
30 จำนวนและร้อยละของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา สังกัดสำนักเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4....	70

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

โลกในปัจจุบันเป็นยุคโลกาภิวัตน์ (Globalization) ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเข้ามามีบทบาทสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์ และมนุษย์ก็เป็นทรัพยากรที่สำคัญมากในการพัฒนาประเทศชาติ การพัฒนาประเทศชาติจะขับเคลื่อนไปได้นั้นต้องพัฒนาที่ตัวบุคคลหรือประชาชนภายในประเทศชาติก่อน สิ่งที่ดีที่สุดในการพัฒนาบุคคลก็คือการให้ศึกษานั้นเอง (สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. 2546 : 7)

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 หมวด 3 สิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย ส่วนที่ 8 สิทธิและเสรีภาพในการศึกษา มาตรา 49 ได้ระบุไว้ว่า บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาไม่น้อยกว่าสิบสองปี ที่รัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย มาตรา 50 ที่ว่า บุคคลย่อมมีเสรีภาพในทางวิชาการ การศึกษาอบรม การเรียนการสอน การวิจัย และการเผยแพร่งานวิจัยตามหลักวิชาการย่อมได้รับความคุ้มครอง ทั้งนี้ เท่าที่ไม่ขัดต่อหน้าที่ของพลเมืองหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน และหมวด 5 แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ ส่วนที่ 4 แนวนโยบายด้านศาสนา สังคม การสาธารณสุข การศึกษา และวัฒนธรรม มาตรา 80 (4) ที่ว่า ส่งเสริมและสนับสนุนการกระจายอำนาจเพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ชุมชน องค์กรทางศาสนา และเอกชน จัดและมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนามาตรฐานคุณภาพการศึกษาให้เท่าเทียมและสอดคล้องกับแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ (รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550. 2550 : 15) สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 หมวด 1 บททั่วไป มาตรา 6 ว่า การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิตสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข หมวด 4 แนวนโยบายการศึกษา มาตรา 22 ว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติและที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545. 2545 : 3-7)

การมุ่งเน้นการแข่งขันเพื่อสร้างความมั่งคั่งในด้านรายได้ กลับทำให้คนไทยและสังคมไทยมีความเป็นวัตถุนิยมมากขึ้น ก่อให้เกิดปัญหาด้านพฤติกรรมของคนในสังคม คือการย่อหย่อนในศีลธรรม จริยธรรม ขาดระเบียบวินัย การเอาัดเอาเปรียบซึ่งจะเห็น ได้จากการเสนอข่าวของ

สื่อมวลชนแทบทุกแขนง ไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ วิทยุหรือโทรทัศน์ จะเห็นว่าปัญหาทางด้านการขาดคุณธรรมจริยธรรมของผู้คนในสังคมนั้น สามารถเรียกได้ว่าอยู่ในภาวะวิกฤติ อาทิ ปัญหาเด็กเล็กถูกทำร้าย ถูกข่มขืน วัยรุ่นยกพวกตีกัน นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นขายตัวเพื่อนำเงินไปซื้อโทรศัพท์พกพาหรือของฟุ่มเฟือยอย่างอื่น นักเรียนชายข่มขืนเพื่อนนักเรียนหญิงในห้องเดียวกัน วัยรุ่นรวมตัวกันฉุดผู้หญิงไปข่มขืน ปัญหาการทุจริตฉ้อราษฎร์บังหลวง อบายมุขต่าง ๆ ปัญหายาเสพติด เหล่านี้เป็นต้น (ชาชีวัฒน์ ศรีแก้ว, 2543 : 21-22) ในส่วนของระบบการจัดการศึกษาให้ความสำคัญต่อเรื่องคุณธรรมและจริยธรรมค่อนข้างน้อย ทั้งครูผู้สอนและนักเรียนต่างมุ่งให้ความสนใจในวิชาชีพต่างๆ เช่น วิชาการทางเทคโนโลยีสมัยใหม่เป็นส่วนใหญ่ แต่การศึกษาเหล่านี้ทำให้เยาวชนไทยขาดซึ่งความละเอียดอ่อนในเรื่องของคุณธรรมประจำใจ (โกศลไธน์, 2546 : 52) กลายเป็นปัญหาที่ทำให้สมาชิกในสังคมอยู่ร่วมกันอย่างไม่มีความสุข

ในปัจจุบันปัญหาการขาดวินัยของนักเรียนในทุกระดับการศึกษาได้เพิ่มความหนักใจให้แก่ผู้บริหาร ครู และผู้ปกครองนักเรียนมากยิ่งขึ้นสภาพพฤติกรรมของนักเรียนโดยทั่วไปโดยเฉพาะในระดับมัธยมศึกษาและอุดมศึกษาที่ก่อให้เกิดความรู้สึกไม่สบายใจแก่ครูอาจารย์มีหลายรูปแบบ เช่น การไม่ตั้งใจเรียน การหนีเรียน การแต่งตัวไม่สุภาพ การรวมตัวกันเป็นแก๊ง แสดงท่าทีไม่เหมาะสมในที่ต่าง ๆ การพกพาอาวุธ การมาโรงเรียนสาย กรณีชู้สาว การเล่นการพนัน การเสพยา การลักขโมย การต้อนรับน้องใหม่ด้วยวิธีพิสดารและทารุณโหดร้ายต่าง ๆ การจะแก้ปัญหานี้จะต้องกระทำอย่างรอบคอบ ระมัดระวังที่จะสืบค้นให้ถึงสาเหตุที่แท้จริง โดยความร่วมมือของทุกฝ่ายทั้งที่บ้าน โรงเรียน สังคมชุมชนและตัวนักเรียนเอง ซึ่งปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนดังกล่าวย่อมเกิดจากสาเหตุหลายประการจึงมิใช่เรื่องง่ายในการดำเนินการแก้ไขการกระทำผิดทางวินัยของนักเรียน โรงเรียนโดยผู้บริหารและครูถือเป็นหน้าที่ความรับผิดชอบโดยตรงที่จะเป็นผู้เริ่มดำเนินการป้องกัน การศึกษาวิเคราะห์สาเหตุของปัญหาอย่างลึกซึ้งซึ่งเป็นสิ่งที่ควรทำอย่างยิ่ง และจะต้องอาศัยระยะเวลาในการดำเนินการตามสาเหตุเพราะบางพฤติกรรมอาจจะแก้ไขได้โดยง่าย บางพฤติกรรมเกิดจากการสะสมปัญหามานานอาจจะต้องใช้เวลาาน (หัสตินทร์ เขาวนปรีชา, 2542 : 301)

การที่จะพัฒนาคนให้มีความเป็นพลเมืองดี มีวินัยรู้จักสิทธิและหน้าที่ของตนเอง รวมทั้งการเป็นกนดีและปฏิบัติตนตามหลักธรรมคำสอนของศาสนาที่ตนเองนับถือ เป็นสิ่งที่เด็กจะต้องได้รับการปลูกฝังจากสังคมทั้งหมดที่อยู่ล้อมรอบตัวเด็ก เช่น ชุมชน ครอบครัว และ โรงเรียน รวมไปถึงสื่อมวลชนจะต้องตระหนักในความสำคัญของการร่วมมือกันในการปลูกฝังหรือหล่อหลอมให้ผู้เรียนมีความเป็นพลเมืองดีไปพร้อมกัน เช่น บ้านและโรงเรียนต้องมีความสัมพันธ์อันดีต่อกันและร่วมมือกันเพื่อที่จะพัฒนาความเป็นพลเมืองดีของนักเรียน โดยโรงเรียนต้องมีข้อมูลเกี่ยวกับผู้เรียนในด้านสุขภาพ ลักษณะนิสัยเด่น-ด้อย ความสัมพันธ์ในครอบครัว ฐานะทาง

เศรษฐกิจและสังคม ความสนใจในความต้องการของเด็กหรือผู้ปกครอง รวมทั้งสภาพปัญหาต่างๆ ของเด็กหรือผู้ปกครองทั้งอดีตและปัจจุบัน เพื่อจะได้จัดการเรียนการสอน สั่งสอนอบรม ป้องกัน และแก้ไขปัญหาคืออย่างเหมาะสม หน้าที่และความรับผิดชอบของโรงเรียน นอกจากจะจัดการเรียนการสอนแล้วจะต้องจัดบรรยากาศให้เอื้อต่อการเรียนต้องอบอุ่นเป็นมิตร รวมทั้งจัดโอกาสให้ผู้เรียนมีสัมพันธ์ฉันมิตร แบบฉันท์พี่น้องกับเพื่อนร่วมวัย ต่างวัย อย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ ในเวลาที่เหมาะสม เช่น กิจกรรมชมรม ค่าภาคฤดูร้อน เป็นต้น นอกจากนี้ครอบครัว คือ พ่อแม่ ผู้ปกครอง ควรทำความรู้จักกับครูผู้สอน ผู้บริหาร โรงเรียนเพื่อรับรู้ นโยบาย แนวการสอน ระเบียบของโรงเรียน กิจกรรมและการบ้านที่ผู้สอนมอบหมายให้เด็ก เพื่อจะได้ให้ข้อมูลที่ เป็นประโยชน์ต่อโรงเรียนและตัวเด็ก การร่วมมือติดต่อกันเป็นระยะอย่างสม่ำเสมอ จะช่วยให้ทั้งสองฝ่าย คือ บ้านและโรงเรียน เกิดความคุ้นเคยและกลายเป็นความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้น รับรู้ปัญหา ความต้องการของกันและกัน เพื่อหาแนวทางที่ดีที่สุดเพื่อพัฒนาลูกหลานร่วมกัน (กระทรวงศึกษาธิการ. 2544 : 178) สอดคล้องกับวิสัยทัศน์กระทรวงศึกษาธิการ “มุ่งพัฒนาการศึกษาให้ผู้เรียนมีคุณธรรม นำความรู้ มีคุณภาพ มีศักยภาพในการพัฒนาตนเองตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง เสริมสร้างสังคมคุณธรรม พัฒนาสังคมฐานความรู้และยืนหยัดในเวทีโลกบนพื้นฐานของความเป็นไทย”(แผนปฏิบัติการ 4 ปี ของกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2552 – 2555. 2552 : 3) สอดคล้องกับ วิสัยทัศน์ที่ว่า สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นองค์กรหลักในการจัดและ ส่งเสริม สนับสนุนการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานให้ประชากรในวัยเรียนอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ ตามมาตรฐานการศึกษา กลยุทธ์ข้อ 1 ปลูกฝังคุณธรรม ความสำนึกในความเป็นชาติไทย และวิถีชีวิตตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงให้แก่ นักเรียนทุกคน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา ขั้นพื้นฐาน. 2551 : 2-3)

ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของสถานศึกษาที่ต้องพัฒนาผู้เรียนให้เป็นบุคคลที่มีคุณภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการมีวินัยของผู้เรียน ซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนมีความเจริญงอกงามในด้านสติปัญญา อารมณ์ สังคม ร่างกายและจิตใจ ทั้งนี้การทราบสาเหตุการขาดวินัยย่อมเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งขบวนการ พัฒนาให้ผู้เรียนเป็นบุคคลที่มีวินัยในตนเองต่อไป

จากสภาพดังกล่าว จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษา ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามุริรัมย์ เขต 4 โดยจะศึกษาจากความคิดเห็น ของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอน ทั้งนี้เพื่อที่จะนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยไปประกอบในการ กำหนดนโยบาย วางแผนและป้องกันการขาดวินัยของนักเรียน เพื่อให้ นักเรียนมีความประพฤติที่ เหมาะสม ไม่สร้างปัญหาให้กับสังคม ซึ่งจะส่งผลให้สังคมสงบสุขต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามทัศนะของผู้บริหารและครูผู้สอนในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4
2. เพื่อเปรียบเทียบทัศนะของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 ตามสถานภาพ ตำแหน่ง อายุ และประสบการณ์ในการทำงาน

สมมติฐานของการวิจัย

1. ผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอน มีทัศนะเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาแตกต่างกัน
2. ผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุต่างกันมีทัศนะเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาแตกต่างกัน
3. ผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันมีทัศนะเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาแตกต่างกัน

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทำให้ทราบทัศนะของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอน เกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4
2. สามารถใช้ผลการวิจัยเป็นข้อสนเทศและแนวทางในการกำหนดนโยบาย การวางแผน และการป้องกันการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษาทัศนะของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ปัจจัย 5 ด้าน ดังนี้
  - 1.1 ด้านตัวนักเรียนเอง ได้แก่ ความผิดปกติทางด้านร่างกาย จิตใจ สังคม อารมณ์
  - 1.2 ด้านครอบครัว ได้แก่ สังคมรอบ ๆ ตัวนักเรียน ครอบครัวแตกแยก การเลี้ยงดู สภาพเศรษฐกิจ
  - 1.3 ด้านโรงเรียน ได้แก่ ครู ความยากง่ายของวิชาที่เรียน งานและวิชาที่เรียนไม่ตรงกับความสนใจของนักเรียน การบริหาร โรงเรียน

1.4 ด้านกลุ่มเพื่อน ได้แก่ การคบเพื่อน ได้แบบอย่างคำแนะนำจากเพื่อน ต้องการความยอมรับจากเพื่อน

1.5 ด้านสังคมและสื่อมวลชน ได้แก่ เพื่อน สภาพแวดล้อมที่อาศัยอยู่ ความขัดแย้งระหว่างบ้านกับโรงเรียน หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ วิทยุ ภาพยนตร์ วิดีโอ อินเทอร์เน็ต วารสาร นิตยสาร

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากร ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นข้าราชการครูในโรงเรียนที่เปิดสอนระดับมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 จำนวนทั้งสิ้น 70 โรงเรียน ประกอบด้วยผู้บริหารโรงเรียน จำนวน 113 คน และครูผู้สอน จำนวน 1,422 คน รวมทั้งสิ้น 1,535 คน (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4. 2547)

2.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้จากการสุ่มจากประชากร โดยกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างตามตารางกำหนดสัดส่วนของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie & Morgan ; อ้างถึงใน ประสิทธิ์ สุวรรณรักษ์. 2542 : 148) ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 86 คน และครูผู้สอน จำนวน 306 คน รวมทั้งสิ้น 392 คน จากนั้นจึงทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้บริหารสถานศึกษา และครูผู้สอนให้กระจายไปทุกอำเภอและ โรงเรียน ตามสัดส่วน (Proportional Stratified Random Sampling) แล้วทำการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จนได้ครบตามจำนวน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่

3.1.1 สถานภาพตำแหน่ง จำแนกเป็น

3.1.1.1 ผู้บริหารสถานศึกษา

3.1.1.2 ครูผู้สอน

3.1.2 อายุ จำแนกเป็น

3.1.2.1 น้อยกว่า 40 ปี

3.1.2.2 40 – 50 ปี

3.1.2.3 มากกว่า 50 ปี

3.1.3 ประสบการณ์ในการทำงาน จำแนกเป็น

3.1.3.1 น้อยกว่า 10 ปี

3.1.3.2 10 – 20 ปี

3.1.3.3 มากกว่า 20 ปี

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ทักษะ** หมายถึง ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4
2. **วินัยของนักเรียน** หมายถึง ระเบียบเกี่ยวกับความประพฤติทั่วไป ของนักเรียนและระเบียบเกี่ยวกับความประพฤติในชั้นเรียน ซึ่งโรงเรียนกำหนดขึ้นตามกฎระเบียบสำหรับนักเรียนของกระทรวงศึกษาธิการ
3. **ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียน** หมายถึง ปัจจัยด้านตัวนักเรียน ด้านครอบครัว ด้านโรงเรียน ด้านกลุ่มเพื่อน และด้านสังคมและสื่อมวลชน
4. **นักเรียน** หมายถึง นักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในระดับมัธยมศึกษา ช่วงชั้นที่ 3-4 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4
5. **ผู้บริหารสถานศึกษา** หมายถึง ข้าราชการครูทำหน้าที่บริหารและให้การศึกษาในโรงเรียนที่เปิดสอนระดับมัธยมศึกษา ที่ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษาหรือผู้รักษาการ และรองผู้อำนวยการสถานศึกษา ในโรงเรียนที่เปิดสอนระดับมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4
6. **ครูผู้สอน** หมายถึง ครูที่ปฏิบัติการสอนในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4
7. **อายุ** หมายถึง อายุตามปีปฏิทินของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 แบ่งเป็น
  - 7.1 น้อยกว่า 40 ปี
  - 7.2 40 – 50 ปี
  - 7.3 มากกว่า 50 ปี
8. **ประสบการณ์ในการทำงาน** หมายถึง ระยะเวลาที่ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษาหรือรองผู้อำนวยการสถานศึกษาในกรณีของผู้บริหารสถานศึกษาและระยะเวลาที่ได้รับการบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเป็นครูผู้สอนในโรงเรียนจนถึงปัจจุบัน ในกรณีของครูผู้สอน แบ่งเป็น 3 ระดับ คือ
  - 8.1 น้อยกว่า 10 ปี
  - 8.2 10 - 20 ปี
  - 8.3 มากกว่า 20 ปี

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา เพื่อเป็นพื้นฐานและกรอบความคิด ซึ่งผู้วิจัยได้เสนอตามลำดับดังนี้

1. ความหมายของวินัย
2. ความสำคัญของวินัย
3. ความจำเป็นของการรักษาระเบียบวินัย
4. ประเภทของวินัย
5. ปัจจัยที่มีผลต่อวินัย
6. เพื่อนและการคบเพื่อน
7. การสร้างระเบียบวินัย
8. แนวทางปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม และป้องกันการผิดวินัย
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
  - 9.1 งานวิจัยในประเทศ
  - 9.2 งานวิจัยต่างประเทศ

ความหมายของวินัย

ราชบัณฑิตยสถาน (2546 : 1077) ได้ให้คำจำกัดความไว้ว่า วินัย (วินะยะ) หมายถึงระเบียบแบบแผนและข้อบังคับ, ข้อปฏิบัติ เช่น วินัยทหาร ทหารต้องยึดมั่นในวินัย

ธีรวุฒิ ประทุมนพรัตน์ (2534 : 27) กล่าวว่า วินัย หมายถึง กฎเกณฑ์ ระเบียบ หรือมาตรฐานทั้งภายในและภายนอกที่กำหนดขึ้นให้นักเรียนปฏิบัติตาม คือ เชื่อฟังครูอาจารย์ ไม่กล้าฝ่าฝืนเพราะกลัวการลงโทษ ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความสงบเรียบร้อยขึ้นในสังคมโรงเรียน

ไพโรจน์ สมงาม (2541 : 22) ได้ให้ความหมายของวินัยไว้ว่า วินัย คือ กลไกของความเป็นมนุษย์ เพราะมนุษย์รู้จักดี รู้จักชั่ว รู้จักถูก รู้จักผิด

พระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตฺโต) (2543 : 20) ได้ให้ความหมายของวินัยไว้ในการตอบข้อสงสัย ในเรื่องการพัฒนาคนมนุษย์ว่า วินัยคือ เครื่องฝึกพฤติกรรม และเป็นศีลในระดับบัญญัติทางสังคม หรือวินัยคือตัวแบบแผนรูปแบบ บัญญัติ กฎหมาย กติกาสังคมที่ใช้ฝึก

เซาว์ มณีวงษ์ (ม.ป.ป. : 167) กล่าวว่าวินัยเป็นแบบแผนของความประพฤติที่ครูและนักเรียนร่วมกันกำหนดขึ้นไว้เพื่อให้สมาชิกในโรงเรียนควบคุมตนเองได้

มาลินี จุฑารพ (2539 : 281 ; อ้างถึงใน หัสตินทร์ เขาวนปรีชา. 2542 : 285) กล่าวว่า วินัย หมายถึง การปฏิบัติตามระเบียบแบบแผน ข้อ บังคับ ธรรมเนียม ประเพณีของสถาบัน ตลอดจนการปฏิบัติตามคำสั่งของครูอาจารย์ และผู้มีอำนาจที่เกี่ยวข้อง

ใจจริง บุญเรืองรอด (2540 : 117 ; อ้างถึงใน หัสตินทร์ เขาวนปรีชา. 2542 : 285) ได้อธิบายถึงวินัยไว้ว่า เป็นคำที่มักจะใช้ต่อจากคำว่าระเบียบ แต่มีความหมายเหมือนกัน เช่น กรณีระเบียบวินัยของโรงเรียนจะหมายถึง แบบแผนของความประพฤติที่ครูและนักเรียนร่วมกันกำหนดขึ้นไว้ให้สมาชิกในโรงเรียนปฏิบัติตาม หรือวงวนการปฏิบัติ ซึ่งถือว่าเป็นมาตรฐานภายนอก (External Standard) อย่างไรก็ตามถ้าเป็นมาตรฐานภายใน (Internal Standard) จะเน้นอยู่คำเดียวคือ คำว่าวินัย เท่านั้น และเรียกว่าวินัยในตนเอง หรือความสามารถบังคับใจตนเอง แต่ก็มีบ่อยครั้งพบคำว่าวินัย ใช้ในความหมายเดียวกับคำว่าระเบียบ หรือวินัยทั่วไป (General Discipline)

พิสิษฐ์ พานนนท์ (2544 : 7) กล่าวว่า วินัยเป็นกฎเกณฑ์ระเบียบข้อบังคับที่กำหนดขึ้น เพื่อเป็นหลักปฏิบัติและควบคุมพฤติกรรมของคนในสังคม ซึ่งจะ使人ในสังคมปฏิบัติในสิ่งที่พึงมาเป็นแบบแผนอันหนึ่งอันเดียวกันและอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข

จากความหมายของคำว่าวินัย ที่ได้กล่าวมานั้น สรุปได้ว่า วินัยหมายถึง กฎเกณฑ์ ระเบียบข้อบังคับที่กำหนดขึ้น เพื่อเป็นแนวปฏิบัติของบุคคลให้ถูกต้องและเป็นระเบียบ เพื่อความสงบสุขในสังคม

ความสำคัญของวินัย

การที่จะทำให้สังคมมีความสงบสุข มีความเป็นระเบียบเรียบร้อยได้นั้น บุคคลที่อยู่ในสังคมนั้นจะต้องมีวินัย หากไม่มีวินัยชีวิตก็จะสับสนยุ่งเหยิง สังคมจะวุ่นวายเกิดความระส่ำระสาย เพราะวินัยจะช่วยให้สมาชิกในสังคมมีความรับผิดชอบทั้งต่อตนเองและสังคม วินัยสร้างระเบียบแบบแผน วินัยสร้างคนให้เป็นคนดี วินัยสร้างคนให้เป็นคนเก่ง วินัยจึงเป็นเรื่องสำคัญ เราจำเป็นต้องสร้างวินัยให้แก่นุชย์ตั้งแต่เด็ก

ออซูเบล (Ausubel. 1968 : 459 – 460) กล่าวว่าวินัยเป็นปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรม ซึ่งทำหน้าที่สำคัญในการฝึกฝนเยาวชน และกล่าวถึงความสำคัญของวินัย 5 ประการ ดังนี้

1. วินัยมีความจำเป็นต่อกระบวนการทางสังคม เพื่อให้เรียนรู้การยอมรับมาตรฐานของสังคม และวัฒนธรรมต่าง ๆ ของสังคม

2. วินัยมีความจำเป็นต่อการสร้างคนให้มีบุคลิกภาพที่เหมาะสมและมีวุฒิภาวะ เช่น ฝึกฝนให้มีการควบคุมตนเอง การพึ่งพาตนเองเป็นต้น

3. วินัยฝึกให้คนเป็นผู้มีศีลธรรม เชื่อฟัง พัฒนาความรู้สึกลึกซึ้งชอบชั่วดีและความมีเหตุผล

4. วินัยมีความจำเป็นต่อความรู้สึกลดคล้อยของเด็กและมีความจำเป็นต่อการออกกฎข้อบังคับต่าง ๆ ด้วย

5. วินัยสอนให้เกิดความชำนาญที่จะร่วมกิจกรรมกับผู้อื่นในสังคม โดยเฉพาะความรู้ความชำนาญในเรื่องเกี่ยวกับความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมสังคม ให้เกิดความรู้ด้านมนุษยสัมพันธ์ที่จะทำให้การปฏิบัติต่อผู้อื่นเป็นไปอย่างราบรื่น ยังผลให้เกิดประโยชน์ตามความมุ่งหมาย

พณีส หันนาคินทร์ (2529 : 293) กล่าวว่า โรงเรียนจำเป็นต้องมีระเบียบและวินัย เพื่อเป็นเครื่องควบคุมความประพฤติของนักเรียน วินัยเป็นส่วนช่วยต่อความเจริญของนักเรียนและโรงเรียน ดังนี้

1. วินัยช่วยสร้างและรักษาไว้ซึ่งสภาพการณ์อันจำเป็นต่อความเจริญก้าวหน้าของโรงเรียน หากขาดวินัยแล้วการดำเนินงานของโรงเรียนก็จะเป็นไปโดยความยากลำบากและในที่สุดจะเป็นผลเสียมาสู่ตัวนักเรียนในที่สุด

2. วินัย เป็นเครื่องเตรียมตัวนักเรียน สำหรับการดำเนินชีวิตในภายหน้า เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่มีเสรีภาพเต็มที่ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าทำอะไรก็ได้ตามใจชอบ เสรีภาพตอนเป็นผู้ใหญ่จะต้องผูกพันอยู่กับความรับผิดชอบอย่างใกล้ชิดด้วยการให้นักเรียนมีวินัยในโรงเรียน

นิตดา หงษ์วิวัฒน์ (2543 : 11) กล่าวว่า วินัยสร้างความรับผิดชอบ วินัยสร้างระเบียบแบบแผน วินัยสร้างคนให้เป็นคนดี วินัยสร้างคนให้เป็นคนเก่ง ดังนั้น วินัยจึงเป็นเรื่องสำคัญ เราจำเป็นต้องสร้างวินัยให้แก่มนุษย์ตั้งแต่เด็ก

ไพฑูริย์ การเพียร (2544 : 13) ก็ได้กล่าวถึงความสำคัญของวินัยว่า วินัยเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับบุคคลที่อยู่ร่วมกันเป็นสังคมไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ และเป็นปัจจัยที่ส่งผลถึงความสำเร็จในการพัฒนาประเทศ ไม่ว่าจะหน่วยงานหรือองค์กรใดก็ตาม ถ้าปราศจากวินัย หน่วยงานหรือองค์กรนั้นก็ตั้งอยู่ไม่ได้

จะเห็นได้ว่า วินัยเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาคนเพื่อความสำเร็จในทุก ๆ ด้าน วินัยนั้นทำให้สังคมมีระเบียบแบบแผนส่งผลให้อยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข ถ้าประเทศชาติมีพลเมืองที่มีวินัยก็จะทำให้ประเทศชาติพัฒนาได้อย่างรวดเร็ว ถ้าพลเมืองไร้วินัยประเทศชาติก็ย่อมประสบกับความล้มเหลวในการพัฒนาประเทศ

ความจำเป็นของการรักษาระเบียบวินัย

โรงเรียนเป็นสังคมที่มีคนเกี่ยวข้องอยู่มากจึงจำเป็นจะต้องมีระเบียบวินัยเพื่อเป็นเครื่องควบคุมความประพฤตินักเรียนให้อยู่ในทางที่ถูกต้องเหมาะสม คุ้มครองสิทธิเสรีภาพของแต่ละคน และจัดโอกาสการเอาเปรียบซึ่งกันและกัน ระเบียบวินัยในโรงเรียนจึงมีความจำเป็นต่อความเจริญของนักเรียนและโรงเรียนดังนี้(พนัส หันนาคินทร์. 2524 : 248-249 ; อ้างถึงใน หัสคินทร์ เขาวนปรีชา. 2542 : 288)

1. ช่วยสร้างและรักษาไว้ซึ่งสภาพการณ์อันจำเป็นต่อความเจริญก้าวหน้าของ โรงเรียนหากขาดวินัยเสียแล้วการดำเนินงานของ โรงเรียนจะดำเนิน ไปด้วยความยากลำบากจนกระทั่งไม่สามารถ ดำเนินการ ได้ และ ในที่สุดผลเสียก็จะตกอยู่กับนักเรียนเอง
2. วินัยเป็นเครื่องเตรียมตัวนักเรียนสำหรับดำเนินชีวิตในภายหน้า เมื่อนักเรียนเติบโตเป็นผู้ใหญ่มีเสรีภาพเต็มที่ เสรีภาพจะต้องผูกพันกับความรับผิดชอบ นักเรียนมีวินัยในโรงเรียนก็เป็นการฝึก โดยใช้เสรีภาพควบคู่ไปด้วย
3. วินัยเป็นเครื่องปลูกฝังการรู้จักควบคุมตนเองที่ละน้อยเป็นการฝึกที่อายุยังน้อยถ้าไม่ฝึก อาจจะแก้ไขได้ยาก

และใจจริง บุญเรืองรอด (2542 ; อ้างถึงใน หัสคินทร์ เขาวนปรีชา. 2542 : 288-289) ได้กล่าวไว้ว่าระเบียบวินัยมีความสำคัญต่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม จึงมีความจำเป็นที่จะต้องรักษาระเบียบวินัยเพื่อ

1. ความจำเป็นของการเป็นสมาชิกครอบครัว ครอบครัวเป็นส่วนที่เล็กที่สุดของสังคมหากมีการรักษาระเบียบวินัยของสมาชิกในครอบครัวทุกคนจะมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์และเป็นที่ยอมรับทำให้ครอบครัวเป็นสุข สังคมก็จะมี ความเข้มแข็งและมีคุณภาพ
  2. ความจำเป็นของการเป็นสมาชิก โรงเรียนหรือสถานศึกษา สถานศึกษาเป็นที่รวมของนักเรียนจำนวนมากมาจากหลายครอบครัว มีพฤติกรรมหลากหลายที่ต่างกัน ไป สถานศึกษาจะต้องหล่อหลอมพฤติกรรมของสมาชิกในสังคม การมีวินัยของสมาชิกในสถานศึกษาก็จะมีผลในการปูพื้นฐานไปสู่อนาคตด้วย
  3. ความจำเป็นของการเป็นสมาชิกชุมชน ครอบครัวและสถานศึกษาจะช่วยให้บุคคลมีระเบียบวินัยในระดับหนึ่ง ชุมชนก็จำเป็นต้องมีระเบียบวินัยไว้ให้สมาชิกปฏิบัติตาม การให้กฎหมายมีผลต่อบุคคลจึงเป็นกระบวนการสำคัญในการรักษาระเบียบวินัยในสังคม
- ความจำเป็นของการมีระเบียบวินัยในโรงเรียนสรุปได้ 2 ประการคือ

1. เพื่อให้เกิดความสงบ ความเป็นระเบียบเรียบร้อยภายในโรงเรียน ทำให้โรงเรียนดำเนินกิจการทางการศึกษาเป็นไปตามวัตถุประสงค์

2. เพื่อเป็นการเตรียมคนให้รู้จักการมีระเบียบวินัยก้าวไปสู่การเป็นพลเมืองดีของชุมชน ประเทศชาติในอนาคต

จะเห็นได้ว่าบุคคลที่มีวินัยในตนเองและมีส่วนร่วมข่มอยู่ในสังคมด้วยความสุข พัฒนาตนเองให้เจริญก้าวหน้า ในสังคมใดหากมีบุคคลที่มีวินัยสังคมนั้นย่อมน่าอยู่ การปกครองในระบอบประชาธิปไตยเน้นที่การมีวินัยของสมาชิกในสังคมนั้น

ประเภทของวินัย

การปฏิบัติตามคำสั่งระเบียบข้อบังคับที่ใช้อยู่ในโรงเรียน หมายถึง การมีวินัยหากไม่ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับที่วางไว้มักมีความหมายถึงการลงโทษ วินัยจึงกลายเป็นการบังคับให้กระทำในสิ่งที่ผู้ใหญ่หรือครูเห็นว่าดีงามเท่านั้น ซึ่งที่จริงแล้วประเภทของวินัยที่ใช้อยู่ในโรงเรียนมีดังนี้

พนักศ หันนาคินทร์ (2529 : 293) ได้แบ่งประเภทของวินัยออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. วินัยเชิงขาดแบบทหาร นักเรียนต้องปฏิบัติให้เป็น ไปตามคำสั่งและระเบียบที่ครูในโรงเรียนได้วางไว้ใครละเมิดย่อมจะได้รับ โทษ วินัยแบบนี้คือการใช้ความกลัวเป็นเครื่องมือ ทำให้เพราะกลัวจะถูกลงโทษ เป็นการบังคับให้อยู่ในกรอบแบบทหาร ผิดหลักการของประชาธิปไตย
2. วินัยแบบดำเนินงานให้สอดคล้องกับความสนใจของนักเรียน วินัยประเภทนี้กำหนดตามความรู้สึกรและความสนใจของนักเรียน ถ้านักเรียนได้กระทำการที่ตนเองสนใจแล้ว ปัญหาเรื่องวินัยก็จะไม่เกิด
3. วินัยที่เกิดขึ้นจากการรู้จักความรับผิดชอบและเกียรติของตนเอง วินัยประเภทนี้เกิดจากความรับผิดชอบต่อของนักเรียน มีคุณธรรมประจำใจ นับถือเกียรติของตนเอง

สุชา จันทน์แอม และสุรางค์ จันทน์แอม (2521 : 95-96) ได้แบ่งวินัยออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. วินัยในตนเอง คือกระบวนการหรือวิธีการควบคุมพฤติกรรมตนเอง โดยตนเองเป็นผู้แนะนำตนเองให้ประพฤติไปตามแนวทางที่เลือกที่ดี
2. วินัยในหมู่คณะ คือการใช้ระเบียบข้อบังคับเป็นเครื่องมือรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม

ประเภทความรับผิดชอบ

ความรับผิดชอบต่อ คือ การยอมรับรู้และสำนึกในการกระทำของตน ไม่ว่าจะการกระทำนั้นจะถูกหรือผิด ไม่ว่าจะเป็ผลดีหรือผลร้าย ความรับผิดชอบต่อทำให้บุคคลปฏิบัติตามหน้าที่ของตนสรุปได้ 2 ประเภท (กระทรวงศึกษาธิการ. 2544 : 196) ดังนี้คือ

1. ความรับผิดชอบต่อตนเอง หมายถึง การจัดการปัญหาที่ทำให้ตนเองเป็นทุกข์ เช่น ป้องกันตนเองให้ปลอดภัยจากอันตราย รู้จักหน้าที่ของตนเอง ทำงานปฏิบัติงานของตนให้ลุล่วงไปอย่างมีประสิทธิภาพ ทันทกำหนดเวลา ตรงต่อเวลา

2. ความรับผิดชอบต่อสังคมหรือส่วนรวม หมายถึง รู้จักฐานะหน้าที่ความรับผิดชอบของตนเองที่มีต่อสังคม ได้แก่ ความรับผิดชอบต่อครอบครัว โรงเรียน ชุมชน ประเทศชาติและบุคคลที่เกี่ยวข้อง โดยปฏิบัติอย่างถูกต้องเหมาะสม เกิดประโยชน์แก่สังคม ส่วนรวม

พฤติกรรมของบุคคลที่มีความรับผิดชอบ มีดังนี้คือ

1. ตรงต่อเวลา
2. พยายามทำงานให้เสร็จ และติดตามผลงานอยู่เสมอ
3. ยอมรับความผิดพลาด รักษาคำพูด
4. รักษาชื่อเสียง ถือศักดิ์ศรี
5. เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว
6. ชอบทำงานร่วมกับผู้อื่น มีความซื่อสัตย์
7. มีระเบียบวินัย
8. ตั้งใจทำงาน ขยันขันแข็ง
9. รู้จักวางแผนงาน เชื่อมั่นในตนเอง
10. ปฏิบัติหน้าที่โดยเคร่งครัด ยึดมั่นในกฎเกณฑ์
11. รู้จักหน้าที่และทำตามหน้าที่เป็นอย่างดี
12. มีอารมณ์หนักแน่นเมื่อเผชิญกับปัญหา
13. ปรับปรุงงานในหน้าที่ให้ดียิ่งขึ้นทั้งตนเองและสังคม

จะเห็นได้ว่าบุคคลใดที่มีความรับผิดชอบ จะเป็นคนที่รู้จักวางแผนในการทำงาน รู้จักหน้าที่ของตนเอง เมื่อปฏิบัติเป็นประจำ ความมีวินัยก็จะเกิดขึ้น การงานที่ทำจะเกิดผลสำเร็จและมีประสิทธิภาพสูง

ปัจจัยที่มีผลต่อวินัย

ในการวิเคราะห์สาเหตุของการประพฤติดิวินัยนั้นบางครั้งจะพบว่ามีความสลับซับซ้อนเข้าใจยากหรือไม่อาจเข้าใจได้เลย แม้แต่ตัวนักเรียนที่ประพฤติดิตนเอง แต่การประพฤติดิวินัยนั้นย่อมเกิดจากสาเหตุหลายประการ

สมพร สุทัศนีย์ (2544 : 86 – 87) ได้กล่าวถึงสาเหตุที่เด็กขาดวินัย หรือมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมว่ามีสาเหตุมาจากสิ่งต่อไปนี้

1. ตัวเด็ก สาเหตุที่เกิดจากตัวเด็กแบ่งได้ 2 ทาง คือ

1.1 ทางกาย ได้แก่ ร่างกายผิดปกติ แคระแกร็น เตี้ยหรือสูงเกินไป สมอทึบ ปัญญาอ่อน โรคทางสมอง ขาดอาหาร ขาดออกซิเจน โรคบางอย่างทำให้ร่างกายไม่เหมาะสม เช่น นิ้วค้อน ปากแหว่ง ตาเข ฯลฯ

1.2 ทางใจ เกิดจากการสูญเสียพ่อแม่ บุคคลอันเป็นที่รัก หรือเกิดจากความน้อยเนื้อต่ำใจที่ไม่ได้รับความรัก ความเอาใจใส่ จึงทำให้เป็นเด็กเงียบขรึม ไม่พูดจา และแยกตัวออกจากสังคมในที่สุด

2. สิ่งแวดล้อม

2.1 บ้าน

2.1.1 ทักษะคติของพ่อแม่ มีความสำคัญต่อความประพฤติ และบุคลิกภาพของเด็กเป็นอย่างมาก

2.1.1.1 เด็กที่พ่อแม่รักและตามใจมากเกินไป (Permissive) จะทำให้เด็กไม่รู้จักโตเวลาอยากได้อะไรก็ต้องเอาให้ได้ดังใจ เพราะเคยเรียนรู้ว่าตนเองได้รับการทะนุถนอมตลอดเวลา เลยมีความรู้สึกว่าคุณต้องได้ในสิ่งที่ตนต้องการเสมอ

2.1.1.2 เด็กที่ได้รับแต่วัตถุ เด็กเหล่านี้เป็นเด็กที่พ่อแม่เกลียดชัง พ่อแม่บางประเภทไม่ต้องการให้คนอื่นรู้ว่าตนเองเกลียดชังลูกก็จะให้แต่วัตถุแก่ลูก เพื่อเป็นการอำพรางความรู้สึกที่แท้จริง

2.1.1.3 เด็กที่ถูกเกลียดชัง มักจะเป็นเด็กที่พ่อแม่ไม่ต้องการ เด็กจะเกิดความรู้สึกว่าโลกเป็นศัตรูของตน เพราะตนไม่เคยได้รับความรักจากใคร

2.1.2 ลักษณะการอบรมเลี้ยงดู ข้อมแตกต่างกันไปตามลักษณะนิสัย ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม

2.1.2.1 การปกครองที่เข้มงวดกวดขันเกินไป เด็กจะกลายเป็นคนไม่กล้า เพราะเมื่อเด็กทำอะไรพ่อแม่ก็จะเห็นว่าผิดแบบแผน ระเบียบกฎเกณฑ์ไปเสียหมด

2.1.2.2 การปกครองตามสบาย เด็กจะทำอะไร พ่อแม่จะไม่คิดว่าผิดหรือถูก เด็กจะกลายเป็นคนไม่มีระเบียบ

2.1.2.3 การปกครองที่ไม่คงเส้นคงวา ทำให้เด็กเกิดความไม่มั่นใจ ไม่แน่ใจ ขลาดกลัวและวิตกกังวล ในที่สุดจะกลายเป็นคนเงียบขรึม แยกตัวและหนีสังคมได้เช่นกัน

2.1.2.4 การเยาะเย้ยถากถางเมื่อเด็กทำความผิด ทำให้เด็กไม่มีความมั่นใจกับตนเองและเก็บกดความรู้สึกเอาไว้ เมื่อมีโอกาสจะแสดงออกในลักษณะก้าวร้าวรุนแรงและเจ้าอารมณ์ เพื่อที่จะระบายความคับแค้นนั้น ๆ

2.1.2.5 การใช้อำนาจเหนือคุณค่า ทำให้เด็กโกรธแค้น และเก็บความรู้สึกเอาไว้ เมื่อมาอยู่ที่โรงเรียนจะมีกิริยาก้าวร้าวชอบแกล้ง และแหย่เพื่อน เพื่อชดเชยการกระทำของพ่อแม่ที่เคยโหดร้ายต่อตน

2.1.2.6 การเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย (Ignore) ทำให้เด็กขี้อาย ไม่กล้าพูดกับคนอื่น เพราะไม่เคยปฏิบัติคนเช่นนั้นกับพ่อแม่ มักจะเรียกร้องความสนใจ

2.1.3 สัมพันธภาพภายในบ้าน หมายถึงความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่และลูก สัมพันธภาพภายในบ้านหมายถึงความรวมถึงสิ่งต่อไปนี้ คือ

2.1.3.1 ลำดับที่การเกิดของเด็ก

2.1.3.1.1 ลูกคนโต มักจะเป็นคนที่มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่การงาน เพราะได้รับหน้าที่เลี้ยงดูน้องมาก่อนแม่จะเอาแต่ใจตัวเอง ใจน้อย บางครั้งก็มีความอิจฉาเพราะพ่อแม่หันไปสนใจน้องใหม่

2.1.3.1.2 ลูกคนกลาง มักจะเกิดความอิจฉาและมีนิสัยชอบแข่งขัน ถ้าพบความผิดหวังจะกลายเป็นคนก้าวร้าวรังแกผู้อื่น

2.1.3.1.3 ลูกคนสุดท้อง มักปรับตัวไม่ค่อยได้ เอาแต่ใจ และมีพฤติกรรมไม่สมวัย แม้จะมีความเชื่อมั่นในตนเองแต่ก็มีความรับผิดชอบน้อย มักจะเอาแต่ใจตัวเองเสมอ

2.1.3.2 ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา บ้านที่พ่อแม่รักใคร่ปรองดองกันดี ย่อมทำให้เด็กมีความสุข มีความมั่นใจทางจิต แต่หากบ้านมีลักษณะบ้านแตก ย่อมทำให้เด็กมีปัญหาทางอารมณ์ และแสดงพฤติกรรมที่เป็นปัญหาต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น

สาเหตุของการทะเลาะเบาะแว้งเนื่องมาจาก

2.1.3.2.1 พ่อแม่มีวามในอบายมุข

2.1.3.2.2 พ่อแม่มีฐานะยากจน

2.1.3.2.3 พ่อแม่มีฐานะดีแต่ยุ่งอยู่กับการทำงาน ธุรกิจหรือภาระอื่น

2.1.3.2.4 ความประพฤติกของพ่อแม่

2.1.4 จำนวนสมาชิกในครอบครัว ถ้าสมาชิกภายในครอบครัวมากเกินไป ทำให้เกิดการแย่งชิงความรัก เด็กคนใดได้รับความรักน้อยก็เกิดความน้อยเนื้อต่ำใจเกิดความเคียดแค้น เก็บกดและมีปัญหาทางอารมณ์ แต่ถ้าครอบครัวใดมีสมาชิกน้อยเกินไป เด็กก็จะไม่มีเพื่อนเกิดความว่าเหวจึงต้องออกจากบ้านไปหาเพื่อน และมักจะไม่เป็นตัวของตัวเอง ทำอะไรมักยอมตามคนอื่นเสมอ

2.2 โรงเรียน นักจิตวิทยาหลายท่านได้แนะนำให้พิจารณาถึงสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาดังนี้

- 2.2.1 ตัวนักเรียนซึ่งเป็นคนที่มีปัญหาดังกล่าวมาแล้ว
- 2.2.2 ครู บางครั้งจะเห็นว่า ครูคนหนึ่งเข้าสอนเด็กจะไม่ชุกชนแต่ครูอีกคนหนึ่งเข้าสอนเด็กจะไม่สนใจฟัง และมีพฤติกรรมแปลก ๆ ครูไม่เคยคิดว่าเพราะตัวครูเอง สาเหตุที่ครูทำให้เด็กมีพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนา มีดังนี้
- 2.2.2.1 สอนไม่ดี ไม่เตรียมการสอน พูดยาไม่ชัดเจน ทำให้เด็กเรียนไม่รู้เรื่อง
- 2.2.2.2 ไม่ยุติธรรม ครูบางคนมักจะเลือกที่รักมักที่ชัง จึงทำให้เด็กกระด้างกระเดื่อง คือดิ่ง และก้าวร้าว
- 2.2.2.3 การแต่งตัวไม่เหมาะสม จึงทำให้เด็กไม่เชื่อถือ ไม่เกรงกลัว และไม่เคารพ
- 2.2.2.4 ครูไม่สนใจการสอน ทำให้เด็กขาดศรัทธาและไม่เชื่อฟัง
- 2.2.2.5 เจ้าอารมณ์ ทำให้เด็กแค้นกร้าว คือดิ่งและขัดขืน
- 2.2.2.6 การไม่ยอมรับของครู เด็กจะรู้สึกข้อยกใจ ทำให้กลายเป็นเด็กก้าวร้าวและก่อกวนชั้นเรียนได้
- 2.2.2.7 ไม่สนใจและไม่ให้ความสำคัญแก่เด็ก
- 2.2.3 วิธีการปกครองชั้นเรียน การปกครองชั้นเรียนก่อให้เกิดบรรยากาศที่มีผลต่อความประพฤติกของเด็กรวม เช่น
- 2.2.3.1 การปกครองแบบเผด็จการ จะทำให้เด็กมีความโกรธแค้น เก็บกด ไม่ยอมรับผิดและมักจะแสดงออกกลับหลัง
- 2.2.3.2 การปกครองที่เข้มงวดกวัดขั้นจนเกินไป ทำให้เด็กมีปฏิกิริยาก้าวร้าวในสถานการณ์ที่เด็กทนไม่ได้
- 2.2.3.3 การปกครองตามสบาย ทำให้เด็กขาดความเป็นระเบียบ ชุกชน
- 2.2.4 กฎและระเบียบ ที่ทำให้นักเรียนประพฤติกผิด ได้แก่
- 2.2.4.1 กฎและระเบียบที่ขัดกับพัฒนาการของเด็ก
- 2.2.4.2 กฎและระเบียบที่เข้มงวดกวัดขั้นจนเกินไป ไม่มีการยืดหยุ่น
- 2.2.4.3 กฎและระเบียบที่หย่อนยานจนเกินไป
- 2.2.4.4 กฎและระเบียบที่ไม่คงเส้นคงวา
- 2.3 สังคม คือ สิ่งแวดล้อมนอกรบ้านที่มีส่วนสัมพันธ์กับเด็ก มีอิทธิพลต่อความประพฤติกของเด็กรวมเพราะเด็กมักทำตามแบบอย่างสังคมที่ตนอาศัยอยู่
- 2.4 สื่อมวลชน เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อเด็กรวม โดยเฉพาะเด็กวัยรุ่น เพราะเด็กวัยนี้ชอบเลียนแบบ และแสวงหาสิ่งใหม่และน่าตื่นเต้น โดยไม่คำนึงว่าสิ่งนั้นจะดีหรือไม่

ประสาร ทิพย์ธารา (2523 : 86 – 98) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีผลต่อวินัย ดังนี้

1. สาเหตุจากตัวนักเรียน แยกเป็น 2 อย่าง คือ

1.1 จากสภาพนักเรียน ได้แก่สภาพร่างกายและสภาพจิตใจ เช่น ลักษณะทางพันธุกรรม ความสมบูรณ์ของร่างกายและสมอง ซึ่งอาจเกิดขึ้นตั้งแต่กำเนิดหรือเกิดขึ้นภายหลังการเจริญเติบโต สติปัญญา ร่างกายผิดปกติ สุขภาพอ่อนแอ มีโรคประจำตัว สภาพเหล่านี้อาจทำให้เรียนไม่ทันเพื่อน จึงเกิดความท้อแท้ ไม่สนใจเรียน เหม่อลอย ซึมเศร้า ทำให้มีปมด้อย และหาทางแสดงปมเด่น จึงทำให้เกิดปัญหาทางวินัยขึ้นได้ ส่วนสภาพจิตใจ อาจเนื่องมาจากการขาดการสนองความต้องการของ สังคมและอารมณ์ ซึ่งล้มเหลว และอาจทำให้แสดงออกในทางรุนแรงและก้าวร้าวในที่สุด

1.2 จากวัยของนักเรียน เด็กวัยรุ่นเป็นวัยที่เปลี่ยนจากวัยเด็ก ก้าวสู่ความเป็นหนุ่มเป็นสาว ซึ่งจะมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทั้งร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สติปัญญา และสังคมทำให้เด็กวัยนี้เกิดอารมณ์และความคิดใหม่ ๆ ที่แตกต่างจากวัยเด็กอาจมีผลต่อปัญหาทางวินัยได้

2. สาเหตุจากสิ่งแวดล้อม แบ่งเป็น 3 อย่าง คือ

2.1 สิ่งแวดล้อมในครอบครัว เช่นสภาพครอบครัวที่แตกแยก ทำให้เด็กขาดความมั่นใจ ในตนเอง แสดงอวดเก่งต่อครู ต่อเพื่อน เพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้อื่น สัมพันธภาพใน ครอบครัวก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เด็กประพฤติผิดวินัย เพราะสภาพจิตใจและการแสดงออกของเด็ก ในสังคมด้วย นอกจากนี้ วิธีการอบรมของครอบครัว ก็เป็นสาเหตุทำให้เด็กเกิดอารมณ์กระวน กระวาย คั่นคั่นอยู่เสมอ ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง หรือการปล่อยให้เด็กทำสิ่งต่าง ๆ ตามใจตนเอง จะทำให้เด็กขาดเหตุผลที่ดีทางจิตใจ ไม่แน่ใจว่าตนเองทำถูกหรือผิด

2.2 สิ่งแวดล้อมในโรงเรียน โรงเรียนบางแห่งเป็นสาเหตุทางอ้อมที่ทำให้เด็กกระทำผิด วินัย ทั้งนี้เพราะ โรงเรียน ใช้วิธีทำให้เด็กประสบความล้มเหลว ซึ่งมีผลทำให้เด็กมีความมั่งร้ายหรือ เป็นปฏิปักษ์ต่อครู ต่อโรงเรียน เช่น ครูไม่เตรียมการสอน บทเรียนไม่น่าสนใจ ทำให้นักเรียนไม่ สนใจเรียน ครูควบคุมอารมณ์ไม่ได้ ไม่ได้ให้ความสนใจและไม่เอาใจใส่นักเรียน ทำให้นักเรียน เรียกร้องความสนใจจากครูด้วยการพูดเสียงดัง เป็นต้น

2.3 สภาพสังคมทั่วไป สังคมอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี อิทธิพลของวัฒนธรรม ตะวันตกที่หลัง ไหลเข้ามาพร้อมกับความเจริญทางเทคโนโลยี โดยเฉพาะยุคโลกาภิวัตน์หรือ โลกรั่ว พรมแดน วัยรุ่นเป็นวัยที่อยากรู้อยากเห็น อยากรลอง พยายามแสวงหาความรู้โดยวิธีการต่าง ๆ จนกระทั่งแสดงพฤติกรรมที่ทำให้เกิดปัญหาและผลเสียต่อตัวนักเรียนและสังคมได้

ประมวล คันยะ (2528 : 124 -125) ได้สรุปสาเหตุของการทำผิดวินัยนักเรียนไว้ดังนี้

1. สาเหตุจากตัวนักเรียนเอง เช่น เกิดความผิดปกติทางร่างกาย จิตใจ สังคม อารมณ์

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเอง ความรู้สึกมั่นคงปลอดภัยในโรงเรียน

2. สาเหตุจากกลุ่มเพื่อนของนักเรียน เพื่อนมีอิทธิพลต่อความประพฤตินักเรียนมาก โดยเฉพาะวัยรุ่น เช่น ชวนก่อการวิวาท สร้างบรรยากาศตึงเครียดในโรงเรียน

3. สาเหตุจากครูในโรงเรียน เช่นครูมีเจตคติที่ไม่ค่อยดีต่อนักเรียน ครูมีความลำเอียง ครูแตกความสามัคคีทำให้นักเรียนไม่เคารพระเบียบวินัย ครูไม่เตรียมการสอน

4. สาเหตุจากสภาพครอบครัว หรือสภาพแวดล้อมที่นักเรียนอาศัยอยู่ เช่น ทางบ้านมีภูมิหลังไม่คือนักเรียนเอาแบบอย่าง สังคมรอบ ๆ ตัวไม่ดี พ่อแม่ทะเลาะกัน ชวนระครอบครัวยากจน พ่อแม่แยกกันอยู่ ครอบครัวอยู่ในชุมชนแออัด สกปรกมีสภาพแวดล้อมไม่ดี

5. สาเหตุจากสภาพสังคมบ้านเมืองอยู่ในสภาพไม่คิมิแต่ความวุ่นวายแตกแยก ผู้ใหญ่ประพฤติปฏิบัติไม่เหมาะสมมากระเบียบวินัยและความรับผิดชอบ มีผลให้นักเรียนขาดระเบียบวินัยได้เช่นกัน

คอร์ตอน (Corton ;อ้างถึงใน กาญจนนา ศรีภาพสินธุ์. 2535 : 231 – 232) ได้กล่าวถึงสาเหตุการทำผิดวินัยของนักเรียน แยกเป็นข้อ ได้ดังนี้

1. ปัญหาที่มีสาเหตุมาจากโรงเรียน ได้แก่ การสอนที่ไม่ดี หลักสูตรไม่ตรงกับความต้องการของผู้เรียน ตารางสอนที่ตายตัวเกินไป โปรแกรมการเรียนและโปรแกรมอื่น ๆ ที่ไม่ปรับให้เหมาะสมกับพื้นฐานความรู้ ความสามารถของนักเรียน

2. ปัญหาที่มีสาเหตุมาจากตัวนักเรียนเอง ได้แก่ ไม่เข้าใจกฎระเบียบ ไม่เข้าใจเหตุผลของการมีระเบียบนั้น ๆ พื้นฐานของการศึกษาของนักเรียน ไม่ดี ความสัมพันธ์กับเพื่อน ไม่ดี และมีความขัดแย้งกับครู มีเรื่องกระทบกระเทือนทางจิตใจ

3. ปัญหาเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมทางบ้านและชุมชนที่นักเรียนอาศัยอยู่ ได้แก่ สภาพการใช้อำนาจ และความสัมพันธ์ในบ้าน ไม่ดีพอ บ้านอยู่ในบริเวณที่มีปัญหาอาชญากรรมหรือเป็นแหล่งช้อปปิ้ง นักเรียนมีกิจกรรมหรือต้องทำงานคึกเกินไป

ปัจจัยต่าง ๆ ที่กล่าวมานี้มีความเกี่ยวข้องกับตัวนักเรียน บ้าน โรงเรียน และสื่อมวลชน ลักษณะของปัญหาต่าง ๆ จะเป็นปัจจัยที่มีผลต่อวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ซึ่งสาเหตุหลายประการที่ทำให้นักเรียนประพฤติผิดวินัยนั้นมักจะเป็นเรื่องที่ฝังรากลึกอยู่ในสภาพทั่ว ๆ ไป ทั้งนี้ ยังไม่มีการศึกษาใดที่สามารถบ่งชี้ได้ว่าปัจจัยใดเป็นปัจจัยที่มีผลต่อวินัยของนักเรียนมากที่สุด

เพื่อนและการคบเพื่อน

นายกลั่น แรงประโคน (ม.ป.ป.) ได้กล่าวถึงคำว่าเพื่อนไว้ดังนี้

1. ความสำคัญของเพื่อนและการคบเพื่อน

อิทธิพลของเพื่อนนั้นมีมาก โดยเฉพาะช่วงวัยรุ่น เพราะวัยรุ่นมักจะต้องการการยอมรับจากเพื่อน รักเพื่อนมาก บางครั้งรักอย่างไร้เหตุผล เชื่อเพื่อนมาก อิทธิพลของเพื่อนจึงมีทั้งด้านดีและด้านลบ ในด้านดีก็คือ จะช่วยเหลือและเป็นที่พึ่งกันได้ ชวนกันเรียน พากันไปในทางที่ดี คอยตักเตือนเมื่อเพื่อนทำผิด ในทางไม่ดีก็คือ ชวนกันหนีเรียน ชวนกันเสพสารเสพติด พากันไปทางที่ไม่ดีต่าง ๆ เพื่อนทำผิดก็ไม่เตือนหรือกลับส่งเสริมให้ทำผิดต่อไป

2. ความหมายของเพื่อน

คำว่า “เพื่อน” มีความหมายว่า ผู้ชอบพอรักใคร่กัน ผู้สนิทสนมคุ้นเคยกันเองมีหลายลักษณะพอจะแบ่งเป็นกลุ่มเพื่อนได้ดังต่อไปนี้

2.1 เพื่อนตาย เพื่อนร่วมทุกข์ร่วมสุขหรือยอมตายแทนกันได้

2.2 เพื่อนบ้าน ผู้มีบ้านเรือนอยู่ใกล้เคียงกัน

2.3 เพื่อนเล่น เพื่อนที่เล่นหัวกันมาตอนเป็นเด็ก

3. การคบเพื่อน

การคบเพื่อนเป็นสิ่งที่ดี เพราะจะทำให้รู้จักการปรับตัวเข้ากับผู้อื่นหรือสังคม แต่การรู้จักเลือกคบเพื่อนนั้นเป็นสิ่งสำคัญ เพราะเพื่อนสามารถชักนำเราไปในทางที่ดีหรือนำไปใช้ในทางที่ไม่ดีได้ ซึ่งหลักการคบเพื่อนมีดังนี้

3.1 การเลือกคบเพื่อน ต้องรู้จักแยกแยะว่าเพื่อนคนใดเป็นคนดี เพื่อนคนใดเป็นคนไม่ดี ควรเลือกคบแบบสนิทสนมหรือเป็นเพื่อนแท้กับคนดี เพราะเพื่อนจะชักนำไปในทางที่ดีได้ ส่วนเพื่อนที่เป็นคนไม่ดีก็คบแบบผิวเผิน ไม่ควรไปสนิทสนมด้วยและหากเป็นไปได้ควรจะเตือนเขาให้ปรับตัวเป็นคนดี ถ้าทำไม่ได้ก็ควรหลีกเลี่ยงที่จะคบด้วย เพราะถ้าเราคบกับคนไม่ดีคนอื่นอาจมองว่าเราเป็นคนไม่ดีไปด้วย และเพื่อนที่ไม่ดีนี้ก็จะชักจูงเราไปในทางที่ไม่ดีได้ เช่น ชักชวนไปเล่นเกมในเวลาเรียน ชักชวนไปเสพสารเสพติด หรือทะเลาะวิวาท ชักชวนไปในสถานที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ เป็นต้น

3.2 การรู้จักปฏิเสธ จะต้องไม่ใจอ่อนหรือหลงเชื่อคำชักชวนเมื่อเพื่อนจะพาเราไปในทางที่ไม่ดี เช่น หนีเรียน เที่ยวกลางคืน เล่นการพนัน สูบบุหรี่ เป็นต้น ในการพูดปฏิเสธนั้นอาจพูดแบบที่เล่นที่จริง ถ้าไม่ได้ผลเพื่อนยังคืออยู่ก็อาจพูดปฏิเสธด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่นมั่นคง หรืออ้างว่าพ่อแม่ห้ามไม่ให้ไปก็ได้ อย่างไรก็ตาม ในเรื่องนี้เราจะต้องใจแข็ง อย่าเกรงใจเพื่อน เพราะ มิฉะนั้น เราอาจได้รับความเดือดร้อนและอาจเดือดร้อนไปถึงพ่อแม่ ผู้ปกครองของเราด้วย

4. การผูกมิตรและหลักในการผูกมิตร

คำว่า “มิตร” กับคำว่า “เพื่อน” มีความหมายเหมือนกัน แต่เพื่อความสละสลวยในการใช้ภาษาจึงใช้คำว่า “ผูกมิตร” ไม่ใช่คำว่า “ผูกเพื่อน” เพื่อนหรือมิตรที่ดีจะต้องเป็นกัลยาณมิตร

คือ คอยช่วยเหลือกัน และนำประ โยชน์ให้กัน ร่วมทุกข์ร่วมสุขกัน ไม่ชักชวนกันไปในทางที่เสียหาย

4.1 การผูกมิตร

การผูกมิตรกับบุคคลอื่นนั้นจะต้องเริ่มต้นที่ตัวเราเองก่อน ต้องรู้จักตนเองก่อน ปรับปรุงตนเอง ปฏิบัติตนให้เข้ากับผู้อื่นได้ดี ซึ่งข้อแนะนำในการผูกมิตรนั้นมีดังนี้

4.1.1 ทำตนให้เป็นประ โยชน์ต่อเพื่อน เพื่อนหรือบุคคลอื่น ๆ จะพอใจถ้าเราสามารถให้ประ โยชน์เขาได้ อาจให้การช่วยเหลือเกื้อกูลตามความสามารถที่เราพอจะทำได้

4.1.2 รู้จักให้อภัยแก่เพื่อน การคบกันย่อมมีการทำให้ไม่เป็นที่พอใจกันบ้าง แต่ถ้ามีการให้อภัยกัน เรื่องทะเลาะเบาะแว้งก็จะ ไม่เกิดจะคบหากัน ได้ยืดยาว

4.1.3 ควรมีอารมณ์ขัน คนที่มีอารมณ์ขัน ตลก จะทำให้บรรยากาศในการพูดคุย สนุกสนานออกกรสชาติ เพื่อน ๆ ชอบ

4.1.4 ไม่เอาเปรียบเพื่อน คนเราจะ ไม่ชอบคนที่เอาเปรียบ ดังนั้น ถ้าจะคบเป็นเพื่อนกันก็ ไม่ควรเอาเปรียบ

4.1.5 ต้องเป็นผู้ให้ มีพุทธศาสนสุภาษิตบทหนึ่งกล่าวว่า “ผู้ให้ย่อมผูกไมตรีไว้ได้” ก็หมายความว่า การให้นั้นสามารถผูกมิตรได้

4.1.6 ใช้คำสุภาพกับเพื่อน และ ไม่ควรพูดล้อเลียนให้เพื่อนต้องเจ็บช้ำน้ำใจ ควรพูดตักเตือนเพื่อนด้วยถ้อยคำที่นุ่มนวลเมื่อเพื่อนทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง

4.1.7 เอื้ออาทรและช่วยเหลือเพื่อน ต้องมีความเป็นห่วงเป็นใยเพื่อน ตามสารทุกข์สุขดิบกัน ถ้าเพื่อนมีสิ่งใดจะให้ช่วยเหลือเท่าที่เราจะสามารถทำได้ แล้วจะคบกันเป็นเพื่อนแท้หรือเพื่อนตายได้

4.1.8 ไม่นินทา การนินทาหรือใส่ร้ายกันลับหลังแม้เจ้าตัวจะ ไม่ได้ยินแต่ก็อาจจะรู้จากบุคคลอื่นภายหลัง อาจทำให้ผิดใจกัน

4.1.9 ขอมรับคำติชม คนเรามักชอบแต่คำชม ไม่ชอบติ แต่คนเราขอมมีความผิดพลาดเกิดขึ้นได้ ดังนั้นเมื่อเพื่อนติอย่าโกรธ แต่ควรจะขอบคุณที่เขาเป็นกระจกเงาให้เรา

4.1.10 ต้องอ่อนน้อมถ่อมตน คนเรามักจะ ไม่ชอบคนขี้นโม้ พูดยาโอ้อวด ชอบดูถูกคนอื่น แต่จะชอบคนอ่อนน้อมถ่อมตน ควรทำตนเหมือนรวงข้าว คือ ยิ่ง ใดยิ่งอ่อน เพราะรวงข้าวเมื่อ ไต่โกโก้จะเก็บเกี่ยวได้รวงข้าวจะอ่อน โนนลงมาโกโก้พื้น

4.1.11 ให้ความร่วมมือกับหมู่คณะ เมื่อมีการทำงานกลุ่มหรือทำกิจกรรมเป็นหมู่ เป็นพวก จะต้องให้ความร่วมมือเห็นแก่ประ โยชน์ส่วนรวมมากกว่าประ โยชน์ส่วนตัว

4.1.12 ต้องเอาใจเขามาใส่ใจเรา คือ เราต้องคิดเสมอว่าสิ่งใดที่คนไม่ชอบ ไม่

ต้องการให้ผู้อื่นกระทำต่อเรา เราก็ไม่ควรกระทำสิ่งนั้นต่อเขา และถ้าต้องการให้ผู้อื่นกระทำดีต่อเรา เราก็กระทำดีต่อเขา

4.1.13 ขกย่องให้เกียรติเพื่อน คนเรามักชอบการยกย่อง ชมเชย ให้เกียรติ ถ้าเราปฏิบัติเช่นนี้ต่อเพื่อน เพื่อนจะชอบและเพื่อที่จะปฏิบัติกับเราเช่นกัน

4.1.14 มีความรับผิดชอบที่ดี คนที่มีความรับผิดชอบจะเป็นที่พอใจของคนอื่น ๆ และเป็นคุณค่าที่มีในตนเองอีกด้วย

4.1.15 ต้องเคารพสิทธิของกันและกัน ไม่ไปก้าวล้ำละเมิดสิทธิของเขาถึงแม้ว่าจะเป็นเพื่อนสนิทกันก็ตาม

4.1.16 ต้องเคารพในคุณค่าของเพื่อน ทุกคนย่อมมีคุณค่า อย่าดูถูกหรือประเมินว่าคนอื่นต่ำต้อยไม่มีคุณค่า

4.1.17 ประพฤติคนเป็นคนเสมอต้นเสมอปลาย ถึงแม้ว่าสถานภาพจะเปลี่ยนในทางที่ดีขึ้นก็ยังประพฤติกคนเหมือนเดิม ซึ่งถือเป็นเสน่ห์ของคนอย่างหนึ่ง

4.2 ทักษะในการผูกมิตร

ทักษะในการผูกมิตรเป็นสิ่งจำเป็นที่ควรสร้างให้เกิดกับตนเองและนำไปใช้ในการผูกมิตรครั้งนี้

4.2.1 ผิดฝนการให้ การให้คือ “ทาน” นั้นเป็นสิ่งที่คนเราควรจะให้ การให้นั้นอาจเป็นการให้ทางวัตถุ สิ่งของ เงินทอง ให้ธรรมะ ตลอดจนการให้อภัยหรือที่เรียกว่า “อภัยทาน” มีพุทธศาสนสุภาษิตบทหนึ่ง กล่าวว่า “ผู้ให้ย่อมเป็นที่รัก” การให้ต้องฝึกและทำบ่อย ๆ เพราะคนเราจะนึกเสียดาย

4.2.2 ผิดฝนการพูดจาที่ไพเราะ การพูดจาให้ไพเราะเป็นสิ่งที่ฝึกฝนกันได้ อย่าคิดว่าเราเป็นคนเช่นนี้พูดได้แบบนี้ พูดไม่เพราะ พูดตรง ๆ พูดขวานผ่าซาก ท่านสุนทรภู่ได้แต่งบทกลอนไว้ว่า

“ถึงบางพูดพูดดีเป็นศรีศักดิ์   มีคนรักสรรถ้อยร้อยร้อยจิต

แม้พูดชั่วตัวตายทำลายมิตร   จะชอบผิดในมนุษย์เพราะพูดจา”

หรือมีผู้กล่าวต่อๆ กันมาว่า “พูดดีเป็นศรีแก่ปาก ถ้าพูดมากปากจะมีสี” คำว่าพูดมาก คือการพูดไปในทางที่ไม่ดีก็อาจทำให้บุคคลที่ได้ยิน ไม่ชอบอาจถูกทำร้ายให้ได้รับบาดเจ็บได้

4.2.3 ผิดการเข้ากับผู้อื่น การเข้ากับผู้อื่นสามารถฝึกกันได้ ในสังคมปัจจุบันจะเห็นได้ว่า บาง คนเข้ากับผู้อื่น ได้เก่งมาก รู้จักกัน ไม่นานก็คุยกันแบบสนิทสนมแล้ว แต่บางคนไม่รู้ว่าจะทำคนอย่างไรให้เข้ากับผู้อื่นได้ ไม่ค่อยพูดกับใคร ไปเที่ยวที่ไหนกับใครก็ไม่สนุกสนาน ซึ่งบุคคลประเภทหลังนี้ จะต้องรู้จักปรับตัวและฝึกฝนการเข้ากับผู้อื่น

4.2.4 ฝึกการมองโลกในแง่ดี ต้องมองโลกในแง่ดี แล้วจะพบว่าโลกนี้สดใส น่าอยู่ สุขภาพจิตจะดี คนอื่นก็อยากจะคบด้วย คบกับใครก็ไม่มีปัญหา

4.2.5 ฝึกความมีน้ำใจนักกีฬา ต้องยอมรับผิดเมื่อตนเองเป็นผู้ผิด ต้องรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย การเล่นกีฬาก็เป็นการฝึกฝนความมีน้ำใจนักกีฬาอย่างหนึ่งในการดำเนินชีวิตประจำวันก็สามารถนำความมีน้ำใจนักกีฬามาประยุกต์ใช้ได้

4.2.6 ฝึกความมีสติ อาจฝึกด้วยการนั่งสมาธิหรือฝึก โดยไม่ต้องนั่งก็ได้ แต่ขอให้ทำอะไรก็ตามจะต้องมีสติอยู่กับสิ่งที่ทำอยู่ ฝึกฝนความมีสติบ่อย ๆ จะทำให้คนเรามีสติที่ดี มั่นคง ในการคบเพื่อนนั้น อาจเกิดปัญหากันบ้าง แต่ถ้าเรามีสติจะทำให้สามารถแก้ปัญหาด้วยสติ และมีเหตุผล ไม่ใช่อารมณ์หรือความรู้สึกของตนเองในการตัดสินใจจนมากเกินไป ซึ่งสรุปได้ว่าเพื่อนเป็นบุคคลที่มีอิทธิพลต่อวัยรุ่นอย่างมาก การคบเพื่อนควรเลือกแต่เพื่อนที่ดี เพื่อจะได้ชักชวนเราปฏิบัติไปในทางที่เหมาะสม หากจำเป็นต้องพบปะสังสรรค์กับเพื่อนที่ไม่ดี ควรรู้จักปฏิเสธเมื่อเพื่อนชวนให้เรากระทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง เราจึงควรปฏิบัติตนเป็นเพื่อนที่ดี โดยการชักชวนให้เพื่อนกระทำในสิ่งที่ดีและตักเตือนเพื่อนที่จะประพฤติดนไป ในทางที่ไม่ดีด้วย นอกจากนี้เราควรรู้จักวิธีการผูกมิตรและฝึกฝนทักษะ ในการผูกมิตรอีกด้วย

การสร้างวินัย

วินัยเป็นสิ่งที่ต้องปลูกฝังหรือพัฒนาให้เกิดขึ้นแก่นักเรียนตลอดเวลา และควรกระทำอย่าง ต่อเนื่อง เพราะเป็นเรื่องเกี่ยวกับจิตใจ การสร้างระเบียบวินัยจึงเป็นเรื่องยาก ทั้งนี้มีหลักในการสร้าง คือ (สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. 2528 : 10-13)

1. การจัดสิ่งแวดล้อมที่แสดงให้เห็นถึงความมีวินัย สิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลในการเสริมสร้างวินัยให้นักเรียน ปัจจัยในการสร้างเสริมความมีวินัยอย่างหนึ่งคือ การจัดสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คือ การจัดทรัพยากรมนุษย์ เช่น บิดามารดา ครู-อาจารย์ ผู้ใหญ่ให้เป็นแบบอย่างที่ดีแก่เด็ก
2. การสร้างความสำนึกที่จะปฏิบัติ คือ การปลูกฝังค่านิยมให้เกิดความสำนึกว่าแนวทางปฏิบัติที่กระทำอยู่เดิมนั้นก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ สมควรที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม โดยปฏิบัติตามค่านิยม หรือระเบียบแบบแผน การทำให้เกิดความสำนึกและยอมรับในความบกพร่องที่มีอยู่อาจกระทำได้โดยอาศัยกิจกรรมหลายแบบ เช่นการให้วิจารณ์ตนเองจนเกิดสังการแห่งตน การเข้ารับการอบรม เข้าวัดฟังเทศน์ เป็นต้น

3. การให้ความรู้ หมายถึง การให้ผู้ที่จะได้รับการปลูกฝังสร้างเสริม ได้รู้จักหรือเข้าใจถึงความมีวินัย ที่ต้องทำคืออะไร มีลักษณะอย่างไรและมีวิธีการอย่างไร จึงจะสามารถปฏิบัติตามได้

อรรถสิทธิ วชิรเมธี (2552 : ออนไลน์) วิธีเสริมสร้างวินัยนักเรียนยุคใหม่ มี 2 แนวทาง คือ

1. การเสริมสร้างวินัยเชิงลบหรือเชิงรับ เป็นกระบวนการเสริมสร้างวินัยที่มุ่งจะกำกับควบคุม ไม่ให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมที่ผิดกฎระเบียบที่โรงเรียนกำหนด ครูส่วนใหญ่ทั้งในอดีตและปัจจุบันต่างก็เห็นว่าการสร้างวินัยโดยวิธีนี้เป็นวิธีการที่ได้ผลรวดเร็ว เพราะสามารถหยุดพฤติกรรมของนักเรียนได้ทันทีทันใดและนิยมใช้การลงโทษทั้งที่กระทำต่อร่างกาย และจิตใจของนักเรียน โดยไม่ได้คำนึงถึงผลเสียที่จะเกิดขึ้นกับนักเรียนในระยะยาว ส่วนใหญ่มักเป็นการแก้ไขปัญหาพฤติกรรมที่เด็กได้กระทำมาก่อนหน้าแล้ว จึงเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า การสร้างวินัยเชิงรับ

2. การเสริมสร้างวินัยเชิงบวกหรือเชิงรุก เป็นกระบวนการเสริมสร้างวินัยนักเรียนที่มุ่งจะพัฒนาและปลูกฝังพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้กับนักเรียน ครูในปัจจุบันอาจจะยังไม่เข้าใจวิธีการ หรือเข้าใจแต่ก็ไม่ค่อยเห็นด้วยเพราะเป็นวิธีการที่ต้องใช้เวลากว่าจะเห็นผล เป็นวิธีที่ครูจะต้องมีความอดทนอดกลั้นสูง จะต้องใช้ความเป็นกัลยาณมิตร ความรัก ความเมตตาต่อศิษย์อย่างจริงใจและจริงจัง และครูก็มีข้อจำกัดในเรื่องของเวลา ตลอดจนภาระหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาให้พัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีความรู้ มีความสุขภายในเวลาจำกัดแต่ถ้าครูทำไม่ได้ก็อาจจะถูกเพ่งเล็งจากผู้บังคับบัญชาก็ได้ ดังนั้นครูจึงไม่นิยมการเสริมสร้างวินัยเชิงบวกเพราะเห็นผลช้า แต่การเสริมสร้างวินัยเชิงบวกจะให้ผลที่มั่นคงถาวรกว่าและเป็นวิธีการป้องกันก่อนที่จะเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์กับนักเรียนจึงเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าการเสริมสร้างวินัยเชิงรุก

แนวทางปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม และป้องกันการผิดวินัย

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา (2535 : 47) ได้วางหลักการ กระบวนการ และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับหลักการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม ของนักเรียนดังนี้

แนวทางปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรม

1. ปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรม ควบคู่กับการเรียนรู้ในกิจกรรมการเรียนการสอน
2. ปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรม ในโครงการภายในโรงเรียน
3. บรรยายศาสตร์สิ่งแวดล้อมและแบบอย่างที่ดีเชื้อต่อการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรม
4. การร่วมคิดร่วมทำของบุคลากรทุกฝ่ายช่วยให้การปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรมได้ผล
5. การที่นักเรียนได้คิด ได้ปฏิบัติและพึงพอใจในกิจกรรมและเหตุการณ์ต่าง ๆ จะช่วยให้นักเรียนพัฒนาลักษณะนิสัยและคุณธรรมของตนเอง
6. การปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรม ควรคำนึงถึงหลักการ ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องและความแตกต่างระหว่างบุคคล
7. การปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรม ต้องทำอย่างต่อเนื่องและมีการพัฒนา
8. การติดตามและประเมินผลต้องทำอย่างเป็นระบบ

นอกจากนี้ พันธ์ หันนาคินทร์ (2529 : 296) ได้กล่าวถึงวิธีการต่าง ๆ ที่โรงเรียนอาจจะใช้ เพื่อดำเนินการป้องกันการกระทำผิดทางวินัยมีดังนี้

1. การส่งเสริมให้เกิดความภูมิใจในบทเรียน สร้างความรู้สึกให้เกิดขึ้นในหมู่นักเรียน เกี่ยวกับหน้าที่และความรับผิดชอบของนักเรียน บทเรียนเป็นเรื่องที่น่าสนใจ
2. การสร้างความรักโรงเรียนให้เกิดขึ้นในหมู่นักเรียน
3. การรักษาความสัมพันธ์อันดีระหว่างคณะครูด้วยกัน เพื่อเป็นตัวอย่างที่ดีแก่นักเรียน
4. พยายามขจัดสิ่งชั่วร้าย ที่จะก่อให้เกิดความผิดทางวินัย ทั้งภายนอกและภายใน
5. การให้รางวัลความประพฤติดีในรูปแบบต่าง ๆ และความทำค่อหน้าคณะนักเรียน
6. ประสานความร่วมมือระหว่างบ้านกับโรงเรียนทำให้การควบคุมดูแลนักเรียนเป็นไป อย่างได้ผลดียิ่ง

7. การชี้แจงตักเตือนเป็นรายบุคคลหรือเป็นหมู่ซึ่งอาจเป็นไปในรูปแบบการให้คำปรึกษา ชี้แจงตักเตือนรายบุคคล หรือเป็นหมู่คณะ

8. กิจกรรมนักเรียนควรมีคุณค่าทางการศึกษา และเป็นประโยชน์
- วิธีดำเนินการแก้ไขความผิดทางวินัย**

พันธ์ หันนาคินทร์ (2529 : 299) ได้กล่าวไว้ว่า จะต้องดำเนินการแก้ไขตั้งแต่สาเหตุและ จะต้องกระทำให้ทันต่อเหตุการณ์อย่างรวดเร็วไม่ควรปล่อยไว้ให้นานเกินไป ซึ่งมีวิธีการต่าง ๆ ได้แก่ การลงโทษให้เจ็บกาย ครูจะต้องแน่ใจว่าไม่ได้กระทำไปเพราะอารมณ์โกรธเกลียด ลำเอียง หรือลงโทษไปโดยไม่ได้ไต่สวนให้ทราบข้อเท็จจริง และควรเป็นวิธีขั้นสุดท้าย และควรยึดหลัก ที่ว่าการลงโทษต้องให้สมเหตุสมผล กระทำค่อหน้าผู้รู้เห็น แน่ใจว่านักเรียนจะไม่ได้รับบาดเจ็บ และควรจะดูความนิยมของผู้ปกครองด้วย ว่าสนับสนุนการลงโทษ มากน้อยเพียงใด และการ ลงโทษ โดยวิธีกักขัง ผลเสียของวิธีการนี้จะทำให้นักเรียนเกลียด โรงเรียน ไม่อยากมาโรงเรียน การ กักขังเป็น โทษทรมาณจิตใจนักเรียนอย่างยิ่ง การใช้ค่าเสียหายในสิ่งที่นักเรียนได้กระทำเพื่อเป็นการ คอบแทนสิ่งที่นักเรียนเสียไป การให้สั่งคมลงโทษ โดยการทำให้บุคคลที่กระทำผิดนั้นไม่เป็น ที่ยอมรับนับถือในสังคม การขู่หรือการทำให้อาย การขู่อาจใช้ได้ผลในเด็กเล็ก ๆ

กาญจนา ศรีกาฬสินธุ์ (2531 : 247 – 259 ; อ้างถึงใน หัสคินทร์ เชาวน์ปรีชา. 2542 : 312) ได้กล่าวถึงการแก้ไขปรับปรุงการกระทำผิดทางวินัยของนักเรียนด้วยการ ไม่ลงโทษไว้ 2วิธีคือ

1. วิธีการที่ก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในตัวเด็กเอง

1.1 การชักจูงและแนะแนวทาง วิธีนี้ใช้ได้กับการกระทำผิดที่ไม่รุนแรงและยังไม่ ผิดเป็นนิสัย เป็นการพูดชักจูงให้รู้สึกผิดชอบชั่วดี ต้องอาศัยวาทศิลป์และการวางตัวของครูให้เป็น ที่เคารพนับถือของนักเรียน และครูจะต้องวิเคราะห์สาเหตุของการกระทำผิดนั้นอย่างถูกต้อง

1.2 การให้คำปรึกษา เป็นวิธีหนึ่งของกระบวนการแนะแนว การให้คำปรึกษาจะต้องขึ้นอยู่กับความรู้ความสามารถของครูและ สิ่งอำนวยความสะดวกในการให้คำปรึกษา เช่น เวลา สถานที่ เครื่องมือในการทำงานและความเข้มของปัญหา

1.3 การสอนซ่อมเสริมเพื่อแก้ไขปัญหาทางการเรียน ปัญหาการเรียนเป็นต้นเหตุสำคัญอย่างหนึ่งของการกระทำผิดวินัยของนักเรียน ครูควรจะได้พิจารณาพฤติกรรมการสอนของตนและหันมาปรับปรุงวิธีการสอนให้เหมาะสมเพื่อแก้ไข้ปัญหา

2. วิธีเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมของนักเรียน สิ่งแวดล้อมในที่นี้แบ่งเป็น 2 ประเภทคือ สิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียนและสิ่งแวดล้อมทางบ้านและชุมชน

2.1 วิธีเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน สิ่งแวดล้อมในโรงเรียนประกอบด้วย สภาพห้องเรียน สภาพโรงเรียน ตำราเอกสาร วัสดุอุปกรณ์ สวนหย่อมต้นไม้ ความสะอาดหรือความสกปรก กฎระเบียบของโรงเรียน หลักสูตร วิธีการสอน วัฒนธรรมในโรงเรียน บุคคลที่อยู่รอบ ๆตัวนักเรียน สิ่งแวดล้อมเหล่านี้มีผลต่อสภาพจิตใจและความประพฤติของนักเรียน หากจัดให้เหมาะสมสามารถที่จะลดภาวะความเครียดของนักเรียนได้มากและสิ่งแวดล้อมทางสังคมคือ พฤติกรรมของคนจะต้องจัดเป็นพิเศษเพราะพฤติกรรมของคน ๆหนึ่งจะมีผลต่ออีกคนหนึ่ง

2.2 การจัด โปรแกรมการศึกษาให้นักเรียน ได้เลือกมีอยู่ 3 แบบคือ 1) การจัด โปรแกรมการทำงานการทำงานควบคู่ไปกับการเรียน 2) การเลือกชั้นหรือเลือก โรงเรียนที่เหมาะสม 3) การจัด โปรแกรมให้นักเรียน ได้ศึกษาด้วยตนเอง

2.3 การเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมทางบ้านและชุมชน สภาพสิ่งแวดล้อมทางบ้านที่มีผลต่อพฤติกรรมการทำผิดทางวินัยของนักเรียนมีหลายอย่าง เช่น สภาพที่อยู่อาศัย จำนวนคนในบ้าน ความสัมพันธ์ของคนภายในบ้าน สภาพทางเศรษฐกิจ กฎระเบียบในบ้าน เพื่อนบ้าน ทักษะและความมุ่งหวังของคนภายในบ้านที่มีต่อนักเรียน เพื่อนบ้าน ฯลฯ สภาพชุมชนที่มีผลต่อพฤติกรรมการทำผิดทางวินัยของนักเรียน เช่น สภาพของชุมชน ความแออัดของชุมชน กฎระเบียบ วัฒนธรรมประเพณีของชุมชน ทักษะของคนในชุมชน สิ่งที่โรงเรียนสามารถที่จะทำได้คือการให้ความรู้กับผู้ปกครองให้มีความรู้ความเข้าใจในธรรมชาติของเด็ก ตลอดจนวิธีการอบรมเลี้ยงดูอย่างถูกวิธีและการวางบทบาทที่เหมาะสมของผู้ปกครองที่พึงมีต่อปัญหาของเด็กเป็นต้น

ฉันทนา ภาคบงกช และคณะ (2539 : 37) ได้วิจัยเรื่องการปลูกฝังวินัยของคนในชาติและได้เสนอแนวทางในการเสริมสร้างวินัยของคนในชาติไว้ดังนี้

1. ควรเริ่มต้นส่งเสริมวินัยจากเรื่องง่ายในชีวิตประจำวันก่อน แล้วทำการปลูกฝังและฝึกวินัยของหมู่คณะ วินัยของชุมชน วินัยของคนในชาติตามลำดับ

2. ลดการชี้แนะบังคับสั่งสอน และอบรมลง โดยส่งเสริมให้เด็กรู้จักคิด ตัดสินใจและแก้ปัญหาด้วยตนเอง

3. ควรรณรงค์ให้มีการส่งเสริมวินัยด้านต่างๆ

4. มีแบบอย่างที่ดีในเรื่องความมีวินัยจากบุคคลรอบข้าง

5. การกำหนดวินัยควรปรับให้ทันสมัยสอดคล้องกับสภาพแวดล้อม

และจากคู่มือการจัดกระบวนการเรียนรู้หน้าที่พลเมือง-ศีลธรรม ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (กระทรวงศึกษาธิการ. 2544 : 179) กล่าวว่า พ่อแม่และผู้ปกครอง มีส่วนสำคัญในการปลูกฝังแนวทางการดำเนินชีวิตระเบียบวินัยและการเตรียมตัว เพื่อเป็นพลเมืองดีได้ โดยชี้แนะจะจัดโอกาสให้บุตรหลานได้ฝึกปฏิบัติจริงตามแนวทางตัวอย่างได้แก่

1. ให้บุตรหลานมีกิจกรรมรับผิดชอบในหน้าที่ทั้งในครอบครัวและโรงเรียนตามกำลังความสามารถ จะได้มีความภาคภูมิใจในผลงานและการกระทำร่วมกับผู้อื่น

2. อบรมมารยาทต่างๆในชีวิตประจำวัน มารยาทในสังคม มารยาทในการกินอยู่ เดิน ยืน นั่ง นอน

3. พ่อแม่ผู้ปกครอง ควรเป็นตัวอย่างการใช้เหตุผลและความถูกต้องในการตัดสินปัญหา รับฟังความคิดเห็นของบุตรหลาน

4. ฝึกบุตรหลานให้เป็นนักประชาธิปไตย คือการมีเหตุผล รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

5. พ่อแม่ผู้ปกครอง ร่วมกันแนะนำให้บุตรหลานรู้จักแยกแยะสิ่งที่พบเห็น รวมทั้งจากการแสดง รายการ โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ ว่าสิ่งใดควรทำตามสิ่งใดไม่ควรทำตาม เพราะเหตุใดฝึกเด็กรู้จักใคร่ครองและตัดสินใจเลือกปฏิบัติได้

การปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมและป้องกันการผิดวินัย ควรมีหลักการที่ว่าจะต้องสร้างความเข้าใจทุกคนที่มีหน้าที่ในการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรม และการป้องกันการผิดวินัยให้มีความรู้ ความเข้าใจในจุดหมายของวินัย คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ทุกคนมีส่วนร่วมและการปลูกฝังควรเริ่มจากเด็ก และมีความต่อเนื่อง โรงเรียนควรพยายามหาทางให้นักเรียนกระทำสิ่งดีเมื่อทุกคนกระทำสิ่งดีแล้ว ปัญหาทางวินัยก็จะไม่เกิด ส่วนการแก้ไขความผิดทางวินัยนั้นจะต้องแก้ไขเหตุการณ์เฉพาะหน้าและต้องอาศัยทฤษฎีทางด้านจิตวิทยาการเรียนรู้ มาปรับใช้ให้เหมาะสม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการการขาดวินัยของนักเรียนทั้งในและต่างประเทศ ผู้วิจัยจะได้นำมาเสนอไว้ตามลำดับ ดังนี้

งานวิจัยในประเทศ

สมนึก ชัชวาล และสุวิทย์ จันทร์ทิพย์ (2529 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับ บทบาทกับปัญหาและอุปสรรคของครู ในเขตอำเภอเมืองเชียงใหม่ ในการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็น ปัญหาของเด็กนักเรียนวัยรุ่น และผลการศึกษาสรุปว่า ปัญหาพฤติกรรมที่พบมากที่สุด 3 อันดับแรก โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้แก่ การทำผิดเกี่ยวกับการแต่งกายและไว้ผม การขาดระเบียบ วินัย และการเสพสิ่งเสพติด (เช่น บุหรี่ เหล้า สารระเหย) แต่ถ้าจัดลำดับปัญหาตามความกังวลใจ ของครูมากที่สุด คือ การเสพสิ่งเสพติดของนักเรียน ไม่ใช่การขาดวินัย

กิตติพงษ์ วรจำปา (2531: บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่องบทบาทของโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาด ใหญ่จังหวัดนนทบุรี สังกัดกรมสามัญศึกษา ในการพัฒนาความประพฤตินักเรียนพบว่า โรงเรียนมี การปฏิบัติอยู่ในระดับกลาง ทั้งในด้านวินัยนักเรียนและด้านกิจกรรมนักเรียน นักเรียนมีส่วนร่วม เสนอความคิดเห็นในการกำหนดระเบียบต่าง ๆ โรงเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย สิ่งที่โรงเรียน ปฏิบัติอยู่ในระดับมากคือ การยกย่องชมเชยนักเรียนที่กระทำความดีโดยการให้รางวัลและประกาศ เกียรติคุณ

จรัญ นิลพลับ (2540 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาแนวทางการพัฒนางานปกครองนักเรียน โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่าในขอบข่ายงานปกครองนักเรียน 9 ด้านนั้น จะประสบผลสำเร็จหรือไม่ ต้องพิจารณาจากการให้ความร่วมมือของคณะครูอาจารย์ นักเรียน ผู้ปกครอง และชุมชน และต้องมีการรายงานผลการปกครองให้ผู้ปกครองทราบ เพื่อประโยชน์ใน การแก้ปัญหามาตรฐานไม่เหมาะสมของนักเรียน และเพื่อพัฒนานักเรียนมีวินัย คุณธรรม จริยธรรม

มหศักดิ์ ร่วมรักษ์ (2540: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องแนวทางการพัฒนางานปกครองนักเรียน นักศึกษา โรงเรียนลำปางเทคน โน โถยี และผลการศึกษาสรุปได้ว่าแนวทางการพัฒนางานปกครอง นักเรียน 5 งาน คือ งานพฤติกรรมทั่วไป งานระเบียบวินัย งานมาสาย-ขาดเรียน งานพัฒนาค่านิยม และจริยธรรม และงานป้องกันการป้องกันการประพฤติผิดระเบียบวินัย ครู นักเรียน นักศึกษา มี ความเห็นดังนี้ คือ ควรส่งเสริมพฤติกรรมที่ดีงาม ควรส่งเสริมวินัยที่ดีงาม ควรส่งเสริมการมาเรียน ให้สม่ำเสมอ ควรแก้ไขค่านิยมและจริยธรรมที่ไม่เหมาะสม ควรปฏิบัติงานให้มีความสอดคล้องเป็น แนวเดียวกัน ควรระบุขอบเขตงานให้ชัดเจน ควรมอบอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบให้กับ ตำแหน่งต่าง ๆ ควรแบ่งงานเพื่อไม่ให้เกิดความซ้ำซ้อน ควรกำหนดการที่ต้องปฏิบัติโดยลำดับ ก่อนหลัง ควรสังเกตพฤติกรรมนักเรียน นักศึกษาสม่ำเสมอ และควรปรับปรุงคุณภาพของงาน

พิสิษฐ์ พานนนท์ (2544 : 93) ได้วิจัยเรื่องการศึกษาวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาตาม ทิศนะของผู้บริหาร ครู และนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาเพศชายมีความบกพร่องทางวินัยด้านการแต่งกาย ความ ประพฤติและความรับผิดชอบมากกว่าเพศหญิง และโรงเรียนขนาดใหญ่มีปัญหามากกว่าโรงเรียน

ขนาดเล็ก เพราะโรงเรียนขนาดเล็กครูสามารถควบคุมดูแลนักเรียนได้ใกล้ชิดทั่วถึง นักเรียนและครู มีความใกล้ชิดกันมีความอบอุ่นเป็นกันเอง รวมทั้งอาจเนื่องมาจากสภาพแวดล้อมของโรงเรียนการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรและอื่น ๆ

วิสุทธิ ราตรี (2545 : 49). ได้วิจัยเรื่องการเสริมสร้างวินัยนักเรียน กรณีโรงเรียนบ้านขามเปี้ย สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอตระการพืชผล สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุบลราชธานี ผลการวิจัยพบว่าปัญหาการขาดระเบียบวินัยของนักเรียนจะส่งผลให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมาโรงเรียนจึงได้จัดโครงการแก้ไขปัญหาดังกล่าวขึ้นทั้งสิ้น 7 โครงการและได้ดำเนินการตามโครงการเป็นเวลา 1 ปี ผลการแก้ปัญหานักเรียนมีระเบียบวินัยมากขึ้น แต่โครงการจะต้องกระทำอย่างต่อเนื่อง

วันสชาติ สุวรรณทอง (2546 : 129) ได้วิจัยเรื่องทัศนคติของผู้บริหารและครูผู้สอนที่มีต่อการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม ของนักเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์ ผลการวิจัยพบว่าสิ่งที่มีผลต่อการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน คือ การจัดสภาพแวดล้อมภายในและภายนอกโรงเรียนให้เอื้อต่อการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมและควรมีการนิเทศการสอนโดยเน้นให้ครูสอดแทรกด้านคุณธรรม จริยธรรมแก่นักเรียนทุกครั้ง ด้านการจัดกิจกรรมนักเรียน โรงเรียนควรจัดกิจกรรมวันสำคัญทางศาสนาให้นักเรียนเข้าร่วมอย่างต่อเนื่อง เพราะจะเป็นประโยชน์ต่อนักเรียนเป็นอย่างมาก

สุรเชษฐ์ คำสุวัตร (2546 : 43) ได้ศึกษาเรื่อง แนวทางการแก้ปัญหการขาดวินัยของนักเรียน โรงเรียนบ้านห้วยป็นจ้อย กิ่งอำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน ผลการศึกษาพบว่าปัญหาการขาดวินัยนักเรียน คือ การขาดความรับผิดชอบต่อน้ำที่และตนเอง ปัจจัยที่ทำให้นักเรียนขาดวินัยคือการอบรมเลี้ยงดูและสภาพแวดล้อมทางบ้านซึ่งเป็นปัจจัยภายนอกโรงเรียน แนวทางการแก้ปัญหการขาดวินัย ควรให้ทุกฝ่ายมีส่วนร่วมทั้งครูผู้ปกครองและนักเรียน

สำราญ สุขเกษม (2547 : 20) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาวินัยนักเรียน โรงเรียนโนนสุวรรณ จังหวัดบุรีรัมย์ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการมีวินัย แบ่งเป็น 2 ประการคือ สาเหตุจากตัวนักเรียน คือ สภาพร่างกาย จิตใจ สังคม ครอบครัว วัย และปัจจัยทางด้านสภาพแวดล้อม ซึ่งได้แก่บ้านโรงเรียน และสังคมทั่วไป

จากการศึกษา วินัยเป็นสิ่งสำคัญมากต่อการพัฒนาคน ซึ่งการที่จะพัฒนาคนให้มีวินัยได้นั้นจะต้องได้รับความร่วมมือจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง หากให้ความสำคัญต่อการพัฒนาแล้ว เขาชวนของชาติที่ได้รับการอบรมก็จะมีคุณภาพและจะทำให้สังคมนั้นน่าอยู่และพร้อมที่จะรับการพัฒนาด้านอื่นได้อีกต่อไป

งานวิจัยต่างประเทศ

กอร์ริสัน (Garrison. 1959 : 153 – 156) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการฝึกให้นักเรียนมีวินัยในโรงเรียนมัธยมศึกษาในรัฐจอร์เจีย พบว่า พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็กส่วนใหญ่ ครูใช้วิธีการลงโทษ เช่น การกักตัวนักเรียนไว้หลังเลิกเรียน การให้ทำงานพิเศษ การส่งไปให้ฝ่ายปกครองลงโทษ และลคเกรค เป็นต้น

สกินเนอร์ (Skinner. 1959 : 320) กล่าวถึงพฤติกรรมการณ์โรงเรียนว่ามีพฤติกรรมที่บ่งบอกถึงแนวโน้มที่จะทำให้เด็กเหล่านั้น กลายเป็นเด็กเกร เพราะการหนีโรงเรียน ข่มขู่จรรยาได้ว่า เป็นการกระทำเพื่อท้าทาย หรือต่อต้านอำนาจของผู้ใหญ่นั้นเอง

ฮอฟแมน (Hoffman : 1970 : 277 – 281) ได้สรุปงานวิจัยเกี่ยวกับอบรมเลี้ยงดูลูกโดยวิธีถอนความรัก ที่พ่อแม่ใช้วิธีการแสดงออกถึงความโกรธหรือการ ไม่ยอมรับเด็ก โดยตรงในกรณีที่เกิดกระทำพฤติกรรมที่พ่อแม่ไม่ต้องการให้ทำ จากการวิจัยนี้ นักจิตวิทยาให้เหตุผลว่าหากเด็กทำตามอย่างพ่อแม่เพราะเด็กกลัวว่าตนจะสูญเสียความรักของพ่อแม่ไปจริง พ่อแม่ที่เลี้ยงดูลูกโดยการถอนความรักจากเด็กก็น่าจะมีลูกที่ทำตามอย่างพ่อแม่ และมีพัฒนาทางด้านคุณธรรม จริยธรรมได้มาก ฮอฟแมนทบทวนการวิจัยเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูลูกด้วยวิธีนี้ โดยใช้กรณีทางจริยธรรม 4 ตัวคือ การต้านทานการเบี่ยงเบนหรือการต้านทานความขวนใจ ซึ่งหมายถึง ความสามารถของเด็กที่จะต้องใช้ความอดทน ต่อต้านความขวนใจต่าง ๆ หรือการเบี่ยงเบน เมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่มีสิ่งขวนใจให้เบี่ยงเบน โดยไม่มีใครรู้เห็น กรณีทางจริยธรรมตัวที่สอง คือ ความสำนึกผิด หมายถึง ความรู้สึกสำนึกผิด ในความผิดเมื่อเด็กได้แสดงการเบี่ยงเบนไปแล้ว กรณีทางจริยธรรมตัวที่ 3 คือ การสารภาพผิดและการยอมรับความผิด และกรณีตัวที่ 4 คือ การมุ่งความสนใจออกสู่ภายนอกหรือเข้าสู่ภายใน

ชุย (Chui. 1975 : 69 – 75) ได้วิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักศึกษาครู ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ปีสุดท้ายของมหาวิทยาลัยอินเดียนา จำนวน 85 คน ในด้านการแก้ปัญหาระเบียบวินัยของนักเรียน พบว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่ เป็นปัญหาเกี่ยวกับการแต่งกายและการก้าวร้าวประมาณร้อยละ 85 ของปัญหาทั้งหมด และปัญหาทั้งหมดเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในห้องเรียน ประมาณร้อยละ 85 อีก ร้อยละ 15 เกิดในที่อื่น เช่น สนาม ห้องสมุด หอประชุมและ โรงพลศึกษา นอกจากนี้ ยังพบอีกว่า ปัญหาทางวินัยมักเกิดกับเด็กผู้ชายมากกว่าเด็กผู้หญิง โดยเกิดกับเด็กผู้ชายร้อยละ 56 เด็กผู้หญิงร้อยละ 8 อีกร้อยละ 36 เกิดกับกลุ่มรวมทั้งผู้หญิงและผู้ชาย

แบนดูรา (Bandura. 1975:253 – 269) ได้นำผลงานการวิจัยหลายเรื่องมาเปรียบเทียบการทำตามตัวอย่างพ่อ ซึ่งให้ความรักความอบอุ่นกับ เด็กที่มีพ่อซึ่ง ไม่ค่อยให้ความรักความอบอุ่นเอาใจใส่ลูกมากนัก พบว่าเด็กที่มีพ่อให้ความรักความอบอุ่นชอบบทบาทและพฤติกรรมที่ผู้ชายส่วนมาก

แสดงกัน และเด็กมักรับรู้ตนเองว่ามีความคิดและกระทำคล้ายพ่อมากกว่าเด็กที่มีพ่อซึ่งไม่ให้ความอบอุ่นเอาใจใส่ลูกมากนัก

นาร์คัน (Nardone. 1982 : 1261) ได้วิจัยและจัด โปรแกรมบำบัดกลุ่ม (Group Therapy Program) เพื่อสอนให้เด็กชายควบคุมอารมณ์ความโกรธ ความก้าวร้าว ใจร้อน โดยการฝึกใช้สติ ควบคุมตนเอง การฝึกแก้ปัญหา การฝึกกำหนดพฤติกรรม กลุ่มสัมพันธ์และการฝึกผ่อนคลาย จากการศึกษาพบว่า พฤติกรรมก้าวร้าวและอารมณ์โกรธของเด็กชายทั้งหมดลดลง เด็กชายสามารถแก้ปัญหาความคับข้องใจของตนได้มากขึ้น

เขตส์ (Yates. 1991 : 4014) ได้วิจัยเกี่ยวกับการเสริมสร้างวินัยของนักเรียน โดยสอดแทรกเรื่องของวินัยลงไป ในบทเรียน โดยการทดลองจากการสอนที่ใช้สื่อประกอบการสอน โดยไม่ใช้สื่อประเภทในการสอนของครู ในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในการนำไปสู่การมีวินัยในตัวเองของนักเรียน ซึ่งปรากฏผลในการวิจัยครั้งนี้ว่า การใช้สื่อผสมผสานในขณะที่สอนทำให้นักเรียนเกิดความรักในบทเรียน ไม่หนีเรียน มีความสนุกสนานในการเรียน

เอเนสต์ (Ernest. 1992 : 2492) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเสริมสร้างวินัยของนักเรียนในระดับ 7 โดยจัดการสอนระบบกลุ่ม แบ่งเป็น 2 กลุ่ม แต่ละกลุ่มประกอบด้วยครู 5 คน มีครูสอนวิชาศิลปะต่างภาษากัน ครูสอนคณิตศาสตร์ สังคมศึกษาและวิทยาศาสตร์ สาขาวิชาละ 1 คน นักเรียนมีปฏิริยาตอบสนองในการอ่าน การใช้ทักษะทางภาษา และการทำงานเป็นกลุ่มแตกต่างกัน กล่าวคือนักเรียนที่เป็นกลุ่มทดลองจะมีพฤติกรรมและผลสัมฤทธิ์คือนักเรียนในกลุ่มที่ใช้การสอนแบบธรรมดา

อากัสตัน (Agatston. 1993 : 3761 – B) ได้ศึกษาการใช้โครงการยกย่องความเป็นเลิศ (PDE) ซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของโครงการด้านสังคมที่ออกแบบมาเพื่อส่งเสริมการมีความรู้เกี่ยวกับแนวทางเลือกในการลงโทษนักเรียน โดยไม่ใช้การเขียนตีของครู ผู้บริหาร และฝ่ายแนะแนว เนื่องจากเป็นที่ยอมรับกัน โดยทั่วไปว่า การลงโทษ โดยการเขียนตีที่เป็นมาตรการทางวินัยนั้นเป็นวิธีการที่ไม่มีประสิทธิภาพ การใช้เทคนิควินัยเชิงบวก จะเป็นประโยชน์ และผลดีกว่า

ฮัดเลย์ (Hudley. 1993 : 377 – 384) ได้วิจัยการรับรู้ของครูและการรับรู้ของเพื่อนเกี่ยวกับความก้าวร้าว โดยการศึกษาอิทธิพลของสภาพแวดล้อม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 8 (ม.3) ของโรงเรียนรัฐบาลในรัฐเซาท์แคลิฟอร์เนีย เด็ก ๆ ในชั้น 899 คน ได้รับอนุญาตจากผู้ปกครองให้ร่วมกิจกรรมเพื่อการวิจัย คิดเป็นร้อยละ 95 ของนักเรียนทั้งหมด ครูร่วมกิจกรรม 24 คน โดยใช้เครื่องมือแบบตรวจสอบประมาณค่า 8 รายการ 5 ระดับ ผลการวิจัยพบว่าความก้าวร้าวเกี่ยวข้องกับเพศ เชื้อชาติ และระดับชั้น เด็กชายถูกระบุในพฤติกรรมก้าวร้าวด้านการต่อสู้ ควบคุมอารมณ์ไม่ได้

และแทรกแซงกิจกรรมของกลุ่มมากกว่าเด็กหญิง แอฟริกัน อเมริกันถูกระบุมากที่สุดในกลุ่ม
ก้ำวัวร์ว เด็กหญิงเชื้อสายเอเชียก้ำวัวร์วน้อยที่สุด

จากการศึกษางานวิจัยที่กล่าวมาแล้ว จะเห็นว่าปัญหาเกี่ยวกับวินัยของนักเรียนจะเกิดจาก
ทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน สาเหตุส่วนใหญ่ ได้แก่ การไม่มีวินัยในตนเองและการขาดการดูแล
เอาใจใส่จากผู้ปกครอง ทั้งนี้เป็นที่ยอมรับว่าระเบียบและวินัยที่ดีจะส่งเสริมประสิทธิภาพในทุก ๆ
ด้านซึ่งการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาวินัยคุณธรรมจริยธรรมจะอยู่ที่สถานศึกษาและความร่วมมือของ
ผู้บริหาร ครู ผู้ปกครอง และสำคัญที่สุดขึ้นกับตัวนักเรียนเองว่าจะควบคุมพฤติกรรมของตนเองได้
มากน้อยเพียงใด

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัย เรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามที่เสนอของ
ผู้บริหารและครูผู้สอนในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้
ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย ผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนใน
โรงเรียนที่เปิดสอนในระดับมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 จำนวน
70 โรงเรียน แบ่งเป็น ผู้บริหารสถานศึกษาจำนวน 113 คน ครูผู้สอน 1,422 คน รายละเอียดของ
ประชากร ปรากฏตามตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนประชากรที่เป็นผู้บริหาร โรงเรียนและครูผู้สอนจำแนกตามอำเภอในเขตพื้นที่
การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4

อำเภอ	ผู้บริหารสถานศึกษา	ครูผู้สอน
สตึก	44	563
คูเมือง	22	248
นาโพธิ์	18	220
พุทไธสง	13	212
แคนดง	8	93
บ้านใหม่ไชยพจน์	8	86
รวม	113	1,422

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนในโรงเรียนที่เปิดสอนในระดับมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 จำนวนทั้งสิ้น 392 คน ได้จากการสุ่มจากประชากร โดยสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ตามลำดับชั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางกำหนดสัดส่วนของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie & Morgan) ได้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 86 คน และครูผู้สอน จำนวน 306 คน

2.2 สุ่มกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอน ให้กระจายไปยังอำเภอและโรงเรียนต่าง ๆ ในเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 ตามสัดส่วน (Proportional Stratified Random Sampling) รายละเอียดของกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏตามตาราง 2

ตาราง 2 จำนวนกลุ่มตัวอย่าง ที่เป็นผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอน จำแนกตามอำเภอในเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4

อำเภอ	ผู้บริหารสถานศึกษา	ครูผู้สอน
สตึก	31	121
คูเมือง	16	53
นาโพธิ์	13	47
พุทไธสง	9	46
แคนดง	9	20
บ้านใหม่ไชยพจน์	8	19
รวม	86	306
รวมทั้งสิ้น	392	

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ลักษณะของเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยในครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นจากการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับรายละเอียดของผู้ตอบแบบสอบถาม ตามตัวแปรต้นที่ผู้วิจัยต้องการศึกษา ได้แก่ ตำแหน่ง อายุ ประสบการณ์ในการทำงาน ดังตัวอย่าง

1. สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

- ( ) ผู้บริหารสถานศึกษา
- ( ) ครูผู้สอน

2. อายุ

- ( ) น้อยกว่า 40 ปี
- ( ) 40 – 50 ปี
- ( ) มากกว่า 50 ปี

3. ประสบการณ์ในการทำงาน

- ( ) น้อยกว่า 10 ปี
- ( ) 10 – 20 ปี
- ( ) มากกว่า 20 ปี

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามทัศนคติของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ลักษณะคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) แบ่งเป็น 5 ระดับคือ

ระดับ 5 หมายถึง ระดับความคิดเห็นปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง ระดับความคิดเห็นปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยมาก

ระดับ 3 หมายถึง ระดับความคิดเห็นปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง ระดับความคิดเห็นปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยน้อย

ระดับ 1 หมายถึง ระดับความคิดเห็นปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยน้อยที่สุด

คั้งตัวอย่าง

ตัวอย่างแบบสอบถามทัศนคติของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาด
วินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา

ข้อที่	ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของ นักเรียนระดับมัธยมศึกษา	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
	ด้านตัวนักเรียน					
0	ความผิดปกติด้านร่างกาย	✓				
00	ความผิดปกติด้านอารมณ์		✓			

ข้อ 0 กาเครื่องหมาย ✓ ในระดับความคิดเห็น 5 หมายถึงเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยมากที่สุด

ข้อ 00 กาเครื่องหมาย ✓ ในระดับความคิดเห็น 4 หมายถึงเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยมาก

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิด (Open-ended questions) เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างได้แสดงความคิดเห็นและเสนอแนะอื่นๆ นอกเหนือจากที่กำหนดไว้แล้วในแบบสอบถามตอนที่ 2 เกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานูริรัมย์

เขต 4

2. ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้องและคู่มือในการดำเนินการเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา

2.2 ศึกษาหลักเกณฑ์และวิธีการสร้างเครื่องมือจากเอกสาร ตำราต่าง ๆ

2.3 นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาสร้างแบบสอบถาม

2.4 นำร่างแบบสอบถามที่ได้เสนออาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ทำการตรวจสอบ

เพื่อให้ได้แบบสอบถามที่ครอบคลุมและตรงกับสภาพ

2.5 นำแบบสอบถามที่ได้ตรวจสอบแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญประกอบด้วย

2.5.1 นายสง่า จันทรวีเศษ รองผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาบุรีรัมย์ เขต 4

2.5.2 นายธีระศักดิ์ เลื่อยไธสง ศึกษานิเทศก์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาบุรีรัมย์ เขต 4

2.5.3 นายสุพจน์ สินสุวงศ์วัฒน์ ผู้อำนวยการ โรงเรียนนาโพธิ์พิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาบุรีรัมย์ เขต 4

2.5.4 นายขงยุทธ ศรีประคู้ ผู้อำนวยการ โรงเรียนบ้านแดง (คุรุราษฎร์รังสรรค์) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาบุรีรัมย์ เขต 4 และ

2.5.5 นายกมล ทาไรสง ผู้อำนวยการ โรงเรียนวัดศรีสุนทร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาบุรีรัมย์ เขต 4 เพื่อหาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity)

2.6 นำร่างแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแล้ว เสนอต่ออาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์เพื่อทำการตรวจสอบและแก้ไขปรับปรุงให้ดีขึ้น

2.7 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try Out) กับผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาบุรีรัมย์ เขต 2 ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน

2.8 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามเป็นรายข้อ

2.9 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามทั้งฉบับตามวิธีการของครอนบัก (Cronbach) โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient)

2.10 จัดพิมพ์แบบสอบถามเป็นฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้ในการวิจัยต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนไว้ ดังนี้

1. ผู้วิจัยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ส่งถึงผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาบุรีรัมย์ เขต 4 เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2. ผู้วิจัยขอหนังสือแนะนำตัวผู้วิจัย จากผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาบุรีรัมย์ เขต 4 ไปถึงผู้อำนวยการสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาบุรีรัมย์ เขต 4 เพื่อขอความร่วมมือในการส่งแบบสอบถามและเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างในโรงเรียนต่าง ๆ

3. ติดตามผลการเก็บรวบรวมแบบสอบถามที่ไม่ได้รับคืนด้วยตัวเอง

4. เก็บรวบรวมแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาแล้วนำมาจัดกระทำข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป และใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลจากแบบสอบถามตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูล โดยการแจกแจงความถี่และค่าร้อยละ

2. ข้อมูลจากแบบสอบถามตอนที่ 2 เป็นทัศนคติของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอน เกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 วิเคราะห์ด้วยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) การแปลความหมายและการจัดอันดับ

เกณฑ์ในการแปลความหมายของข้อมูล

ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
4.51 – 5.00	ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยมากที่สุด
3.51 – 4.50	ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยมาก
2.51 – 3.50	ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยปานกลาง
1.51 – 2.50	ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยน้อย
1.00 – 1.50	ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยน้อยที่สุด

3. การเปรียบเทียบทัศนคติของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่เกี่ยวกับปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา ที่กลุ่มตัวอย่างเป็นอิสระแก่กัน (Independent Sample) โดยใช้ t – test

4. การเปรียบเทียบทัศนคติของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุแตกต่างกัน โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) เมื่อพบว่ามี ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบเป็นรายคู่ตามวิธีการของเชฟเฟ้ (Scheffe ´)

5. การเปรียบเทียบทัศนคติของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานแตกต่างกัน โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) เมื่อพบว่ามี ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบเป็นรายคู่ต่อไปตามวิธีการของเชฟเฟ้ (Scheffe ´)

6. ข้อเสนอแนะที่เป็นคำถามปลายเปิด ใช้การวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) โดยจัดคำตอบเข้าประเด็นเดียวกัน แล้วสังเคราะห์เป็นรายด้าน นำเสนอเป็นความเรียง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้สถิติดังต่อไปนี้

1. หาค่าร้อยละ (Percentage) โดยใช้สูตร

$$\text{ร้อยละของรายการใด} = \frac{\text{ความถี่ของรายการนั้น} \times 100}{\text{ความถี่ทั้งหมด}}$$

2. หาค่าเฉลี่ย (Mean) โดยคำนวณจากสูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 59)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทนค่าเฉลี่ย
 $\sum X$ แทนผลรวมของข้อมูลหรือคะแนน
 N แทนจำนวนข้อมูล

3. ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยคำนวณจากสูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 64)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S.D. แทนค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 $\sum X^2$ แทนผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
 $(\sum X)^2$ แทนผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
 N แทนจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

4. การทดสอบค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอิสระต่อกัน ด้วย t-test Independent Sample โดยเปรียบเทียบทักษะของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอน ที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยใช้สูตร (ประสิทธิ์ สุวรรณรักษ์. 2542 : 321)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ t แทนค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาในการแจกแจงแบบ t
 $\bar{X}_1$ แทนค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
 $\bar{X}_2$ แทนค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 2
 S_1^2 แทนความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
 S_2^2 แทนความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 2
 n_1 แทนจำนวนคนในกลุ่มตัวอย่างที่ 1
 n_2 แทนจำนวนคนในกลุ่มตัวอย่างที่ 2

5. การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – way Analysis of Variance) ในการเปรียบเทียบทักษะของผู้บริหารสถานศึกษาหรือครูที่มีอายุและประสบการณ์ในการทำงานแตกต่างกัน โดยใช้สูตร

$$F = \frac{MS_b}{MS_w}$$

เมื่อ	F	แทนค่าแจกแจงของ F – distribution
	MS_b	แทนความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม
	MS_w	แทนความแปรปรวนภายในกลุ่ม

6. เมื่อพบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยในแต่ละด้าน แล้วจะใช้วิธีการเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ หรือในแต่ละข้อ ตามวิธีการของเชฟเฟ้ ((Scheffe´)

$$CV_d = \sqrt{(K - 1)(F^*)(MS_{within})(2/n)}$$

เมื่อ	CV_d	แทน	ค่าวิกฤตแบบเชฟเฟ้
	K	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
	F*	แทน	ค่า F ที่เปิดตาราง (Critical Value)
	MS_{within}	แทน	ค่า Mean Square within Group ที่คำนวณไว้แล้วในการวิเคราะห์ความแปรปรวน
	n	แทน	จำนวนหน่วยตัวอย่างในแต่ละกลุ่มตัวอย่าง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา ตามทัศนะของผู้บริหารและครูผู้สอนในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. การวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์และตัวอักษรที่ใช้ประกอบในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลผลหรือแปลความหมายของข้อมูล ดังต่อไปนี้

ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) คือ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 ได้แก่ ด้านตัวนักเรียน ด้านครอบครัว ด้านโรงเรียน ด้านกลุ่มเพื่อน และด้านสังคมและสื่อมวลชน

ตัวแปรตาม (Dependent Variable) คือ ทัศนะของผู้บริหารและครูผู้สอนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 ต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา

$\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย (Mean)

S.D. แทน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

t แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ t-distribution

α แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Alpha)

df แทน ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)

t แทนค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาในการแจกแจงแบบ t

F แทนค่าแจกแจงของ F - distribution

Sig. แทน ระดับนัยสำคัญทางสถิติ (Level of Significant)

* แทน ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** แทน ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลคั้งขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่และค่าร้อยละ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 ทั้ง 5 ด้าน วิเคราะห์ด้วยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และการจัดลำดับ

สมมติฐานการวิจัยข้อ 1 การเปรียบเทียบทัศนคติของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา ที่กลุ่มตัวอย่างเป็นอิสระแก่กัน (Independent Sample t – test) วิเคราะห์โดยใช้ t – test

สมมติฐานการวิจัยข้อ 2 ผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาแตกต่างกัน โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) เมื่อพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบเป็นรายคู่ตามวิธีการของเชฟเฟ้ (Scheffe)

สมมติฐานการวิจัยข้อ 3 ผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาแตกต่างกัน โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) เมื่อพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบเป็นรายคู่ต่อไปตามวิธีการของเชฟเฟ้ (Scheffe)

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะที่เป็นคำถามปลายเปิด ใช้การวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) โดยจัดคำตอบเข้าประเด็นเดียวกันแล้วสังเคราะห์เป็นรายด้าน นำเสนอเป็นความเรียง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

รายละเอียดของการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ ตำแหน่ง อายุและประสบการณ์ในการทำงาน

ตาราง 3 จำนวนและค่าร้อยละเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน	ร้อยละ
กลุ่มตัวอย่าง		
1. ตำแหน่ง		
1.1 ผู้บริหารสถานศึกษา	86	21.94
1.2 ครูผู้สอน	306	78.06
รวม	392	100.00
2. อายุ		
2.1 น้อยกว่า 40 ปี	98	25.00
2.2 40-50 ปี	210	53.57
2.3 มากกว่า 50 ปี	84	21.43
รวม	392	100.00
3. ประสบการณ์ในการทำงาน		
3.1 น้อยกว่า 10 ปี	75	19.13
3.2 10-20 ปี	154	39.29
3.3 มากกว่า 20 ปี	163	41.58
รวม	392	100.00

จากตาราง 3 พบว่ามีกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามจำนวน 392 คน เป็นตำแหน่งผู้บริหาร 86 คน (ร้อยละ 21.94) ครูผู้สอน จำนวน 306 คน (ร้อยละ 78.06) เมื่อจำแนกตามอายุ ได้แก่ น้อยกว่า 40 ปี จำนวน 98 คน (ร้อยละ 25.00) อายุ 40-50 ปี จำนวน 210 คน (ร้อยละ 53.57) มากกว่า 50 ปี จำนวน 84 คน (ร้อยละ 21.43) ประสบการณ์ในการทำงาน ได้แก่ น้อยกว่า 10 ปี จำนวน 75 คน (ร้อยละ 19.13) 10-20 ปี จำนวน 154 คน (ร้อยละ 39.29) มากกว่า 20 ปี จำนวน 163 คน (ร้อยละ 41.58)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาบุรีรัมย์ เขต 4 ทั้ง 5 ด้าน วิเคราะห์ด้วยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และจัดลำดับ ปรากฏตามตาราง 4 – 9 ดังนี้

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนระดับความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา ทั้ง 5 ด้าน ดังนี้

ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา	ระดับความคิดเห็น		ความหมาย	อันดับที่
	$\bar{X}$	S.D.		
1. ด้านตัวนักเรียน	3.54	0.67	มาก	4
2. ด้านครอบครัว	3.73	0.56	มาก	3
3. ด้านโรงเรียน	3.43	0.85	ปานกลาง	5
4. ด้านกลุ่มเพื่อน	4.23	0.61	มาก	1
5. ด้านสังคมและสื่อมวลชน	3.91	0.60	มาก	2
เฉลี่ยรวม	3.72	0.55	มาก	

จากตาราง 4 พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา โดยรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.72$) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า มากที่สุดคือด้านกลุ่มเพื่อน ($\bar{X} = 4.23$) อันดับที่สองคือด้านสังคมและสื่อมวลชน ($\bar{X} = 3.91$) อันดับที่สามคือด้านครอบครัว ($\bar{X} = 3.73$) อันดับที่สุดคือ ด้านตัวนักเรียน ($\bar{X} = 3.54$) และน้อยที่สุดคือ ด้านโรงเรียน ($\bar{X} = 3.43$)

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนระดับความคิดเห็นของผู้บริหาร
สถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา ด้านตัวนักเรียน

ข้อที่	ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา	ระดับความคิดเห็น		ความหมาย	อันดับที่
		$\bar{X}$	S.D.		
	ด้านตัวนักเรียน				
1	สภาพร่างกายผิดปกติ มีการเจริญเติบโตช้า เตี้ยหรือสูงเกินไป	2.64	1.28	ปานกลาง	11
2	ป่วยเป็นโรคบางอย่างทำให้ร่างกายไม่เหมาะสม	2.63	1.23	ปานกลาง	12
3	ได้รับสารอาหาร ไม่เพียงพอ ขาดสารอาหาร	2.80	1.16	ปานกลาง	10
4	ความคิดผิดปกติทางอารมณ์และจิตใจเช่น โรคจิต โรคประสาท ฯลฯ	3.55	1.25	มาก	9
5	มีเรื่องกระทบกระทั่งกันทางจิตใจ	3.83	1.06	มาก	5
6	มีปมค้อยจึงทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อสร้างปมเด่น	4.04	0.91	มาก	2
7	ความน้อยเนื้อต่ำใจที่ไม่ได้รับความรักความเอาใจใส่	3.89	0.90	มาก	3
8	ความสัมพันธ์กับเพื่อนไม่ดี	3.66	1.08	มาก	8
9	ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง	3.71	0.83	มาก	7
10	ประสบความล้มเหลวในการเรียนบ่อยครั้ง	3.80	0.97	มาก	6
11	การขาดความสนใจในการเรียน	4.07	0.84	มาก	1
12	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และนิสัยการเรียนไม่ดี	3.84	0.90	มาก	4
	เฉลี่ยรวม	3.54	0.67	มาก	

จากตาราง 5 พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา ด้านตัวนักเรียน โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.54$) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มากที่สุดคือ ข้อ 11 การขาดความสนใจในการเรียน ($\bar{X}=4.07$) อันดับที่สองคือ ข้อ 6 มีปมค้อยจึงทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อสร้างปมเด่น ($\bar{X}=4.04$) อันดับที่สามคือ ข้อ 7 ความน้อยเนื้อต่ำใจที่ไม่ได้รับความรักความเอาใจใส่ ($\bar{X}=3.89$) และน้อยที่สุดคือ ข้อ 2 ป่วยเป็นโรคบางอย่างทำให้ร่างกายไม่เหมาะสม ($\bar{X}=2.63$)

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนระดับความคิดเห็นของผู้บริหาร
สถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา ด้านครอบครัว

ข้อ ที่	ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา	ระดับความ คิดเห็น		ความหมาย	อันดับที่
		$\bar{X}$	S.D.		
	ด้านครอบครัว				
13	พ่อแม่บังคับมากเกินไป	3.48	1.12	ปานกลาง	12
14	ขาดความรักความอบอุ่นจากพ่อแม่ และคนข้างเคียง	4.02	0.98	มาก	4
15	ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ และคำหยาบจากพ่อแม่และผู้ที่เกี่ยวข้อง	3.94	0.94	มาก	6
16	ได้แบบอย่างและความประพฤติที่ไม่เหมาะสมจากพ่อแม่	4.04	0.96	มาก	3
17	พ่อแม่ไม่สม่ำเสมอในการปฏิบัติต่อลูก	3.86	0.93	มาก	9
18	พ่อแม่รักและตามใจเด็กมากเกินไป	4.17	0.90	มาก	1
19	พ่อแม่คาดหวังในตัวเด็กสูงเกินไป	3.43	0.98	ปานกลาง	13
20	การปกครองภายในบ้าน เป็นแบบตามสบาย พ่อแม่ไม่ดูแลไม่ว่าจะถูกหรือผิด	3.93	0.87	มาก	7
21	มาจากครอบครัวที่พ่อแม่พี่น้องขาดความสามัคคี	3.92	0.92	มาก	8
22	พ่อแม่ไม่ค่อยสนใจ เพราะอุทิศเวลาให้งานมากเกินไป	4.00	0.89	มาก	5
23	เป็นเด็กที่พ่อแม่ไม่ต้องการหรือเกลียดชัง ถูกทอดทิ้ง	3.83	1.11	มาก	10
24	มาจากครอบครัวที่แตกแยก พ่อแม่แยกกันอยู่	4.10	1.01	มาก	2
25	จากลำดับที่เกิดในครอบครัวของนักเรียน	2.93	1.24	ปานกลาง	14
26	ครอบครัวฐานะไม่ดี	2.85	1.17	ปานกลาง	15
27	บ้านของเด็กอยู่ใกล้แหล่งมั่วสุม	3.52	1.11	มาก	11
	เฉลี่ยรวม	3.73	0.56	มาก	

จากตาราง 6 พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา ด้านครอบครัวโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.73$) เมื่อพิจารณารายชื่อพบว่า มากที่สุดคือ ข้อ 18 พ่อแม่รักและตามใจเด็กมากเกินไป ($\bar{X} = 4.17$) อันดับที่สองคือ ข้อ 24 มาจากครอบครัวที่แตกแยก พ่อแม่แยกกันอยู่ ($\bar{X} = 4.10$) อันดับที่สาม คือ ข้อ 16 ได้

แบบอย่างและความประพฤตินี้ไม่เหมาะสมจากพ่อแม่ ($\bar{X} = 4.04$) และน้อยที่สุดคือข้อ 26
ครอบครัวฐานะไม่ดี ($\bar{X} = 2.85$)

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนระดับความคิดเห็นของผู้บริหาร
สถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา ด้าน โรงเรียน

ข้อ ที่	ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา	ระดับความ คิดเห็น		ความหมาย	อันดับที่
		$\bar{X}$	S.D.		
	ด้านโรงเรียน				
28	ครูขาดการเตรียมการสอน	3.26	1.14	ปานกลาง	13
29	ครูไม่สนใจการสอน ทำให้เด็กขาดศรัทธาและไม่เชื่อฟัง	3.48	1.14	ปานกลาง	7
30	บทเรียนไม่น่าสนใจ	3.41	0.98	ปานกลาง	10
31	การเลือกที่รักมักที่ชังของครู ครูไม่ยุติธรรม	3.37	1.21	ปานกลาง	12
32	การแต่งกายของครูไม่เหมาะสม	3.03	1.27	ปานกลาง	16
33	ครูเป็นคนเจ้าอารมณ์	3.55	1.20	มาก	5
34	การ ไม่ยอมรับของครูและเขาะเขี่ยตากถางเมื่อเด็กทำความผิด	3.65	1.21	มาก	3
35	ครูไม่มีสัมพันธภาพที่ดีกับนักเรียนและบุคคลอื่น ๆ	3.41	1.16	ปานกลาง	10
36	ขาดความร่วมมือระหว่างบ้านกับ โรงเรียน	3.68	1.10	มาก	2
37	ครูไม่สนใจและไม่ให้ความสำคัญต่อเด็ก	3.57	1.23	มาก	4
38	หลักสูตร ไม่ตรงกับความต้องการของผู้เรียน	3.22	1.05	ปานกลาง	14
39	การปกครองชั้นเรียนที่เข้มงวดกวัดขันจนเกินไป	3.17	1.16	ปานกลาง	15
40	การปกครองชั้นเรียนที่เป็นแบบตามสบาย	3.50	1.14	ปานกลาง	6
41	กฎระเบียบของ โรงเรียนหรือชั้นเรียน ไม่คงเส้นคงวา	3.72	1.13	มาก	1
42	กฎระเบียบของ โรงเรียนหรือชั้นเรียนขัดกับพัฒนาการของเด็ก	3.42	1.20	ปานกลาง	9
43	บรรยากาศของโรงเรียน ไม่เอื้อต่อการเรียนการสอน	3.48	1.18	ปานกลาง	7
	เฉลี่ยรวม	3.43	0.85	ปานกลาง	

จากตาราง 7 พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการ
ขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา ด้าน โรงเรียน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.43$) เมื่อ

พิจารณารายข้อพบว่า มากที่สุดคือ ข้อ 41 กฎระเบียบของโรงเรียนหรือชั้นเรียนไม่คงเส้นคงวา ($\bar{X} = 3.72$) อันดับที่สองคือ ข้อ 36 ขาดความร่วมมือระหว่างบ้านกับโรงเรียน ($\bar{X} = 3.68$) อันดับที่สามคือ ข้อ 34 การไม่ยอมรับของครูและเขาะเขี่ยตากกลางเมื่อเด็กทำความผิด ($\bar{X} = 3.65$) และน้อยที่สุดคือข้อ 32 การแต่งกายของครูไม่เหมาะสม ($\bar{X} = 3.03$)

ตาราง 8 ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนระดับความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา ด้านกลุ่มเพื่อน

ข้อ ร.	ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา	ระดับความคิดเห็น		ความหมาย	อันดับที่
		$\bar{X}$	S.D.		
	ด้านกลุ่มเพื่อน				
44	ตามแบบอย่างของความกล้าที่ไม่เหมาะสม	4.11	0.94	มาก	7
45	เพื่อนชักจูงไปในทางที่ผิด	4.27	0.83	มาก	3
46	คบเพื่อนไม่ดี	4.28	0.80	มาก	2
47	คำแนะนำที่ไม่เหมาะสมจากเพื่อน	4.25	0.79	มาก	4
48	การแต่งกายตามแบบอย่างเพื่อน	4.35	0.77	มาก	1
49	ไม่มีเทคนิคการปฏิเสธเพื่อน	4.12	0.73	มาก	6
50	เด็กอยู่ในสังคมของเพื่อนที่ไม่ดี	4.24	0.81	มาก	5
51	ต้องการการยอมรับจากเพื่อน	4.23	0.84	มาก	6
	เฉลี่ยรวม	4.23	0.61	มาก	

จากตาราง 8 พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา ด้านกลุ่มเพื่อน โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.23$) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มากที่สุดคือ ข้อ 48 การแต่งกายตามแบบอย่างเพื่อน ($\bar{X} = 4.35$) อันดับที่สองคือ ข้อ 46 คบเพื่อนไม่ดี ($\bar{X} = 4.28$) อันดับที่สาม คือ ข้อ 45 เพื่อนชักจูงไปในทางที่ผิด ($\bar{X} = 4.27$) และน้อยที่สุดคือข้อ 44 ตามแบบอย่างของความกล้าที่ไม่เหมาะสม ($\bar{X} = 4.11$)

ตาราง 9 ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนระดับความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา ด้านสังคมและสื่อมวลชน

ข้อ ที่	ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา	ระดับความคิดเห็น		ความหมาย	อันดับที่
		$\bar{X}$	S.D.		
	ด้านสังคมและสื่อมวลชน				
52	สภาพเศรษฐกิจของชุมชนที่อาศัยส่วนใหญ่มีฐานะยากจน	3.26	1.13	ปานกลาง	11
53	การยึดติดกับค่านิยมทางด้านวัตถุ	3.95	1.05	มาก	8
54	วัฒนธรรมของต่างประเทศที่ได้รับจากสื่อ	4.01	0.91	มาก	7
55	สิ่งเสพติด อบายมุข	4.23	0.92	มาก	4
56	การโฆษณาประชาสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสม	3.90	1.03	มาก	9
57	ความคับแค้นทางการเมือง	3.16	1.21	ปานกลาง	12
58	แบบอย่างกิริยาท่าวัรวาของนักการเมือง	3.32	1.24	ปานกลาง	10
59	ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีทำให้ง่ายต่อการเข้าถึงสื่อที่ไม่เหมาะสม	4.10	0.97	มาก	6
60	การสื่อสารในปัจจุบันทำให้เด็กได้รับแบบอย่างที่ไม่ดี	4.24	0.82	มาก	3
61	แบบอย่างของการแต่งกายของดารานในสื่อต่าง ๆ	4.34	0.74	มาก	1
62	บทบาทของตัวละครในละคร ภาพยนตร์ นิยาย ฯลฯ	4.32	0.81	มาก	2
63	การนำเสนอของสื่อมวลชนขาดการพิจารณาไตร่ตรองก่อนนำเสนอ	4.14	0.90	มาก	5
	เฉลี่ยรวม	3.91	0.60	มาก	

จากตาราง 9 พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา ด้านสังคมและสื่อมวลชนอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.91$) เมื่อพิจารณารายชื่อพบว่า มากที่สุดคือ ข้อ 61 แบบอย่างของการแต่งกายของดารานในสื่อต่าง ๆ ($\bar{X} = 4.34$) อันดับที่สองคือข้อ 62 บทบาทของตัวละครในละคร ภาพยนตร์ นิยาย ฯลฯ ($\bar{X} = 4.32$) อันดับที่สาม

คือ ข้อ 60 การสื่อสารในปัจจุบันทำให้เด็กได้รับแบบอย่างที่ไม่ดี ($\bar{X} = 4.24$) และน้อยที่สุดคือข้อ 57 ความผันผวนทางการเมือง ($\bar{X} = 3.16$)

การเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอน เกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา

สมมติฐานการวิจัยข้อ 1 ผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอน มีทัศนะเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาแตกต่างกัน ที่กลุ่มตัวอย่างเป็นอิสระแก่กัน (Independent Sample) วิเคราะห์โดยใช้ t -test ปรากฏผลตามตาราง 10 – 15 ดังนี้

ตาราง 10 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอน มีทัศนะเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยรวม

ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา	ระดับความคิดเห็น				t	sig.
	ผู้บริหาร		ครูผู้สอน			
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1. ด้านตัวนักเรียน	3.78	0.61	3.47	0.67	3.77	.000**
2. ด้านครอบครัว	3.68	0.49	3.70	0.58	2.43	.016*
3. ด้านโรงเรียน	3.65	0.83	3.37	0.85	2.63	.009**
4. ด้านกลุ่มเพื่อน	4.17	0.55	4.25	0.63	-0.90	.368
5. ด้านสังคมและสื่อมวลชน	3.96	0.51	3.90	0.62	0.84	.403
เฉลี่ยรวม	3.85	0.50	3.68	0.56	2.69	.012*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 10 พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านตัวนักเรียน และด้าน โรงเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ด้านครอบครัวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านอื่นๆ ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 11 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอน มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านตัวนักเรียน

ข้อ ที่	ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา	ระดับความคิดเห็น				t	sig.
		ผู้บริหาร		ครูผู้สอน			
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
	ด้านตัวนักเรียน						
1	สภาพร่างกายผิดปกติ มีการเจริญเติบโตช้า เตี้ยหรือสูงเกินไป	3.06	1.37	2.52	1.23	3.47	.001**
2	ป่วยเป็นโรคบางอย่างทำให้ร่างกายไม่เหมาะสม	3.09	1.24	2.50	1.20	4.01	.000**
3	ได้รับสารอาหาร ไม่เพียงพอ ขาดสารอาหาร	3.21	1.13	2.69	1.14	3.77	.000**
4	ความผิดปกติทางอารมณ์และจิตใจเช่น โรคจิต โรคประสาท ฯลฯ	3.94	1.15	3.43	1.25	3.38	.001**
5	มีเรื่องกระทบกระเทือนทางจิตใจ	4.03	0.96	3.77	1.07	2.03	.043*
6	มีปมด้อยจึงทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อสร้างปมเด่น	4.24	0.88	3.99	0.91	2.34	.020*
7	ความน้อยเนื้อต่ำใจที่ไม่ได้รับความรักความเอาใจใส่	4.07	0.96	3.84	0.88	2.14	.033*
8	ความสัมพันธ์กับเพื่อน ไม่ดี	3.83	1.02	3.61	1.09	1.66	.097
9	ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง	3.72	0.90	3.71	0.80	0.08	.933
10	ประสบความล้มเหลวในการเรียนบ่อยครั้ง	3.94	0.99	3.76	0.97	1.53	.128
11	การขาดความสนใจในการเรียน	4.09	0.92	4.06	0.82	0.30	.764
12	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และนิสัยการเรียนไม่ดี	4.08	0.84	3.78	0.90	2.79	.005**
	เฉลี่ยรวม	3.78	0.61	3.47	0.67	3.77	.000**

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 11 พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา ด้านตัวนักเรียน โดยรวม แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อ 1 - 7 และข้อ 12 แตกต่างกัน ส่วนข้อ 8 -11 ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 12 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอน มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านครอบครัว

ข้อ ที่	ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา	ระดับความคิดเห็น				t	sig.
		ผู้บริหาร		ครูผู้สอน			
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
	ด้านครอบครัว						
13	พ่อแม่บังคับมากเกินไป	3.71	1.13	3.42	1.11	2.15	.032*
14	ขาดความรักความอบอุ่นจากพ่อแม่ และคนข้างเคียง	4.19	0.89	3.97	1.00	1.79	.075
15	ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ และตำหนิจากพ่อแม่และผู้ที่เกี่ยวข้อง	4.19	0.83	3.88	0.96	2.71	.007**
16	ได้แบบอย่างและความประพฤติที่ไม่เหมาะสมจากพ่อแม่	4.17	0.86	4.00	0.99	1.52	.130
17	พ่อแม่ไม่สม่ำเสมอในการปฏิบัติต่อกฎ	4.00	0.92	3.82	0.93	1.62	.107
18	พ่อแม่รักและตามใจเด็กมากเกินไป	4.22	0.79	4.13	0.93	0.65	.519
19	พ่อแม่คาดหวังในตัวเด็กสูงเกินไป	3.59	0.98	3.39	0.98	1.71	.089
20	การปกครองภายในบ้าน เป็นแบบตามสบาย พ่อแม่ไม่คิดว่าไม่ว่าจะถูกหรือผิด	4.06	0.89	3.89	0.86	1.60	.110
21	มาจากครอบครัวที่พ่อแม่พี่น้องขาดความสามัคคี	4.09	0.88	3.87	0.93	1.97	.049*
22	พ่อแม่ไม่ค่อยสนใจ เพราะอุทิศเวลาให้งานมากเกินไป	4.21	0.86	3.94	0.90	2.45	.015*
23	เป็นเด็กที่พ่อแม่ไม่ต้องการหรือเกลียดชัง ถูกทอดทิ้ง	4.02	1.10	3.78	1.11	1.82	.070
24	มาจากครอบครัวที่แตกแยก พ่อแม่แยกกันอยู่	4.21	1.01	4.07	1.01	1.17	.243
25	จากลำดับที่การเกิดในครอบครัวของนักเรียน	3.05	1.31	2.90	1.23	0.97	.331
26	ครอบครัวฐานะไม่ดี	2.79	1.21	2.87	1.17	-0.55	.585
27	บ้านของเด็กอยู่ใกล้แหล่งมั่วสุ่ม	3.44	1.14	3.54	1.10	-0.72	.474
	เฉลี่ยรวม	3.68	0.49	3.70	0.58	2.43	.016*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 12 พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการ

ขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา ด้านตัวนักเรียนด้านครอบครัวโดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อ 13,15,21 และข้อ 22 แยกต่างกัน ส่วนข้ออื่น ๆ นอกจากนั้นไม่แตกต่างกัน

ตาราง 13 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอน มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้าน โรงเรียน

ข้อ ที่	ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา	ระดับความคิดเห็น				t	sig.
		ผู้บริหาร		ครูผู้สอน			
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
	ด้านโรงเรียน						
28	ครูขาดการเตรียมการสอน	3.50	1.14	3.20	1.14	2.19	.029*
29	ครูไม่สนใจการสอน ทำให้เด็กขาดศรัทธาและไม่เชื่อฟัง	3.51	1.15	3.47	1.15	0.29	.769
30	บทเรียนไม่น่าสนใจ	3.62	0.97	3.35	0.97	2.23	.026*
31	การเลือกที่รักมักที่ชังของครู ครูไม่ยุติธรรม	3.47	1.22	3.35	1.21	0.80	.423
32	การแต่งกายของครูไม่เหมาะสม	3.40	1.29	2.92	1.25	3.09	.002**
33	ครูเป็นคนเจ้าอารมณ์	3.80	1.23	3.48	1.18	2.21	.027*
34	การไม่ยอมรับของครูและเขาเย้ยถากถางเมื่อเด็กทำความผิด	3.83	1.32	3.60	1.17	1.52	.129
35	ครูไม่มีสัมพันธภาพที่ดีกับนักเรียนและบุคคลอื่น ๆ	3.72	1.14	3.32	1.15	2.86	.004**
36	ขาดความร่วมมือระหว่างบ้านกับโรงเรียน	3.90	1.15	3.62	1.08	2.03	.043*
37	ครูไม่สนใจและไม่ให้ความสำคัญต่อเด็ก	3.94	1.10	3.46	1.24	3.25	.001**
38	หลักสูตรไม่ตรงกับความต้องการของผู้เรียน	3.53	1.09	3.13	1.03	3.18	.002**
39	การปกครองชั้นเรียนที่เข้มงวดควดขันจนเกินไป	3.34	1.19	3.13	1.15	1.49	.138
40	การปกครองชั้นเรียนที่เป็นแบบตามสบาย	3.70	1.11	3.45	1.15	1.80	.073
41	กฎระเบียบของโรงเรียนหรือชั้นเรียนไม่คงเส้นคงวา	3.79	1.20	3.70	1.11	0.66	.508
42	กฎระเบียบของโรงเรียนหรือชั้นเรียนขัดกับพัฒนาการของเด็ก	3.58	1.26	3.38	1.18	1.39	.166
43	บรรยากาศของโรงเรียนไม่เอื้อต่อการเรียนการสอน	3.71	1.20	3.41	1.17	2.07	.039*
	เฉลี่ยรวม	3.65	0.83	3.37	0.85	2.63	.009**

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 13 พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา ด้าน โรงเรียน โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อ 28,30,33,36 และข้อ 43 แยกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนข้อ 32,35,37 และข้อ 38 แยกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนข้ออื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 14 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอน มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านกลุ่มเพื่อน

ข้อ ที่	ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา	ระดับความคิดเห็น				t	sig.
		ผู้บริหาร		ครูผู้สอน			
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
	ด้านกลุ่มเพื่อน						
44	ตามแบบอย่างของความกล้าที่ไม่เหมาะสม	3.98	0.99	4.15	0.93	-1.48	.139
45	เพื่อนชักจูงไปในทางที่ผิด	4.08	0.86	4.32	0.82	-2.36	.019*
46	คบเพื่อนไม่ดี	4.09	0.86	4.34	0.78	-2.51	.013*
47	คำแนะนำที่ไม่เหมาะสมจากเพื่อน	4.15	0.90	4.28	0.75	-1.32	.189
48	การแต่งกายตามแบบอย่างเพื่อน	4.40	0.71	4.34	0.79	0.55	.581
49	ไม่มีเทคนิคการปฏิเสธเพื่อน	4.19	0.74	4.10	0.72	0.95	.341
50	เด็กอยู่ในสังคมของเพื่อนที่ไม่ดี	4.29	0.72	4.22	0.84	0.69	.490
51	ต้องการการยอมรับจากเพื่อน	4.26	0.83	4.22	0.84	0.36	.719
	เฉลี่ยรวม	4.17	0.55	4.25	0.63	-0.90	.368

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 14 พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา ด้านกลุ่มเพื่อน โดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อ 45 และ 46 แยกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนข้ออื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 15 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอน มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านสังคมและสื่อมวลชน

ข้อ ที่	ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา	ระดับความคิดเห็น				t	sig.
		ผู้บริหาร		ครูผู้สอน			
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
	ด้านสังคมและสื่อมวลชน						
52	สภาพเศรษฐกิจของชุมชนที่อาศัยส่วนใหญ่มีฐานะยากจน	3.27	1.06	3.25	1.14	0.09	.927
53	การยึดติดกับค่านิยมทางด้านวัตถุ	4.08	0.96	3.91	1.07	1.33	.186
54	วัฒนธรรมของต่างประเทศที่ได้รับจากสื่อ	4.10	0.80	3.98	0.94	1.15	.250
55	สิ่งเสพติด อบายมุข	4.27	0.85	4.22	0.94	0.40	.687
56	การโฆษณาประชาสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสม	3.91	1.01	3.90	1.04	0.04	.968
57	ความผันผวนทางการเมือง	3.28	1.20	3.13	1.22	1.03	.306
58	แบบอย่างกิริยาท่าวัณของนักรการเมือง	3.44	1.21	3.28	1.24	1.00	.320
59	ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีทำให้ง่ายต่อการเข้าถึงสื่อที่ไม่เหมาะสม	4.09	0.99	4.11	0.97	-0.13	.901
60	การสื่อสารในปัจจุบันทำให้เด็กได้รับแบบอย่างที่ไม่ดี	4.27	0.83	4.24	0.82	0.29	.774
61	แบบอย่างของการแต่งกายของดารานในสื่อต่าง ๆ	4.34	0.79	4.35	0.72	-0.10	.919
62	บทบาทของตัวละครในละคร ภาพยนตร์ นิยาย ฯลฯ	4.29	0.84	4.33	0.81	-0.40	.692
63	การนำเสนอของสื่อมวลชนขาดการพิจารณาไตร่ตรองก่อนนำเสนอ	4.24	0.91	4.11	0.90	1.21	.227
	เฉลี่ยรวม	3.96	0.51	3.90	0.62	0.84	.403

จากตาราง 15 พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา ด้านสังคมและสื่อมวลชนไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ทุกข้อมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยข้อ 2 ผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาแตกต่างกัน โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) เมื่อพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบเป็นรายคู่ตามวิธีการของเซฟเฟ้ (Scheffe') ปรากฏผลตามตาราง 16 – 22 ดังนี้

ตาราง 16 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยรวม

ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัย ของนักเรียนระดับ มัธยมศึกษา	ระดับความคิดเห็น						F	sig.
	อายุน้อยกว่า 40 ปี		อายุ 40 – 50 ปี		อายุมากกว่า 50 ปี			
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1. ด้านตัวนักเรียน	3.53	0.64	3.45	0.65	3.77	0.70	7.43	.001**
2. ด้านครอบครัว	3.67	0.56	3.70	0.58	3.91	0.45	5.86	.003**
3. ด้านโรงเรียน	3.44	0.82	3.37	0.83	3.58	0.94	1.79	.168
4. ด้านกลุ่มเพื่อน	4.09	0.60	4.24	0.65	4.37	0.49	4.89	.008**
5. ด้านสังคมและสื่อมวลชน	3.75	0.62	3.89	0.59	4.16	0.50	11.98	.000**
เฉลี่ยรวม	3.65	0.54	3.67	0.55	3.91	0.53	6.58	.002**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 16 พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ ด้านตัวนักเรียน ด้านครอบครัว ด้านกลุ่มเพื่อน และด้านสังคมและสื่อมวลชน ส่วนด้านโรงเรียนไม่แตกต่างกัน เมื่อพบความแตกต่างผู้วิจัยจึงทำการทดสอบเป็นรายคู่ด้วยวิธีของเซฟเฟ้ (Scheffe')

ตาราง 17 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยรวม โดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่ ตามวิธีของเชฟเฟ่ (Scheffe')

ตัวแปร	ผลคะแนนความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย			
		< 40 ปี	40-50ปี	> 50 ปี
1. ด้านตัวนักเรียน				
	$\bar{X}$	3.53	3.45	3.77
น้อยกว่า 40 ปี	3.53	-	.08	.24*
40 – 50 ปี	3.45	-	-	.32*
มากกว่า 50 ปี	3.77	-	-	-
2. ด้านครอบครัว		< 40 ปี	40-50ปี	< 50 ปี
	$\bar{X}$	3.67	3.69	3.92
น้อยกว่า 40 ปี	3.67	-	.02	.25*
40 – 50 ปี	3.69	-	-	.23*
มากกว่า 50 ปี	3.92	-	-	-
4. ด้านกลุ่มเพื่อน		< 40 ปี	40-50ปี	< 50 ปี
	$\bar{X}$	4.09	4.24	4.37
น้อยกว่า 40 ปี	4.09	-	.15	.28*
40 – 50 ปี	4.24	-	-	.13
มากกว่า 50 ปี	4.37	-	-	-
5. ด้านสังคมและสื่อมวลชน		< 40 ปี	40-50ปี	> 50 ปี
	$\bar{X}$	3.75	3.89	4.16
น้อยกว่า 40 ปี	3.75	-	.14	.41*
40 – 50 ปี	3.89	-	-	.27*
มากกว่า 50 ปี	4.16	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 17 ผลการเปรียบเทียบตามอายุผู้บริหารและครูผู้สอนเป็นรายคู่ ด้านตัวนักเรียน พบว่า อายุต่ำกว่า 40 ปี กับ มากกว่า อายุ 50 ปี และ อายุ 40 – 50 ปี กับ อายุมากกว่า 50 ปี ด้านครอบครัว พบว่า อายุต่ำกว่า 40 ปี กับ อายุมากกว่า 50 ปี และ อายุ 40 – 50 ปี กับ อายุมากกว่า 50 ด้านกลุ่มเพื่อน อายุต่ำกว่า 40 ปี กับ อายุมากกว่า 50 ปี และด้านสังคมและสื่อมวลชน อายุต่ำกว่า 40 ปี กับ อายุมากกว่า 50 ปี และ อายุ 40 – 50 ปี กับ อายุมากกว่า 50 ปี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 18 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านตัวนักเรียน

ข้อ ที่	ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา	ระดับความคิดเห็น						F	sig.
		อายุน้อยกว่า 40 ปี		อายุ 40 – 50 ปี		อายุมากกว่า 50 ปี			
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
	ด้านตัวนักเรียน								
1	สภาพร่างกายผิปกติ มีการเจริญเติบโตช้า เตี้ยหรือสูงเกินไป	2.53	1.13	2.40	1.30	3.36	1.13	18.58	.000**
2	ป่วยเป็นโรคบางอย่างทำให้ร่างกายไม่เหมาะสม	2.54	1.41	2.47	1.23	3.14	1.20	9.73	.000**
3	ได้รับสารอาหารไม่เพียงพอ ขาดสารอาหาร	2.64	1.01	2.64	1.20	3.38	1.02	14.37	.000**
4	ความคิดปกติทางอารมณ์และจิตใจเช่น โรคจิต โรคประสาท ฯลฯ	3.54	1.28	3.39	1.27	3.94	1.04	5.99	.003**
5	มีเรื่องกระทบกระเทือนทางจิตใจ	3.96	0.95	3.76	1.10	3.87	1.05	1.30	.275
6	มีปมด้อยจึงทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อสร้างปมเด่น	3.98	0.82	4.07	0.91	4.06	0.99	0.33	.723
7	ความน้อยเนื้อต่ำใจที่ไม่ได้รับความรักความเอาใจใส่	3.95	0.82	3.84	0.92	3.93	0.94	0.58	.563
8	ความสัมพันธ์กับเพื่อนไม่ดี	3.67	1.11	3.63	1.13	3.69	0.88	0.10	.903
9	ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง	3.67	0.95	3.68	0.79	3.85	0.74	1.35	.260
10	ประสบความล้มเหลวในการเรียนบ่อยครั้ง	3.91	0.96	3.69	0.96	3.95	0.98	3.01	.05*
11	การขาดความสนใจในการเรียน	4.18	0.86	4.00	0.83	4.11	0.84	1.71	.183
12	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และนิสัยการเรียนไม่ดี	3.79	0.90	3.80	0.91	4.02	0.85	2.15	.117
	เฉลี่ยรวม	3.53	0.64	3.45	0.65	3.77	0.69	7.34	.001**

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 18 พบว่าความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านตัวนักเรียน โดยรวม

แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ ข้อ 1 สภาพร่างกายผิดปกติ มีการเจริญเติบโตช้า เตี้ยหรือสูงเกินไป ข้อ 2 ป่วยเป็นโรคบางอย่างทำให้ร่างกายไม่เหมาะสม ข้อ 3 ได้รับสารอาหารไม่เพียงพอขาดสารอาหาร และข้อ 4 ความผิดปกติทางอารมณ์และจิตใจเช่น โรคจิต โรคประสาท แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ ข้อ 10 ประสบความล้มเหลวในการเรียนบ่อยครั้ง

ตาราง 19 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านครอบครัว

ข้อที่	ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา	ระดับความคิดเห็น						F	sig.
		อายุน้อยกว่า 40 ปี		อายุ 40 – 50 ปี		อายุมากกว่า 50 ปี			
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
13	ด้านครอบครัว พ่อแม่บังคับมากเกินไป	3.61	0.98	3.37	1.20	3.61	1.02	18.58	.000**
14	ขาดความรักความอบอุ่นจากพ่อแม่ และคนข้างเคียง	3.92	0.95	4.00	0.98	4.20	0.99	9.73	.000**
15	ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ และตำหนิจากพ่อแม่และผู้ที่เกี่ยวข้อง	3.81	0.94	3.93	0.99	4.14	0.78	14.37	.000**
16	ได้แบบอย่างและความประพฤติที่ไม่เหมาะสมจากพ่อแม่	3.91	0.99	3.98	0.99	4.32	0.79	5.99	.003**
17	พ่อแม่ไม่สม่ำเสมอในการปฏิบัติต่อลูก	3.71	1.03	3.80	0.92	4.18	0.73	1.30	.275
18	พ่อแม่รักและตามใจเด็กมากเกินไป	3.98	1.05	4.17	0.89	4.38	0.62	0.33	.723
19	พ่อแม่คาดหวังในตัวเด็กสูงเกินไป	3.28	0.98	3.34	1.03	3.85	0.72	0.58	.563
20	การปกครองภายในบ้าน เป็นแบบตามสบาย พ่อแม่ไม่ดูแลไม่ว่าจะถูกหรือผิด	3.78	0.87	3.94	0.87	4.07	0.85	0.10	.903
21	มาจากครอบครัวที่พ่อแม่พี่น้องขาดความสามัคคี	3.81	0.88	3.89	0.95	4.13	0.86	1.35	.260
22	พ่อแม่ไม่ค่อยสนใจ เพราะอุทิศเวลาให้งานมากเกินไป	3.93	0.87	3.98	0.86	4.14	0.98	3.01	.05*
23	เป็นเด็กที่พ่อแม่ไม่ต้องการหรือเกลียดชัง ถูกทอดทิ้ง	3.86	0.89	3.72	1.22	4.07	0.99	1.71	.183

ตาราง 19 (ต่อ)

ข้อที่	ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา	ระดับความคิดเห็น						F	sig.
		อายุน้อยกว่า 40 ปี		อายุ 40 – 50 ปี		อายุมากกว่า 50 ปี			
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
	ด้านครอบครัว								
24	มาจากครอบครัวที่แตกแยก พ่อแม่แยกกันอยู่	4.02	0.93	4.07	1.07	4.26	0.92	1.50	.224
25	จากลำดับที่เกิดในครอบครัวของนักเรียน	2.91	1.27	2.80	1.25	3.27	1.14	4.36	.013*
26	ครอบครัวฐานะไม่ดี	2.90	1.14	2.84	1.13	2.82	1.32	0.11	.897
27	บ้านของเด็กอยู่ใกล้แหล่งมั่วสุม	3.58	0.99	3.58	1.15	3.30	1.13	2.11	.123
	เฉลี่ยรวม	3.67	0.55	3.69	0.58	3.91	0.49	5.86	.003**

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 19 พบว่าความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านครอบครัว โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ ข้อ 16 ได้แบบอย่างและความประพฤติที่ไม่เหมาะสมจากพ่อแม่ ข้อ 17 พ่อแม่ไม่สม่ำเสมอในการปฏิบัติต่อลูก ข้อ 18 พ่อแม่รักและตามใจเด็กมากเกินไป ข้อ 19 พ่อแม่คาดหวังในตัวเด็กสูงเกินไป ส่วนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ ข้อ 21 มาจากครอบครัวที่พ่อแม่พี่น้องขาดความสามัคคี ข้อ 23 เป็นเด็กที่พ่อแม่ไม่ต้องการหรือเกลียดชัง ถูกทอดทิ้ง และข้อ 25 จากลำดับที่เกิดในครอบครัวของนักเรียน

ตาราง 20 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้าน โรงเรียน

ข้อที่	ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา	ระดับความคิดเห็น						F	sig.
		อายุน้อยกว่า 40 ปี		อายุ 40 – 50 ปี		อายุมากกว่า 50 ปี			
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
	ด้านโรงเรียน								
28	ครูขาดการเตรียมการสอน	3.30	1.03	3.28	1.15	3.18	1.23	0.29	.745
29	ครูไม่สนใจการสอน ทำให้เด็กขาดศรัทธาและไม่เชื่อฟัง	3.68	1.05	3.44	1.17	3.35	1.15	2.29	.102
30	บทเรียนไม่น่าสนใจ	3.63	0.87	3.33	1.03	3.33	0.98	3.44	.033*
31	การเลือกที่รักมักที่ชังของครู ครูไม่ยุติธรรม	3.33	1.18	3.35	1.24	3.49	1.19	0.49	.610
32	การแต่งกายของครูไม่เหมาะสม	2.97	1.25	2.96	1.26	3.25	1.29	1.67	.189
33	ครูเป็นคนเจ้าอารมณ์	3.61	1.09	3.44	1.16	3.76	1.37	2.38	.094
34	การไม่ยอมรับของครูและเขาเย้ยถากถางเมื่อเด็กทำความผิด	3.72	1.05	3.61	1.21	3.67	1.36	0.31	.733
35	ครูไม่มีสัมพันธภาพที่ดีกับนักเรียนและบุคคลอื่น ๆ	3.34	1.11	3.37	1.13	3.58	1.27	1.25	.287
36	ขาดความร่วมมือระหว่างบ้านกับโรงเรียน	3.84	1.08	3.60	1.10	3.71	1.09	1.60	.203
37	ครูไม่สนใจและไม่ให้ความสำคัญต่อเด็ก	3.41	1.30	3.59	1.14	3.69	1.35	1.28	.278
38	หลักสูตรไม่ตรงกับความต้องการของผู้เรียน	2.96	1.11	3.24	1.08	3.46	0.84	5.44	.005**
39	การปกครองชั้นเรียนที่เข้มงวดกวัดจั้นจนเกินไป	3.13	1.07	3.07	1.13	3.48	1.28	3.80	.023*
40	การปกครองชั้นเรียนที่เป็นแบบตามสบาย	3.46	1.18	3.41	1.15	3.79	1.03	3.39	.035*
41	กฎระเบียบของโรงเรียนหรือชั้นเรียนไม่คงเส้นคงวา	3.80	0.95	3.60	1.20	3.93	1.11	2.68	.058
42	กฎระเบียบของโรงเรียนหรือชั้นเรียนขัดกับพัฒนาการของเด็ก	3.56	1.13	3.26	1.23	3.68	1.13	4.67	.010**
43	บรรยากาศของโรงเรียนไม่เอื้อต่อการเรียนการสอน	3.37	1.09	3.36	1.18	3.89	1.19	6.79	.001**
	เฉลี่ยรวม	3.44	0.82	3.37	0.83	3.58	0.94	1.79	.168

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 20 พบว่าความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านโรงเรียน โดยรวม ไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ ข้อ 38 หลักสูตรไม่ตรงกับความต้องการของผู้เรียน ข้อ 42 กฎระเบียบของโรงเรียนหรือชั้นเรียน ขัดกับพัฒนาการของเด็ก และข้อ 43 บรรยากาศของโรงเรียนไม่เอื้อต่อการเรียนการสอน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ ข้อ 30 บทเรียนไม่น่าสนใจ ข้อ 39 การปกครองชั้นเรียนที่เข้มงวดกวัดขันจนเกินไป และข้อ 40 การปกครองชั้นเรียนที่เป็นแบบตามสบาย ตาราง 21 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านกลุ่มเพื่อน

ข้อที่	ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา	ระดับความคิดเห็น						F	sig.
		อายุน้อยกว่า 40 ปี		อายุ 40 – 50 ปี		อายุมากกว่า 50 ปี			
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
	ด้านกลุ่มเพื่อน								
44	ตามแบบอย่างของความกล้าที่ไม่เหมาะสม	3.94	0.91	4.12	0.96	4.27	0.91	2.93	.055
45	เพื่อนชักจูงไปในทางที่ผิด	4.21	0.71	4.24	0.95	4.40	0.62	1.47	.232
46	คบเพื่อนไม่ดี	4.17	0.76	4.29	0.87	4.39	0.64	1.72	.181
47	คำแนะนำที่ไม่เหมาะสมจากเพื่อน	4.13	0.78	4.27	0.86	4.35	0.59	1.75	.175
48	การแต่งกายตามแบบอย่างเพื่อน	4.13	0.79	4.40	0.77	4.51	0.70	6.23	.002**
49	ไม่มีเทคนิคการปฏิเสธเพื่อน	9.30	0.60	4.20	0.79	4.19	0.65	6.23	.002**
50	เด็กอยู่ในสังคมของเพื่อนที่ไม่ดี	4.04	0.74	4.23	0.90	4.49	0.55	7.13	.001**
51	ต้องการการยอมรับจากเพื่อน	4.17	0.80	4.21	0.88	4.32	0.76	0.76	.470
	เฉลี่ยรวม	4.09	0.60	4.24	0.65	4.36	0.48	4.89	.008**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 21 พบว่าความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านกลุ่มเพื่อน โดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า แตกต่างกัน

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ ข้อ 48 การแต่งกายตามแบบอย่างเพื่อน ข้อ 49 ไม่มีเทคนิคการปฏิเสธเพื่อน และข้อ 50 ต้องการการยอมรับจากเพื่อน

ตาราง 22 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านสังคมและสื่อมวลชน

ข้อที่	ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา	ระดับความคิดเห็น						F	sig.
		อายุน้อยกว่า 40 ปี		อายุ 40 – 50 ปี		อายุมากกว่า 50 ปี			
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
	ด้านสังคมและสื่อมวลชน								
52	สภาพเศรษฐกิจของชุมชนที่อาศัยส่วนใหญ่มีฐานะยากจน	3.06	1.27	3.33	1.09	3.30	1.00	2.03	.132
53	การยึดติดกับค่านิยมทางด้านวัตถุ	3.80	1.17	3.87	1.04	4.31	0.82	6.62	.001**
54	วัฒนธรรมของต่างประเทศที่ได้รับจากสื่อ	3.94	0.89	4.00	0.93	4.08	0.86	0.57	.564
55	สิ่งเสียดสี อบายมุข	4.29	0.80	4.15	0.99	4.38	0.83	2.17	.115
56	การโฆษณาประชาสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสม	3.76	0.94	3.90	1.08	4.10	0.98	2.50	.083
57	ความผันผวนทางการเมือง	3.15	1.29	2.98	1.23	3.62	0.93	8.64	.000**
58	แบบอย่างกิริยาท่าวัตัวของนักการเมือง	3.01	1.23	3.23	1.26	3.90	0.99	13.73	.000**
59	ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีทำให้ง่ายต่อการเข้าถึงสื่อที่ไม่เหมาะสม	3.94	0.93	4.03	1.05	4.48	0.68	8.41	.000**
60	การสื่อสาร ในปัจจุบันทำให้เด็กได้รับแบบอย่างที่ไม่ดี	4.02	0.76	4.26	0.89	4.46	0.63	6.89	.001**
61	แบบอย่างของการแต่งกายของดารานักแสดงในสื่อต่าง ๆ	4.07	0.66	4.41	0.76	4.49	0.68	9.67	.000**
62	บทบาทของตัวละครในละคร ภาพยนตร์ นิยาย ฯลฯ	4.06	0.93	4.39	0.76	4.46	0.73	7.22	.001**
63	การนำเสนอของสื่อมวลชนขาดการพิจารณาใคร่ครวญก่อนนำเสนอ	3.91	0.93	4.13	0.91	4.44	0.90	8.23	.000**
	เฉลี่ยรวม	3.74	0.62	3.89	0.59	4.16	0.50	11.98	.000**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 22 พบว่าความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านสังคมและสื่อมวลชน

โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ ข้อ 53 การยึดติดกับค่านิยมทางด้านวัตถุ ข้อ 57 ความผันผวนทางการเมือง ข้อ 58 แบบอย่างกิริยาก้าวร้าวของนักการเมือง ข้อ 59 ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีทำให้ง่ายต่อการเข้าถึงสื่อที่ไม่เหมาะสม ข้อ 60 การสื่อสารในปัจจุบันทำให้เด็กได้รับแบบอย่างที่ไม่ดี ข้อ 61 แบบอย่างของการแต่งกายของดารานในสื่อต่าง ๆ ข้อ 62 บทบาทของตัวละครในละคร ภาพยนตร์ นิยาย ฯลฯ และข้อ 63 การนำเสนอของสื่อมวลชนขาดการพิจารณาไตร่ตรองก่อนนำเสนอ

สมมติฐานการวิจัยข้อ 3 ผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาแตกต่างกัน โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) เมื่อพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบเป็นรายคู่ตามวิธีการของเชฟเฟ้ (Scheffe) ปรากฏผลในตาราง 23 – 30 ดังนี้

ตาราง 23 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยรวม

ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัย ของนักเรียนระดับ มัธยมศึกษา	ระดับความคิดเห็น						F	sig.
	น้อยกว่า 10 ปี		10 – 20 ปี		มากกว่า 20 ปี			
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1. ด้านตัวนักเรียน	3.42	0.73	3.64	0.62	3.50	0.68	3.49	.031*
2. ด้านครอบครัว	3.73	0.57	3.75	0.56	3.72	0.57	0.12	.888
3. ด้านโรงเรียน	3.43	0.81	3.48	0.85	3.39	0.88	0.42	.658
4. ด้านกลุ่มเพื่อน	4.15	0.60	4.16	0.59	4.34	0.62	4.25	.015*
5. ด้านสังคมและสื่อมวลชน	3.69	0.57	3.92	0.62	4.01	0.57	11.98	.000**
เฉลี่ยรวม	3.64	0.56	3.75	0.54	3.73	0.55	0.98	.376

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 23 พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ

ด้านสังคมและสื่อมวลชน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ ด้านตัวนักเรียน และ ด้านกลุ่มเพื่อน ส่วนด้านครอบครัวและด้านโรงเรียนไม่แตกต่างกัน เมื่อพบความแตกต่างผู้วิจัยจึงทำการทดสอบเป็นรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe)

ตาราง 24 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันมีทัศนะ ต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยรวม โดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่ ตามวิธีของเชฟเฟ (Scheffe)

ตัวแปร	ผลคะแนนความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย			
		< 10 ปี	10-20ปี	> 20 ปี
1. ด้านตัวนักเรียน				
	$\bar{X}$	3.42	3.64	3.50
น้อยกว่า 10 ปี	3.42	-	.22	.08
10 – 20 ปี	3.64	-	-	.14
มากกว่า 20 ปี	3.50	-	-	-
4. ด้านกลุ่มเพื่อน				
	$\bar{X}$	4.15	4.16	4.34
น้อยกว่า 10 ปี	4.15	-	.01	.19
10 – 20 ปี	4.16	-	-	.18*
มากกว่า 20 ปี	4.34	-	-	-
5. ด้านสังคมและสื่อมวลชน				
	$\bar{X}$	3.69	3.92	4.01
น้อยกว่า 10 ปี	3.69	-	.23*	.32*
10 – 20 ปี	3.92	-	-	.09
มากกว่า 20 ปี	4.01	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 24 ผลการเปรียบเทียบตามประสบการณ์ผู้บริหารและครูผู้สอนเป็นรายคู่ ข้อ 4 ด้านกลุ่มเพื่อน พบว่าผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ 10 – 20 ปีกับมากกว่า 20 ปี ข้อ 5 ด้านสังคมและสื่อมวลชน พบว่า น้อยกว่า 10 ปี กับ มากกว่า 20 ปี และ น้อยกว่า 10 ปีกับ 10 – 20 ปี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนข้อ 1 ด้านตัวนักเรียน เมื่อเปรียบเทียบรายคู่ไม่มีคู่ใดแตกต่างกัน

ตาราง 25 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านตัวนักเรียน

ข้อที่	ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา	ระดับความคิดเห็น						F	sig.
		น้อยกว่า 10 ปี		10 - 20 ปี		มากกว่า 20 ปี			
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
	ด้านตัวนักเรียน								
1	สภาพร่างกายผิดปกติ มีการเจริญเติบโตช้า เตี้ยหรือสูงเกินไป	2.51	1.17	2.73	1.24	2.62	1.36	0.78	.458
2	ป่วยเป็นโรคบางอย่างทำให้ร่างกายไม่เหมาะสม	2.41	1.12	2.82	1.23	2.55	1.25	3.46	.032*
3	ได้รับสารอาหารไม่เพียงพอ ขาดสารอาหาร	2.64	1.05	2.86	1.14	2.82	1.21	0.97	.381
4	ความผิดปกติทางอารมณ์และจิตใจเช่น โรคจิต โรคประสาท ฯลฯ	3.47	1.37	3.51	1.21	3.61	1.22	0.44	.642
5	มีเรื่องกระทบกระทั่งกันทางจิตใจ	3.89	0.91	3.79	1.12	3.85	1.06	0.29	.749
6	มีปมด้อยจึงทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อสร้างปมเด่น	4.01	0.85	4.18	0.79	3.93	1.01	3.24	.040*
7	ความน้อยเนื้อต่ำใจที่ไม่ได้รับความรักความเอาใจใส่	3.76	0.88	3.99	0.76	3.85	1.01	2.01	.135
8	ความสัมพันธ์กับเพื่อนไม่ดี	3.48	1.19	3.68	1.05	3.72	1.03	1.30	.274
9	ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง	3.52	0.93	3.84	0.77	3.69	0.80	3.95	.020*
10	ประสบความล้มเหลวในการเรียนบ่อยครั้ง	3.67	1.10	3.97	0.92	3.71	0.94	3.83	.023*
11	การขาดความสนใจในการเรียน	4.01	0.92	4.23	0.72	3.94	0.89	4.75	.009**
12	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และนิสัยการเรียนไม่ดี	3.64	0.95	4.13	0.81	3.67	0.89	13.68	.000**
	เฉลี่ยรวม	3.42	0.73	3.64	0.62	3.49	0.68	3.49	.013*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 25 พบว่าความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านตัวนักเรียน โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า

แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ ข้อ 11 การขาดความสนใจในการเรียน และ ข้อ 12 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และนิสัยการเรียนไม่ดี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ ข้อ 2 ป่วยเป็นโรคนางอย่างทำให้ร่างกายไม่เหมาะสม ข้อ 6 มีปมด้อยจึงทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อสร้างปมเด่น ข้อ 9 ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง และข้อ 10 ประสบความล้มเหลวในการเรียนบ่อยครั้ง

ตาราง 26 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านครอบครัว

ข้อที่	ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา	ระดับความคิดเห็น						F	sig.
		น้อยกว่า 10 ปี		10 - 20 ปี		มากกว่า 20 ปี			
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
	ด้านครอบครัว								
13	พ่อแม่บังคับมากเกินไป	3.53	1.00	3.66	1.02	3.29	1.21	4.33	.014*
14	ขาดความรักความอบอุ่นจากพ่อแม่ และคนข้างเคียง	3.93	1.06	3.96	0.89	4.12	1.01	1.38	.253
15	ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ และตำหนิจากพ่อแม่และผู้ที่เกี่ยวข้อง	3.73	1.04	3.93	0.92	4.06	0.90	3.05	.049*
16	ได้แบบอย่างและความประพฤติที่ไม่เหมาะสมจากพ่อแม่	4.12	0.93	3.94	1.01	4.09	0.92	1.41	.244
17	พ่อแม่ไม่สม่ำเสมอในการปฏิบัติต่อลูก	3.79	0.92	3.84	0.98	3.91	0.89	0.49	.612
18	พ่อแม่รักและตามใจเด็กมากเกินไป	4.20	0.96	4.07	0.99	4.24	0.75	1.46	.234
19	พ่อแม่คาดหวังในตัวเด็กสูงเกินไป	3.35	0.99	3.54	1.02	3.37	0.94	1.48	.230
20	การปกครองภายในบ้าน เป็นแบบตามสบาย พ่อแม่ไม่ดูแลไม่ว่าจะถูกหรือผิด	3.88	0.82	4.06	0.79	3.82	0.94	3.10	.046*
21	มาจากครอบครัวที่พ่อแม่พี่น้องขาดความสามัคคี	4.01	0.76	3.81	0.99	3.98	0.91	1.85	.158
22	พ่อแม่ไม่ค่อยสนใจ เพราะอุทิศเวลาให้งานมากเกินไป	4.11	0.78	4.07	0.82	3.89	0.99	2.29	.102
23	เป็นเด็กที่พ่อแม่ไม่ต้องการหรือเกลียดชัง ถูกทอดทิ้ง	3.81	1.01	3.79	1.06	3.88	1.19	0.25	.783

ตาราง 26 (ต่อ)

ข้อที่	ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา	ระดับความคิดเห็น						F	sig.
		น้อยกว่า 10 ปี		10 – 20 ปี		มากกว่า 20 ปี			
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
	ด้านครอบครัว								
24	มาจากครอบครัวที่แตกแยก พ่อแม่แยกกันอยู่	4.11	1.01	4.07	0.95	4.12	1.07	0.08	.920
25	จากลำดับที่เกิดในครอบครัวของนักเรียน	2.89	1.28	3.07	1.15	2.82	1.30	1.82	.181
26	ครอบครัวฐานะไม่ดี	2.84	1.22	3.17	0.96	2.56	1.27	11.22	.000**
27	บ้านของเด็กอยู่ใกล้แหล่งมั่วสุ่ม	3.64	1.02	3.32	1.08	3.64	1.16	3.88	.021*
	เฉลี่ยรวม	3.73	0.57	3.75	0.55	3.72	0.57	0.12	.888

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 26 พบว่าความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านครอบครัว โดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ ข้อ 26 ครอบครัวฐานะไม่ดี ส่วนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ ข้อ 13 พ่อแม่บังคับมากเกินไป ข้อ 15 ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ และคำหึงจากพ่อแม่และผู้ที่เกี่ยวข้อง ข้อ 20 การปกครองภายในบ้าน เป็นแบบตามสบาย พ่อแม่ไม่ดูแลไม่ว่าจะถูกหรือผิดและ ข้อ 27 บ้านของเด็กอยู่ใกล้แหล่งมั่วสุ่ม

ตาราง 27 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านโรงเรียน

ข้อที่	ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา	ระดับความคิดเห็น						F	sig.
		น้อยกว่า 10 ปี		10-20 ปี		มากกว่า 20 ปี			
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
	ด้านโรงเรียน								
28	ครูขาดการเตรียมการสอน	3.16	1.13	3.27	1.06	3.31	1.23	0.42	.656
29	ครูไม่สนใจการสอน ทำให้เด็กขาดศรัทธาและไม่เชื่อฟัง	3.52	1.09	3.50	1.09	3.44	1.22	0.16	.852
30	บทเรียนไม่น่าสนใจ	3.63	0.89	3.50	0.91	3.22	1.06	5.60	.004*
31	การเลือกที่รักมักที่ชังของครู ครูไม่ยุติธรรม	3.44	0.97	3.12	1.31	3.58	1.18	5.81	.003*
32	การแต่งกายของครูไม่เหมาะสม	3.01	1.22	3.14	1.24	2.93	1.32	1.09	.339
33	ครูเป็นคนเจ้าอารมณ์	3.67	0.99	3.64	1.17	3.42	1.30	1.77	.173
34	การไม่ยอมรับของครูและเยาะเย้ยถากถางเมื่อเด็กทำผิด	3.65	0.98	3.68	1.16	3.63	1.21	0.07	.936
35	ครูไม่มีสัมพันธภาพที่ดีกับนักเรียนและบุคคลอื่น ๆ	3.27	0.96	3.36	1.19	3.52	1.20	1.37	.254
36	ขาดความร่วมมือระหว่างบ้านกับโรงเรียน	3.89	1.03	3.79	1.02	3.48	1.16	4.90	.008*
37	ครูไม่สนใจและไม่ให้ความสำคัญต่อเด็ก	3.37	1.28	3.56	1.11	3.66	1.30	1.43	.240
38	หลักสูตรไม่ตรงกับความต้องการของผู้เรียน	2.89	1.14	3.40	1.10	3.20	0.92	5.94	.003*
39	การปกครองชั้นเรียนที่เข้มงวดกวัดขันจนเกินไป	3.09	1.02	3.36	1.15	3.04	1.20	3.29	.038*
40	การปกครองชั้นเรียนที่เป็นแบบตามสบาย	3.53	1.15	3.55	1.19	3.44	1.08	0.40	.670
41	กฎระเบียบของโรงเรียนหรือชั้นเรียนไม่คงเส้นคงวา	3.79	1.02	3.71	1.08	3.69	1.23	0.18	.838
42	กฎระเบียบของโรงเรียนหรือชั้นเรียนขัดกับพัฒนาการเด็ก	3.49	1.20	3.47	1.27	3.34	1.12	0.63	.534
43	บรรยากาศของโรงเรียนไม่เอื้อต่อการเรียนการสอน	3.41	1.22	3.62	1.13	3.37	1.21	1.99	.139
	เฉลี่ยรวม	3.43	0.81	3.48	0.84	3.39	0.88	0.42	.658

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 27 พบว่าความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านโรงเรียน โดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ ข้อ 30 บทเรียนไม่น่าสนใจ ข้อ 31 การเลือกที่รักมักที่ชังของครู ครูไม่ยุติธรรม ข้อ 36 ขาดความร่วมมือระหว่างบ้านกับโรงเรียน ข้อ 38 หลักสูตรไม่ตรงกับความต้องการของผู้เรียน และ ข้อ 39 การปกครองชั้นเรียนที่เข้มงวดกวาดขันจนเกินไป

ตาราง 28 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านกลุ่มเพื่อน

ข้อที่	ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา	ระดับความคิดเห็น						F	sig.
		น้อยกว่า 10 ปี		10 – 20 ปี		มากกว่า 20 ปี			
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
	ด้านกลุ่มเพื่อน								
44	ตามแบบอย่างของความกล้าที่ไม่เหมาะสม	4.01	0.88	4.06	0.95	4.20	0.96	1.25	.287
45	เพื่อนชักจูงไปในทางที่ผิด	4.33	0.66	4.05	0.92	4.44	0.78	9.28	.000**
46	คบเพื่อนไม่ดี	4.24	0.80	4.13	0.81	4.45	0.77	6.54	.002**
47	คำแนะนำที่ไม่เหมาะสมจากเพื่อน	4.15	0.82	4.21	0.79	4.34	0.77	1.87	.155
48	การแต่งกายตามแบบอย่างเพื่อน	4.07	0.90	4.42	0.71	4.42	0.74	6.62	.001**
49	ไม่มีเทคนิคการปฏิเสธเพื่อน	4.00	0.59	4.08	0.74	4.21	0.76	2.43	.090
50	เด็กอยู่ในสังคมของเพื่อนที่ไม่ดี	4.13	0.79	4.14	0.85	4.38	0.76	4.43	.013*
51	ต้องการการยอมรับจากเพื่อน	4.24	0.85	4.19	0.85	4.26	0.82	0.28	.755
	เฉลี่ยรวม	4.14	0.60	4.16	0.59	4.34	0.62	4.25	.015*

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 28 พบว่าความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้าน

กลุ่มเพื่อน โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือข้อ 45 เพื่อนชักจูงไปในทางที่ผิด ข้อ 46 พบ
เพื่อนไม่ดี และข้อ 48 การแต่งกายตามแบบอย่างเพื่อน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .05 คือข้อ 50 ต้องการการยอมรับจากเพื่อน

ตาราง 29 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการ
ทำงานต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านสังคม
และสื่อมวลชน

ข้อที่	ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา	ระดับความคิดเห็น						F	sig.
		น้อยกว่า 10 ปี		10 – 20 ปี		มากกว่า 20 ปี			
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
	ด้านสังคมและสื่อมวลชน								
52	สภาพเศรษฐกิจของชุมชนที่อาศัยส่วนใหญ่มีฐานะยากจน	2.97	1.29	3.24	1.02	3.40	1.12	3.87	.022*
53	การยึดติดกับค่านิยมทางด้านวัตถุ	3.56	1.25	4.09	0.95	3.99	1.00	6.89	.001**
54	วัฒนธรรมของต่างประเทศที่ได้รับจากสื่อ	3.93	0.90	3.90	0.91	4.13	0.89	2.91	.055
55	สิ่งเสพติด อปายมูข	4.28	0.78	4.15	0.92	4.29	0.97	1.03	.357
56	การโฆษณาประชาสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสม	3.77	0.97	3.84	1.04	4.02	1.04	1.88	.154
57	ความผันผวนทางการเมือง	3.00	1.32	3.31	1.17	3.10	1.19	1.98	.140
58	แบบอย่างกิริยาท่าวัรวรของนักการเมือง	3.03	1.14	3.38	1.26	3.39	1.24	2.58	.077
59	ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีทำให้ง่ายต่อการเข้าถึงสื่อที่ไม่เหมาะสม	4.01	0.88	4.04	0.98	4.21	1.00	1.61	.200
60	การสื่อสารในปัจจุบันทำให้เด็กได้รับแบบอย่างที่ไม่ดี	3.99	0.74	4.23	0.78	4.37	0.87	5.87	.003**
61	แบบอย่างของการแต่งกายของคราในสื่อต่าง ๆ	4.08	0.67	4.36	0.72	4.45	0.75	6.67	.001**
62	บทบาทของตัวละครในละคร ภาพยนตร์ นิยาย ฯลฯ	3.92	0.97	4.34	0.72	4.48	0.76	13.3	.000**
								2	
63	การนำเสนอของสื่อมวลชนขาดการพิจารณาไตร่ตรองก่อนนำเสนอ	3.76	0.99	4.21	0.76	4.25	0.94	8.64	.000**
	เฉลี่ยรวม	3.69	0.57	3.92	0.61	4.01	0.57	7.41	.001**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 29 พบว่าความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างก็มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านสังคมและสื่อมวลชน โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณา รายข้อพบว่า แยกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ ข้อ 53 การยึดติดกับค่านิยมทางด้านวัตถุ ข้อ 60 การสื่อสารในปัจจุบันทำให้เด็กได้รับแบบอย่างที่ไม่ดี ข้อ 61 แบบอย่างของการแต่งกายของคาราในสื่อต่าง ๆ ข้อ 62 บทบาทของตัวละครในละคร ภาพยนตร์ นิยาย ฯลฯ และ ข้อ 63 การนำเสนอของสื่อมวลชนขาดการพิจารณาไตร่ตรองก่อนนำเสนอ แยกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ข้อ 52 สภาพเศรษฐกิจของชุมชนที่อาศัยส่วนใหญ่มีฐานะยากจน

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะที่เป็นคำถามปลายเปิด จากความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามทัศนะของผู้บริหารและครูผู้สอนในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 โดยใช้การวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) โดยจัดคำตอบเข้าประเด็นเดียวกันแล้วสังเคราะห์เป็นรายด้าน และนำเสนอเป็นร้อยละ ปรากฏตามตาราง 30 ดังนี้

ตาราง 30 จำนวนและร้อยละของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4

ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
1. ด้านตัวนักเรียน		
1.1 ปัจจัยด้านร่างกายของนักเรียนเอง	245	62.50
1.2 ปัจจัยด้านจิตใจของนักเรียนเอง	147	37.50
รวม	392	100.00

ตาราง 30 (ต่อ)

ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
2. ด้านครอบครัว		
2.1 การเลี้ยงดูจากผู้ปกครอง	153	39.03
2.2 ฐานะเศรษฐกิจของครอบครัว	112	28.57
2.3 ได้ตัวอย่างจากครอบครัว	102	26.02
2.4 การเอาใจใส่จากผู้ปกครอง	25	6.38
รวม	392	100.00
3. ด้านโรงเรียน		
3.1 ผู้บริหารให้ความสนใจน้อย	120	30.61
3.2 ครูผู้ที่ปรึกษาและครูผู้สอนให้ความสนใจน้อย	102	26.02
3.3 โรงเรียนไม่เคร่งครัดในด้านระเบียบวินัย	98	25.00
3.4 สภาพแวดล้อมภายในโรงเรียน	49	12.50
3.5 เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในด้านต่าง ๆ น้อย	23	5.87
รวม	392	100.00
4. ด้านกลุ่มเพื่อน		
4.1 การเลือกคบเพื่อน	261	66.58
4.2 ได้ตัวอย่างหรือเลียนแบบจากเพื่อน	101	25.77
4.3 เชื่อเพื่อนมากกว่าครูและพ่อแม่	30	7.65
รวม	392	100.00
5. ด้านสังคมและสื่อมวลชน		
5.1 สังคมควรเข้าใจวัยรุ่น	153	39.03
5.2 สื่อต่าง ๆ ควรนำเสนอในทางสร้างสรรค์	116	29.59
5.3 สื่อควรนำเสนอในสิ่งที่ถูกต้อง	95	24.24
5.4 ผู้ใหญ่ควรเข้าใจและให้โอกาสวัยรุ่น	28	7.14
รวม	392	100.00

จากตาราง 30 พบว่า ผลการสังเคราะห์แบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา สังกัดสำนักเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 เกิดประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล แยกเป็น 5 ด้าน ตามลำดับที่รวบรวมสังเคราะห์ได้ 17 ประเด็น เรียงลำดับปัจจัยดังนี้ 1) ด้านตัวนักเรียน จำนวน 2 ข้อ มากที่สุด คือ ปัจจัยด้านร่างกายของนักเรียนเอง (ร้อยละ 62.50) 2) ด้านครอบครัว จำนวน 4 ข้อ มากที่สุด คือ การเลี้ยงดูจากผู้ปกครอง (ร้อยละ 39.05) 3) ด้านโรงเรียน จำนวน 5 ข้อ มากที่สุด คือ ผู้บริหารให้ความสนใจ (ร้อยละ 30.61) 4) ด้านกลุ่มเพื่อน จำนวน 3 ข้อ มากที่สุด คือ การเลือกคบเพื่อน (ร้อยละ 66.58) และ 5) ด้านสังคมและสื่อมวลชน จำนวน 4 ข้อ มากที่สุด คือ สังคมควรเข้าใจวัยรุ่น (ร้อยละ 39.03)

ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

1. นักเรียนควรเข้าใจในตัวเองและรับฟังคำชี้แนะจากครูและผู้ปกครอง
2. ผู้ปกครองเข้าใจ กำกับติดตามบุตรหลาน และเป็นตัวอย่างที่ดีทุกด้าน
3. โรงเรียน ผู้บริหาร ครู ควรเอาใจใส่และสร้างวินัยในเกิดกับนักเรียนอย่างสร้างสรรค์
4. เพื่อนควรเป็นเพื่อนที่ดีซึ่งกันและกัน
5. สังคมและสื่อมวลชนควรนำเสนอสื่อในทางบวก เพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่ นักเรียน

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 ตามทัศนะของผู้บริหารและครูผู้สอน ผู้วิจัยได้นำเสนอสรุปผลการวิจัย ข้อค้นพบ ตลอดจนอภิปรายผลและข้อเสนอแนะตามลำดับดังนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. สมมติฐานของการวิจัย
3. วิธีดำเนินการวิจัย
4. สรุปผลการวิจัย
5. อภิปรายผล
6. ข้อเสนอแนะ
  - 6.1 ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้
  - 6.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4
2. เพื่อเปรียบเทียบทัศนะของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อการป้องกันการขาดวินัยของนักเรียนใน โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 ตามตัวแปรด้านอายุ สถานภาพ ตำแหน่ง และประสบการณ์ในการทำงาน

สมมติฐานของการวิจัย

1. ผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอน มีทัศนะต่อการป้องกันการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาแตกต่างกัน
2. ผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุต่างกันมีทัศนะต่อการป้องกันการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาแตกต่างกัน

3. ผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย ผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนในโรงเรียนที่เปิดสอนในระดับมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตการศึกษาบุรีรัมย์ เขต 4 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 70 โรงเรียน แบ่งเป็น ผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 113 คน ครูผู้สอน 1,422 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย ผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนในโรงเรียนที่เปิดสอนในระดับมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตการศึกษาบุรีรัมย์ เขต 4 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 70 โรงเรียน แบ่งเป็น ผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 86 คน และครูผู้สอน จำนวน 306 คน รวมทั้งสิ้น 392 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยในครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นจากการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับรายละเอียดของผู้ตอบแบบสอบถาม ตามตัวแปรต้นที่ผู้วิจัยต้องการศึกษา ได้แก่ สถานภาพตำแหน่ง อายุ ประสบการณ์ในการทำงาน

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามทัศนคติของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ลักษณะคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) แบ่งเป็น 5 ระดับ แบบสอบถามนี้จะสอบถามทัศนคติของผู้ตอบเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาใน 5 ด้าน คือ ด้านตัวนักเรียน ด้านครอบครัว ด้านโรงเรียน ด้านกลุ่มเพื่อน และด้านสังคมและสื่อมวลชน

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิด (Open-ended Questions) เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างได้แสดงความคิดเห็นและเสนอแนะอื่นๆ นอกเหนือจากที่กำหนดไว้ในแบบสอบถามตอนที่ 2 เกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาบุรีรัมย์ เขต 4

ซึ่งหลังจากการนำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาบุรีรัมย์ เขต 2 จำนวน 30 คน เพื่อการทดสอบค่า t-test ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หรือถ้าค่า t ที่มีค่าตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป ซึ่งถือว่ามีความน่าเชื่อถือของแบบสอบถามเป็นรายข้อผ่านเกณฑ์ ผลการทดลองปรากฏว่า แบบสอบถามทั้งหมดมีทั้งหมด 63 ข้อ ผ่านเกณฑ์ทุกข้อ โดยมีค่าอำนาจจำแนกจากการทดสอบค่าที่ (t - test) ตั้งแต่

1.84- 10.99 และได้ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามทั้งฉบับ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีการของครอนบาค (Cronbach) ปรากฏว่า แบบสอบถามฉบับนี้มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.95 ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นสูงมาก สามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือฉบับจริงในการเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัยได้ต่อไป

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนไว้ ดังนี้

1. ผู้วิจัยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ส่งถึงผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามุขมนตรี เขต 4 เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. ผู้วิจัยขอหนังสือแนะนำตัวผู้วิจัย จากผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามุขมนตรี เขต 4 ไปถึงผู้อำนวยการสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามุขมนตรี เขต 4 เพื่อขอความร่วมมือในการส่งแบบสอบถามและเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างในโรงเรียนต่าง ๆ
3. ติดตามผลการเก็บรวบรวมแบบสอบถามที่ไม่ได้รับคืนด้วยตัวเอง
4. เก็บรวบรวมแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาแล้วนำมาจัดกระทำข้อมูล จำนวน 392 ฉบับ

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป และใช้วิธีการทางสถิติดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลจากแบบสอบถามตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่และค่าร้อยละ
2. ข้อมูลจากแบบสอบถามตอนที่ 2 เป็นทัศนคติของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามุขมนตรี เขต 4 วิเคราะห์ด้วยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) การแปลความหมายและการจัดอันดับ
3. การเปรียบเทียบทัศนคติของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา ที่กลุ่มตัวอย่างเป็นอิสระแก่กัน (Independent Sample) โดยใช้ t -test
4. การเปรียบเทียบทัศนคติของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุ แยกต่างหาก โดยการวิเคราะห์ ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) เมื่อพบว่ามี ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบเป็นรายคู่ตามวิธีการของเชฟเฟ้ (Scheffe's Method)
5. การเปรียบเทียบทัศนคติของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงาน แยกต่างหาก โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) เมื่อพบว่ามี ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบเป็นรายคู่ต่อไปตามวิธีการของ

เซฟเฟ่ (Scheffe's Method)

6. ข้อเสนอแนะที่เป็นคำถามปลายเปิด จากความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามทัศนะของผู้บริหารและครูผู้สอนในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 โดยใช้การวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) โดยจัดคำตอบเข้าประเด็นเดียวกันแล้วสังเคราะห์เป็นรายด้าน และนำเสนอเป็นความเรียง

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ตามทัศนะของผู้บริหารและครูผู้สอนในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 สรุปผลได้ ดังนี้

1. ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ตามความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอน พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาโดยรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า มากที่สุดคือด้านกลุ่มเพื่อน น้อยที่สุดคือ ด้าน โรงเรียน และอยู่ในระดับมากทุกด้าน ดังมีรายละเอียดดังนี้

1.1 ปัจจัยด้านตัวนักเรียน ที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา ตามความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอน พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา ด้านตัวนักเรียน โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.54$) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มากที่สุดคือ ข้อ 11 การขาดความสนใจในการเรียน ($\bar{X} = 4.07$) และน้อยที่สุดคือ ข้อ 2 ป่วยเป็นโรคบางอย่างทำให้ร่างกายไม่เหมาะสม ($\bar{X} = 2.63$) สรุปได้ว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา ด้านตัวนักเรียน โดยรวมอยู่ในระดับมาก

1.2 ด้านครอบครัว พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.73$) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มากที่สุดคือ ข้อ 18 พ่อแม่รักและตามใจเด็กมากเกินไป ($\bar{X} = 4.17$) และน้อยที่สุดคือข้อ 26 ครอบครัวฐานะไม่ดี ($\bar{X} = 2.85$) สรุปได้ว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา ด้านครอบครัว โดยรวมอยู่ในระดับมาก

1.3 ด้านโรงเรียน พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.43$) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มากที่สุดคือ ข้อ 41 กฎระเบียบของโรงเรียนหรือชั้นเรียนไม่คงเส้นคงวา ($\bar{X} = 3.72$) และน้อยที่สุดคือข้อ 32 การแต่งกายของครูไม่เหมาะสม ($\bar{X} = 3.03$) สรุปได้ว่า ความคิดเห็นของผู้บริหาร

สถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านโรงเรียน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง

1.4 ด้านกลุ่มเพื่อน พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.27$) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มากที่สุดคือ ข้อ 48 การแต่งกายตามแบบอย่างเพื่อน ($\bar{X}=4.35$) และน้อยที่สุดคือข้อ 44 ตามแบบอย่างของความกล้าที่ไม่เหมาะสม ($\bar{X}=4.11$) สรุปได้ว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา ด้านกลุ่มเพื่อน โดยรวมอยู่ในระดับมาก

1.5 ด้านสังคมและสื่อมวลชน พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.78$) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มากที่สุดคือข้อ 61 แบบอย่างของการแต่งกายของคาราในสื่อต่าง ๆ ($\bar{X}=4.34$) และน้อยที่สุดคือข้อ 57 ความผันผวนทางการเมือง ($\bar{X}=4.16$) สรุปได้ว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา ด้านสังคมและสื่อมวลชน โดยรวมอยู่ในระดับมาก

2. ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของผู้บริหารและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอน โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านตัวนักเรียน ด้านครอบครัว และด้านโรงเรียนแตกต่างกัน แต่ด้านกลุ่มเพื่อน และด้านสังคมและสื่อมวลชน ไม่แตกต่างกัน สรุปได้ว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา โดยรวมแตกต่างกัน

2.1 ด้านตัวนักเรียน พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยรวม แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อ 1-7 และข้อ 12 แตกต่างกัน แต่ข้อ 8-11 ไม่แตกต่างกัน

2.2 ด้านครอบครัว พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา โดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อ 13, 15, 21 และข้อ 22 แตกต่างกัน ส่วนข้ออื่น ๆ นอกจากนี้ไม่แตกต่างกัน

2.3 ด้านโรงเรียน พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อ 28,30,33,36 และข้อ 43 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนข้อ 32, 35, 37 และข้อ 38 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนข้ออื่นๆ ไม่แตกต่างกัน

2.4 ด้านกลุ่มเพื่อน พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา โดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อ 45 และ 46 แตกต่างกัน ส่วนข้ออื่นๆ ไม่แตกต่างกัน

2.5 ด้านสังคมและสื่อมวลชน พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา ไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ทุกข้อมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

3. ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนที่มีอายุต่างกัน ต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นไปตามสมมุติฐาน ข้อ 2 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ ด้านตัวนักเรียน ด้านครอบครัว ด้านกลุ่มเพื่อน และด้านสังคมและสื่อมวลชน ส่วนด้าน โรงเรียนไม่แตกต่างกัน เมื่อพบความแตกต่างผู้วิจัยจึงทำการทดสอบเป็นรายคู่ด้วยวิธีของเซฟเฟ่ สรุปได้ว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยรวมแตกต่างกัน

3.1 ด้านตัวนักเรียน พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ ข้อ 1 สภาพร่างกายผิดปกติ มีการเจริญเติบโตช้า เตี้ยหรือสูงเกินไป ข้อ 2 ป่วยเป็นโรคบางอย่างทำให้ร่างกายไม่เหมาะสม ข้อ 3 ได้รับสารอาหาร ไม่เพียงพอ ขาดสารอาหาร และข้อ 4 ความผิดปกติทางอารมณ์และจิตใจเช่น โรคจิต โรคประสาท แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ ข้อ 10 ประสบความล้มเหลวในการเรียนบ่อยครั้ง สรุปได้ว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านตัวนักเรียน โดยรวมแตกต่างกัน

3.2 ด้านครอบครัว พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ ข้อ 16 ไร้แบบอย่างและความประพฤติที่ไม่เหมาะสมจากพ่อแม่ ข้อ 17 พ่อแม่ไม่สม่ำเสมอในการปฏิบัติต่อลูก ข้อ 18 พ่อแม่รักและตามใจเด็กมากเกินไป ข้อ 19 พ่อแม่คาดหวังในตัวเด็กสูงเกินไป ส่วนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ ข้อ 21 มาจากครอบครัวที่พ่อแม่พี่น้องขาดความสามัคคี ข้อ 23 เป็นเด็กที่พ่อแม่ไม่ต้องการหรือเกลียดชัง ถูกทอดทิ้ง และข้อ 25 จากลำดับที่การเกิดในครอบครัวของนักเรียน สรุปได้ว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุ

ต่างกัน มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านครอบครัวโดยรวมแตกต่างกัน

3.3 ด้านโรงเรียน พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ ข้อ 38 หลักสูตรไม่ตรงกับความต้องการของผู้เรียน ข้อ 42 กฎระเบียบของโรงเรียนหรือชั้นเรียนขัดกับพัฒนาการของเด็ก และ ข้อ 43 บรรยากาศของโรงเรียนไม่เอื้อต่อการเรียนการสอน ส่วนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ ข้อ 30 บทเรียนไม่น่าสนใจ ข้อ 39 การปกครองชั้นเรียนที่เข้มงวดกวัดขั้นจนเกินไป และ ข้อ 40 การปกครองชั้นเรียนที่เป็นแบบตามสบาย สรุปได้ว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านโรงเรียนโดยรวมแตกต่างกัน

3.4 ด้านกลุ่มเพื่อน พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ ข้อ 48 การแต่งกายตามแบบอย่างเพื่อน ข้อ 49 ไม่มีเทคนิคการปฏิเสธเพื่อน และข้อ 50 ต้องการการยอมรับจากเพื่อน สรุปได้ว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านกลุ่มเพื่อน โดยรวมแตกต่างกัน

3.5 ด้านสังคมและสื่อมวลชน พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ ข้อ 53 การยึดติดกับค่านิยมทางด้านวัตถุ ข้อ 57 ความผันผวนทางการเมือง ข้อ 58 แบบอย่างกิริยาก้าวร้าวของนักการเมือง ข้อ 59 ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีทำให้ง่ายต่อการเข้าถึงสื่อที่ไม่เหมาะสม ข้อ 60 การสื่อสารในปัจจุบันทำให้เด็กได้รับแบบอย่างที่ไม่ดี ข้อ 61 แบบอย่างของการแต่งกายของดาราในสื่อต่าง ๆ ข้อ 62 บทบาทของตัวละครในละคร ภาพยนตร์ นิยาย ฯลฯ และข้อ 63 การนำเสนอของสื่อมวลชนขาดการพิจารณาไตร่ตรองก่อนนำเสนอ สรุปได้ว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านสังคมและสื่อมวลชน โดยรวมแตกต่างกัน

4. ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานแตกต่างกัน ต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า แตกต่างกันอย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ ด้านสังคมและสื่อมวลชน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ ด้านตัวนักเรียน และ ด้านกลุ่มเพื่อน ส่วนด้านครอบครัวและด้านโรงเรียนไม่แตกต่างกัน เมื่อพบความแตกต่างผู้วิจัยจึงทำการทดสอบเป็นรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ่ สรุปได้ว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยรวมไม่แตกต่างกัน

4.1 ด้านตัวนักเรียน พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ ข้อ 11 การขาดความสนใจในการเรียน และ ข้อ 12 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และนิสัยการเรียนไม่ดี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ ข้อ 2 ป่วยเป็นโรคบางอย่างทำให้ร่างกายไม่เหมาะสม ข้อ 6 มีปมด้อยจึงทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อสร้างปมเด่น ข้อ 9 ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง และข้อ 10 ประสบความล้มเหลวในการเรียนบ่อยครั้ง สรุปได้ว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านตัวนักเรียน โดยรวมแตกต่างกัน

4.2 ด้านครอบครัว พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ ข้อ 26 ครอบครัวฐานะไม่ดี ส่วนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ ข้อ 13 พ่อแม่บังคับมากเกินไป ข้อ 15 ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ และคำหยาบจากพ่อแม่และผู้ที่เกี่ยวข้อง ข้อ 20 การปกครองภายในบ้าน เป็นแบบตามสบาย พ่อแม่ไม่ดูแลไม่ว่าจะถูกหรือผิดและข้อ 27 บ้านของเด็กอยู่ใกล้แหล่งมั่วสุ่ม เมื่อพบความแตกต่างผู้วิจัยจึงทำการทดสอบเป็นรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ่ สรุปได้ว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านครอบครัวโดยรวมไม่แตกต่างกัน

4.3 ด้านโรงเรียน พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ ข้อ 30 บทเรียนไม่น่าสนใจ ข้อ 31 การเลือกที่รักมักที่ชังของครู ครูไม่ยุติธรรม ข้อ 36 ขาดความร่วมมือระหว่างบ้านกับโรงเรียน ข้อ 38 หลักสูตรไม่ตรงกับความต้องการของผู้เรียน และข้อ 39 การปกครองชั้นเรียนที่เข้มงวดกวดขันจนเกินไป สรุปได้ว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านโรงเรียน โดยรวมไม่แตกต่างกัน

4.4 ด้านกลุ่มเพื่อน พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือข้อ 45 เพื่อนชักจูงไปในทางที่ผิด ข้อ 46 คบเพื่อนไม่ดี และข้อ 48 การแต่งกายตามแบบอย่างเพื่อน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือข้อ 50 ต้องการการยอมรับจากเพื่อน สรุปได้ว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านกลุ่มเพื่อน โดยรวมแตกต่างกัน

4.5 ด้านสังคมและสื่อมวลชน พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ ข้อ 53 การยึดติดกับค่านิยมทางด้านวัตถุ ข้อ 60 การสื่อสารในปัจจุบันทำให้เด็กได้รับแบบอย่างที่ไม่ดี ข้อ 61 แบบอย่างของการแต่งกายของดาราในสื่อต่าง ๆ ข้อ 62 บทบาทของตัวละครในละคร ภาพยนตร์ นิยาย ฯลฯ และข้อ 63 การนำเสนอของสื่อมวลชนขาดการพิจารณาไตร่ตรองก่อนนำเสนอ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ข้อ 52 สภาพเศรษฐกิจของชุมชนที่อาศัยส่วนใหญ่มีฐานะยากจน สรุปได้ว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน มีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ด้านสังคมและสื่อมวลชน โดยรวมแตกต่างกัน

อภิปรายผล

จากผลการวิจัย ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา ตามทัศนคติของผู้บริหารและครูผู้สอนใน โรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 จากผลการวิจัย ทำให้ทราบประเด็นที่สำคัญของปัจจัยและสามารถอภิปรายผลตามสมมติฐานของการวิจัยที่กำหนดไว้ได้ ดังนี้

1. ผลการศึกษาพบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่ามากที่สุดคือกลุ่มเพื่อน อันดับที่สอง คือ ด้านสังคมและสื่อมวลชน อันดับที่สามคือ ด้านครอบครัว อันดับที่สุดคือ ด้านตัวนักเรียน และน้อยที่สุดคือ ด้านโรงเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของฮัดลีย์ (Hudley. 1993 : 377 – 384) ที่ได้ทำการวิจัยการรับรู้ของครูและการรับรู้ของเพื่อนเกี่ยวกับความก้าวร้าว โดยการศึกษาอิทธิพลของสภาพแวดล้อม ผลการวิจัยพบว่าความก้าวร้าวเกี่ยวข้องกับเพศ เชื้อชาติและ

ระดับชั้น เด็กชายถูกระบุในพฤติกรรมก้าวร้าวด้านการต่อสู้ ควบคุมอารมณ์ไม่ได้ และแทรกแซงกิจกรรมของกลุ่มมากกว่าเด็กหญิง สอดคล้องกับผลการศึกษาของ จรัญ นิลพลับ (2540 : บทคัดย่อ) เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนางานปกครองนักเรียน พบว่าในขอบข่ายงานปกครองนักเรียนนั้น จะประสบผลสำเร็จหรือไม่ ต้องพิจารณาจากการให้ความร่วมมือของคณะครูอาจารย์ นักเรียน ผู้ปกครอง และชุมชน และต้องมีการรายงานผลการปกครองให้ผู้ปกครองทราบ เพื่อประโยชน์ในการแก้ปัญหาพฤติกรรมไม่เหมาะสมของนักเรียน และเพื่อพัฒนานักเรียนมีวินัย คุณธรรม จริยธรรม สอดคล้องกับผลการศึกษาแนวทางการแก้ปัญหาการขาดวินัยของ สุรเชษฐ์ คำสุวัตร์ (2546 : 43) ซึ่งพบว่าปัจจัยที่ทำให้นักเรียนขาดวินัยคือการอบรมเลี้ยงดูและสภาพแวดล้อมทางบ้านซึ่งเป็นปัจจัยภายนอกโรงเรียน สอดคล้องกับผลการศึกษาเรื่องการพัฒนาวินัยนักเรียนของ สำราญ สุขเกษม (2547 : 20) ซึ่งพบว่าปัจจัยที่มีผลต่อการมีวินัย แบ่งเป็น 2 ประการคือ สาเหตุจากตัวนักเรียน คือ สภาพร่างกาย จิตใจ สังคม ครอบครัว ภัย และปัจจัยทางด้านสภาพแวดล้อม ซึ่งได้แก่ บ้าน โรงเรียน และสังคมทั่วไป และผลการวิจัยเรื่องทัศนะของผู้บริหารและครูผู้สอนที่มีต่อการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม ของนักเรียน ประถมศึกษาของ วันสชาติ สุวรรณทอง (2546 : 129) ซึ่งพบว่าสิ่งที่มีผลต่อการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรมของนักเรียน คือ การจัดสภาพแวดล้อมภายในและภายนอกโรงเรียนให้เอื้อต่อการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมและควรมีการนิเทศการสอน โดยเน้นให้ครูสอดแทรกด้านคุณธรรม จริยธรรมแก่นักเรียนทุกครั้ง

จากผลการวิจัยจะเห็นได้ว่าความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอน ปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาโดยรวม คือ ปัจจัยด้านเพื่อน ด้านสังคมและสื่อมวลชน ด้านครอบครัว ด้านตัวนักเรียน และด้าน โรงเรียน ตามลำดับ ซึ่งจำเป็นต้องมีการส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักการเลือกคบเพื่อน รู้จักแยกแยะว่าเพื่อนคนใดเป็นคนดี คนใดเป็นคนไม่ดี เพราะเพื่อนจะชักนำไปในทางที่ดีหรือไม่ดีได้ นอกจากนี้ยังต้องส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักทักษะการปฏิเสธ ไม่ใจอ่อนหรือหลงเชื่อคำชักชวนเมื่อเพื่อนจะพาไปในทางที่ไม่ดี ซึ่งจะเป็นผลดีต่อนักเรียนเอง ไม่ให้ได้รับความเดือดร้อน

2. สมมติฐานของการวิจัยข้อ 1 ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา จากผลการวิจัย พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา โดยรวมแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา ได้แก่ ด้านตัวนักเรียน ด้านครอบครัว ด้านโรงเรียน ด้านกลุ่มเพื่อน และด้านสังคมและสื่อมวลชน ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของสุรเชษฐ์ คำสุวัตร์ (2546 : 43) ได้ศึกษาเรื่อง แนวทางการแก้ปัญหาการขาดวินัยของนักเรียน โรงเรียนบ้านห้วยป็นจ้อย กิ่งอำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน ผลการศึกษาพบว่าปัญหาการขาดวินัยนักเรียน คือ การขาดความรับผิดชอบต่อหน้าที่และตนเอง ปัจจัยที่ทำให้นักเรียนขาดวินัยคือการอบรม

เสียงดูและสภาพแวดล้อมทางบ้านซึ่งเป็นปัจจัยภายนอกโรงเรียน แนวทางการแก้ปัญหาในการขาดวินัย ควรให้ทุกฝ่ายมีส่วนร่วมทั้งครูผู้ปกครองและนักเรียน สอดคล้องกับผลการวิจัยของวันสชาติ สุวรรณทอง (2546 :129) ได้ทำการวิจัยเรื่องทัศนคติของผู้บริหารและครูผู้สอนที่มีต่อการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม ของนักเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์ ผลการวิจัยพบว่า สิ่งที่มีผลต่อการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน คือ การจัดสภาพแวดล้อมภายในและภายนอก โรงเรียนให้เอื้อต่อการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมและควรมีการนิเทศการสอน โดยเน้นให้ครูสอดแทรก ด้านคุณธรรม จริยธรรมแก่นักเรียนทุกครั้ง ด้านการจัดกิจกรรมนักเรียน โรงเรียนควรจัดกิจกรรมวัน สำคัญทางศาสนาให้นักเรียนเข้าร่วมอย่างค่อเนื่อง เพราะจะเป็นประโยชน์ต่อนักเรียนเป็นอย่างมาก สอดคล้องกับผลการวิจัยของฮัดเลย์ (Hudley. 1993 : 377 – 384) ได้ทำการวิจัยการรับรู้ของครูและการ รับรู้ของเพื่อนเกี่ยวกับความก้าวร้าว โดยการศึกษาอิทธิพลของสภาพแวดล้อม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน ระดับ 8 (ม.3) ของโรงเรียนรัฐบาลในรัฐ South California เค็ก ๆ ในชั้น 899 คน ได้รับอนุญาตจาก ผู้ปกครองให้ร่วมกิจกรรมเพื่อการวิจัย คิดเป็นร้อยละ 95 ของนักเรียนทั้งหมด ครูร่วมกิจกรรม 24 คน โดยใช้เครื่องมือแบบตรวจสอบประมาณค่า 8 รายการ 5 ระดับ ผลการวิจัยพบว่าความก้าวร้าวเกี่ยวข้องกับเพศ เชื้อชาติ และระดับชั้น เด็กชายถูกระบุในพฤติกรรมก้าวร้าวด้านการต่อสู้ ควบคุมอารมณ์ไม่ได้ และแทรกแซงกิจกรรมของกลุ่มมากกว่าเด็กหญิง แอฟริกัน อเมริกันถูกระบุมากที่สุดในกลุ่มก้าวร้าว เด็กหญิงเชื้อสายเอเชียก้าวร้าวน้อยที่สุด และสอดคล้องกับผลการวิจัยของสำราญ สุขเกษม (2547 : 20) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาวินัยนักเรียน โรงเรียน โนนสุวรรณ จังหวัดบุรีรัมย์ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มี ผลต่อการมีวินัย แบ่งเป็น 2 ประการคือ สาเหตุจากตัวนักเรียน คือ สภาพร่างกาย จิตใจ สังคม ครอบครัว วย และปัจจัยทางด้านสภาพแวดล้อม ซึ่งได้แก่ บ้าน โรงเรียน และสังคมทั่วไป

3. สมมติฐานของการวิจัยข้อ 2 ผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุต่างกันมีทัศนคติต่อ ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา จากผลการวิจัย พบว่า ความคิดเห็นของ ผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา โดยรวมแตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ ด้านตัวนักเรียน ด้านครอบครัว ด้านกลุ่มเพื่อน และด้านสังคมและสื่อมวลชน ส่วนด้าน โรงเรียนไม่ แตกต่างกัน สอดคล้องกับผลการวิจัยของพิสิษฐ์ พานนนท์ (2544 : 93) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษา วินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาตามทัศนคติของผู้บริหาร ครู และนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรม สามัญศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาเพศชายมีความบกพร่องทางวินัยด้าน การแต่งกาย ความประพฤติและความรับผิดชอบมากกว่าเพศหญิง และ โรงเรียนขนาดใหญ่มีปัญหา มากกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก เพราะ โรงเรียนขนาดเล็กครูสามารถควบคุมดูแลนักเรียนได้ใกล้ชิดทั่วถึง นักเรียนและครูมีความใกล้ชิดกันมีความอบอุ่นเป็นกันเอง รวมทั้งอาจเนื่องมาจากสภาพแวดล้อมของ โรงเรียนการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรและอื่น ๆ สอดคล้องกับผลการวิจัยของวิสุทธิ ราตรี (2545 :

49). ได้วิจัยเรื่องการเสริมสร้างวินัยนักเรียน กรณีโรงเรียนบ้านขามเปี้ย สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอตระการพืชผล สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุบลราชธานี ผลการวิจัยพบว่าปัญหาการขาดระเบียบวินัยของนักเรียนจะส่งผลให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมา โรงเรียนจึงได้จัดโครงการแก้ไขปัญหาดังกล่าวขึ้นทั้งสิ้น 7 โครงการและได้ดำเนินการตามโครงการเป็นเวลา 1 ปี ผลการแก้ปัญหานักเรียนมีระเบียบวินัยมากขึ้น แต่โครงการจะต้องกระทำอย่างต่อเนื่อง สอดคล้องกับผลการวิจัยของฮอฟแมน (Hoffman : 1970 : 277 – 281) ได้สรุปงานวิจัยเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูลูก โดยวิธีถอนความรักที่พ่อแม่ใช้วิธีการแสดงออกถึงความโกรธหรือการไม่ยอมรับเด็กโดยตรงในกรณีที่เด็กกระทำพฤติกรรมที่พ่อแม่ไม่ต้องการให้ทำ จากการวิจัยนี้นักจิตวิทยาให้เหตุผลว่าหากเด็กทำตามอย่างพ่อแม่เพราะเด็กกลัวว่าคนจะสูญเสียความรักของพ่อแม่ไปจริง พ่อแม่ที่เลี้ยงดูลูกโดยการถอนความรักจากเด็กก็น่าจะมีลูกที่ทำตามอย่างพ่อแม่ และมีพัฒนาทางด้านคุณธรรม จริยธรรม ได้มาก ฮอฟแมนทบทวนการวิจัยเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูลูกด้วยวิธีนี้ โดยใช้กรณีทางจริยธรรม 4 ตัวคือ การด้านทานการเบี่ยงเบนหรือการด้านทานความขวนใจ ซึ่งหมายถึง ความสามารถของเด็กที่จะต้องใช้ความอดทน ค่อด้านความขี้ขวนใจต่าง ๆ หรือการเบี่ยงเบน เมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่มีสิ่งขี้ขวนใจให้เบี่ยงเบน โดยไม่มีใครรู้เห็น กรณีทางจริยธรรมตัวที่สอง คือ ความสำนึกผิด หมายถึง ความรู้สึกสำนึกผิดในความผิดเมื่อเด็กได้แสดงการเบี่ยงเบนไปแล้ว กรณีทางจริยธรรมตัวที่ 3 คือ การสารภาพผิดและการยอมรับความผิด และกรณีตัวที่ 4 คือ การมุ่งความสนใจออกสู่ภายนอกหรือเข้าสู่ภายใน สอดคล้องกับผลการวิจัยของชุย (Chui. 1975 : 69 – 75) ทำการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักศึกษาครู ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ปีสุดท้ายของมหาวิทยาลัยอินเดียนา จำนวน 85 คน ในด้านการแก้ปัญหาระเบียบวินัยของนักเรียน พบว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่ เป็นปัญหาเกี่ยวกับการแต่งกายและการก้าวร้าวประมาณร้อยละ 85 ของปัญหาทั้งหมด และปัญหาทั้งหมดเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในห้องเรียน ประมาณร้อยละ 85 อีกร้อยละ 15 เกิดในที่อื่น เช่น สนาม ห้องสมุด หอประชุมและโรงพลศึกษา นอกจากนี้ ยังพบอีกว่า ปัญหาทางวินัยมักเกิดกับเด็กผู้ชายมากกว่าเด็กผู้หญิง โดยเกิดกับเด็กผู้ชายร้อยละ 56 เด็กผู้หญิงร้อยละ 8 อีกร้อยละ 36 เกิดกับกลุ่มรวมทั้งผู้หญิงและผู้ชาย และสอดคล้องกับผลการวิจัยของแบนดูรา (Bandura. 1975:253 – 269) ได้นำผลงานการวิจัยหลายเรื่องมาเปรียบเทียบการทำตามตัวอย่างพ่อ ซึ่งให้ความรักความอบอุ่นกับเด็กที่มีพ่อซึ่งไม่ค่อยให้ความรักความอบอุ่นเอาใจใส่ลูกมากนัก พบว่าเด็กที่มีพ่อให้ความรักความอบอุ่นชอบบทบาทและพฤติกรรมที่ผู้ชายส่วนมากแสดงกัน และเด็กมักรับรู้ตนเองว่ามีความคิดและกระทำคล้ายพ่อมากกว่า เด็กที่มีพ่อซึ่งไม่ให้ความอบอุ่นเอาใจใส่ลูกมากนัก

จากผลการวิจัยจะเห็นได้ว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีอายุต่างกันมีทัศนะต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา แตกต่างกัน ทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ด้านตัวนักเรียน ด้านครอบครัว และด้านโรงเรียน ด้านกลุ่มเพื่อน และด้านสังคมและสื่อมวลชน ซึ่งเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อวินัยของเรียนระดับมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 4 ทั้ง

สถาบันครอบครัว โรงเรียน เพื่อนๆ สังคม ต้องให้ความสนใจในเรื่องวินัย และช่วยกันสร้างวินัยที่ดีให้เกิดขึ้นกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษา เพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 ต้องการให้นักเรียนดี เก่งและมีสุข ต่อไป

4. สมมติฐานของการวิจัยข้อ 3 ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ 3 ผลการวิจัย พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ ด้านสังคมและสื่อมวลชน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ ด้านตัวนักเรียน และ ด้านกลุ่มเพื่อน ส่วนด้านครอบครัวและด้านโรงเรียนไม่แตกต่างกัน สรุปได้ว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยรวมไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับผลการวิจัยของกิตติพงษ์ วรจำปา (2531: บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่องบทบาทของโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่จังหวัดนนทบุรี สังกัดกรมสามัญศึกษา ในการพัฒนาความประพฤติ นักเรียนพบว่า โรงเรียนมีการปฏิบัติอยู่ในระดับกลาง ทั้งในด้านวินัยนักเรียนและด้านกิจกรรมนักเรียน นักเรียนมีส่วนร่วมเสนอความคิดเห็นในการกำหนดระเบียบต่าง ๆ โรงเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย สิ่งที่โรงเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับมากคือ การยกย่องชมเชยนักเรียนที่กระทำความดี โดยการให้รางวัลและประกาศเกียรติคุณ สอดคล้องกับผลการวิจัยของสำราญ สุขเกษม (2547 : 20) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาวินัยนักเรียน โรงเรียนโนนสุวรรณ จังหวัดบุรีรัมย์ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการมีวินัย แบ่งเป็น 2 ประการคือ สาเหตุจากตัวนักเรียน คือ สภาพร่างกาย จิตใจ สังคม ครอบครัว ภัย และปัจจัยทางด้านสภาพแวดล้อม ซึ่งได้แก่ บ้าน โรงเรียน และสังคมทั่วไป จากการศึกษา วินัยเป็นสิ่งสำคัญมากต่อการพัฒนาคน ซึ่งการที่จะพัฒนาคนให้มีวินัยได้นั้นจะต้องได้รับความร่วมมือจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง หากให้ความสำคัญต่อการพัฒนาแล้ว เยาวชนของชาติที่ได้รับการอบรมก็จะมีคุณภาพและจะทำให้สังคมนั้นน่าอยู่และพร้อมที่จะรับการพัฒนาด้านอื่นได้อีกต่อไป สอดคล้องกับผลการศึกษาของเอเนสต์ (Ernest. 1992 : 2492) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเสริมสร้างวินัยของนักเรียนในระดับ 7 โดยจัดการสอนระบบกลุ่ม แบ่งเป็น 2 กลุ่ม แต่ละกลุ่มประกอบด้วยครู 5คน มีครูสอนวิชาศิลปะต่างภาษากัน ครูสอนคณิตศาสตร์ สังคมศึกษาและวิทยาศาสตร์ สาขาวิชาละ 1 คน นักเรียนมีปฏิริยาตอบสนองในการอ่าน การใช้ทักษะทางภาษา และการทำงานเป็นกลุ่มแตกต่างกัน กล่าวคือ นักเรียนที่เป็นกลุ่มทดลองจะมีพฤติกรรมและผลสัมฤทธิ์ดีกว่านักเรียนในกลุ่มที่ใช้การสอนแบบธรรมดา สอดคล้องกับผลการวิจัยของเยทส์ (Yates. 1991 : 4014) ได้วิจัยเกี่ยวกับการเสริมสร้างวินัยของนักเรียนโดยสอดแทรกเรื่องของวินัยลงไปในบทเรียน โดยการทดลองจากการสอนที่ใช้สื่อประกอบการสอน โดยไม่ใช้สื่อประเภทในการสอนของครูใน โรงเรียนมัธยมศึกษา ในการนำไปสู่การมีวินัยในตัวเองของนักเรียน ซึ่งปรากฏผลในการวิจัยครั้งนี้ว่า การใช้สื่อผสมผสานในขณะที่สอนทำให้นักเรียนเกิดความรัก

ในบทเรียน ไม่หนีเรียน มีความสนุกสนานในการเรียน สอดคล้องกับผลการวิจัยของอาถัดสตัน (Agatston. 1993 : 3761 – B) ได้ศึกษาการใช้โครงการยกย่องความเป็นเลิศ (PDE) ซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของโครงการด้านสังคมที่ออกแบบมาเพื่อส่งเสริมการมีความรู้เกี่ยวกับแนวทางเลือกในการลงโทษนักเรียน โดยไม่ใช้การเขียนตีของครู ผู้บริหาร และฝ่ายแนะแนว เนื่องจากเป็นที่ยอมรับกัน โดยทั่วไปว่า การลงโทษโดยการเขียนตีที่เป็นมาตรการทางวินัยนั้นเป็นวิธีการที่ไม่มีประสิทธิภาพ การใช้เทคนิค วินัยเชิงบวก จะเป็นประโยชน์ และผลดีกว่า

จากผลการวิจัยจะเห็นได้ว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันมีทัศนคติต่อปัจจัยการขาดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา ไม่แตกต่างกัน ซึ่งประสบการณ์ในการทำงานต่างกันแต่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 เหมือนกันคือ 5 ด้าน ได้แก่ ด้านตัวนักเรียน ด้านครอบครัว และด้านโรงเรียน ด้านกลุ่มเพื่อน และด้านสังคมและสื่อมวลชน สามารถใช้ผลการวิจัยเป็นข้อเสนอแนะและแนวทางในการกำหนดนโยบาย การวางแผนและการป้องกันการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ตามที่พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 กำหนดไว้

ข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สรุปสังเคราะห์และแบ่งเป็นประเด็น 2 ประเด็น ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

- 1.1 จากผลการวิจัยปัจจัยด้านตัวนักเรียน พบว่า มากที่สุดคือ การขาดความสนใจในการเรียน ซึ่งจะเป็ข้อมูลให้ครูผู้สอน ผู้บริหารสถานศึกษาตลอดค้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการแก้ไขปัญหาด้านวินัยและเสริมสร้างวินัยให้แก่เรียนต่อไป
- 1.2 จากผลการวิจัยปัจจัยด้านครอบครัว พบว่า มากที่สุดคือ พ่อแม่รักและตามใจเด็กมากเกินไป ซึ่งครอบครัวมีส่วนสำคัญในการแก้ไขวินัยและการสร้างวินัยให้เกิดขึ้นกับนักเรียนเป็นขั้นแรก ครอบครัวจึงควรให้ความสำคัญที่สุดในการฝึกวินัย สร้างวินัย ตลอดจนช่วยเหลือและมีส่วนร่วมกัสถานศึกษาในการพัฒนาวินัย ให้เกิดขึ้นกับนักเรียนอย่างถาวร
- 1.3 จากผลการวิจัยปัจจัยด้าน โรงเรียน พบว่า มากที่สุดคือ กฎระเบียบของโรงเรียนหรือชั้นเรียนไม่คงเส้นคงวา ซึ่งโรงเรียนเป็นสถาบันที่สำคัญที่จะจัดการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนเกิดความรู้คู่คุณธรรม เป็นเยาวชนที่มีคุณภาพ ฉะนั้นทั้งผู้บริหาร ครูผู้สอนและบุคลากรทุกฝ่าย ต้องตระหนักถึงวินัยของนักเรียน โดยการสร้างวินัยเชิงบวกให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน ตลอดจนประสานร่วมมือกับผู้ปกครอง ชุมชน ในการกำกับติดตาม และแก้ไขวินัยและพฤติกรรมของนักเรียน

1.4 จากผลการวิจัยปัจจัยด้านกลุ่มเพื่อน พบว่า มากที่สุดคือ การแต่งกายตามแบบอย่างเพื่อน เป็นปัจจัยที่สำคัญต่อวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา เพราะนักเรียนวัยรุ่นจะเชื่อเพื่อนมากกว่าพ่อแม่ และครู ไม่ว่าจะเป็นการแต่งกาย การคบเพื่อน และการเรียน มักจะเลียนแบบและเอาแบบอย่างมาจากเพื่อน จึงเป็นข้อมูลด้านเพื่อนไปวางแผนในระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน เพื่อเป็นแนวทางช่วยเหลือ กำกับติดตาม และสร้างวินัยให้แก่ นักเรียนต่อไป

1.5 จากผลการวิจัยปัจจัยด้านสังคมและสื่อมวลชน พบว่า มากที่สุดคือ แบบอย่างของการแต่งกายของดารานในสื่อต่าง ๆ ซึ่งเป็นปัจจัยภายนอกโรงเรียนที่มีผลกระทบต่อพฤติกรรมและวินัยของนักเรียน ได้แก่ สื่อต่าง ๆ สภาพเศรษฐกิจของชุมชน การเมือง ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี แบบอย่างที่ไม่ดีจากสื่อคาราค้านต่าง ๆ เป็นต้น ปัจจัยดังกล่าวเป็นปัจจัยที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของโรงเรียน จึงเป็นปัจจัยที่โรงเรียน ผู้บริหาร ครู ควรให้ความรู้ความเข้าใจและสร้างความตระหนักรู้ด้านวินัยให้เกิดขึ้นกับนักเรียน สามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขความมุ่งมั่นของหลักสูตรได้

สรุปว่า ข้อเสนอแนะต่าง ๆ ที่นำมาเพื่อให้ผู้เกี่ยวข้องและผู้มีส่วนได้เสียนักเรียนมัธยมศึกษา ได้นำไปใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาคือ เป็นแนวทางในการสร้างวินัยให้แก่ นักเรียนให้ เป็นคนที่มีคุณภาพ สามารถเรียนรู้ได้บรรลุตามเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ช่วยลดปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับวัยรุ่นในชุมชนให้ลดน้อยถอยลง ตลอดจนเป็นแนวทางในการปรับปรุงพัฒนา เพื่อให้ เกิดความร่วมมืออย่างสร้างสรรค์ระหว่างสถานศึกษากับผู้ประกอบการ สังคมและชุมชน ในการจัดการศึกษา ทำให้การดำเนินงานเป็น ไปอย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลสูงสุดกับนักเรียนต่อสถานศึกษา และชุมชนต่อไป

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

2.1 ควรศึกษาแบบเจาะลึกหรือศึกษาเชิงคุณภาพเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อวินัยของนักเรียน ในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามุขมนตรี เขต 4

2.2 ควรศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามทัศนะของ บุคคลที่มีส่วนได้เสียนักเรียน เช่น ผู้ปกครอง คณะกรรมการสถานศึกษา เป็นต้น

2.3 ควรศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามทัศนะของ ผู้บริหารและครูผู้สอน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอื่น ๆ และจังหวัดอื่น

2.4 ควรศึกษาตัวแปรอื่นหรือปัจจัยอื่นที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับ มัธยมศึกษาตามทัศนะของผู้บริหารและครูผู้สอน

บรรณานุกรม

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
Buriram Rajabhat University

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2541). **คู่มือการเรียนการสอนรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย**
ระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
กลิ่น แรงประโคน. (ม.ป.ป.). **ดูศึกษาและพลศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1**. บุรีรัมย์ : โรงเรียน
ประโคนชัยพิทยาคม.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). **คู่มือการจัดกระบวนการเรียนรู้หน้าที่พลเมือง – ศีลธรรม**
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น . กรุงเทพฯ ฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- _____. (2552). **แผนปฏิบัติการราชการ 4 ปี ของกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2552-2555**. กรุงเทพฯ
: สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ.
- กาญจนา ศรีกาฬสินธุ์. (2533). **การบริหารกิจการนักเรียน**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- _____. (2535). **การบริหารกิจการนักเรียน**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ ประสานมิตร.
- กิตติพงษ์ วรจำปา . (2531). **บทบาทของโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่ จังหวัดนนทบุรี**
สังกัดกรมสามัญศึกษา ในการพัฒนาความประพฤตินักเรียน. ปริชญานีพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- ไกด์ไลน์ (นามแฝง). (2546, เมษายน - มิถุนายน) “การรู้คุณ...นิทานชาดก รูปแบบใหม่ของการ
เรียนรู้...คุณธรรม...จริยธรรม”. วารสารวิทยจารย์. 102 (1) : 52
- จรัญ นิลพลับ. (2540). **แนวทางการพัฒนางานปกครองนักเรียนโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เชียงใหม่**.
การค้นคว้าแบบอิสระ ศึกษาศาสตรมาบัณฑิต (การบริหารการศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ฉันทนา ภาคบงกช และคณะ. (2539). **โครงการวิจัยเรื่อง การปลูกฝังวินัยคนในชาติ โครงการย่อยที่**
1 : การสำรวจคุณลักษณะทางวินัยที่พึงประสงค์ในสังคมไทย. สถาบันวิจัยพฤติกรรม
ศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ชาชีวัฒน์ ศรีแก้ว. (2543). **แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (2540-2544)**
และการปรับแผนฯ ฉบับที่ 8 (พ.ศ.2541-2544). กรุงเทพฯ : บริษัทวิสิทธิ์พัฒนา จำกัด.
- ชูศรี วงศ์รัศนะ. (2523). **เอกสารประกอบการสอนวิชาการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์**. กรุงเทพฯ :
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.

- เซาว์ มณีวงษ์. (ม.ป.ป.). การบริหารกิจการนักเรียน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์อมรรкарพิมพ์.
- ธีรวุฒิ ประทุมนพรัตน์. (2534). การบริหารจัดการนักเรียน. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- นิตดา หงษ์วิวัฒน์. (2543). วิทยารากฐานการพัฒนาเด็ก. กรุงเทพฯ : แสงแดด.
- บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธ์. (2538). เทคนิคการสร้างเครื่องมือรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย.
กรุงเทพฯ : สามเจริญพานิชย์.
- ประมวล คั่นยะ. (2528). การบริหารกิจการนักเรียน . นครราชสีมา : คณะวิชาครุศาสตร์
วิทยาลัยครุนครราชสีมา.
- ประสาร ทิพย์ธารา. (2523). พัฒนาการและการปรับตัวของวัยรุ่น. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ประสิทธิ์ สุวรรณรักษ์. (2542). ระเบียบวิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์.
พิมพ์ครั้งที่ 2. บุรีรัมย์ : คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์.
- พนัส หันนาคินทร์. (2529). หลักการบริหารโรงเรียน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช
- พระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุต.โต). (2543). ถึงเวลามารื้อปรับระบบพัฒนาคนใหม่. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์การศาสนา.
- “พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542” (2545, 19 ธันวาคม). ราชกิจจานุเบกษา.
เล่มที่ 116 ตอนที่ 74 ก. หน้า 9 – 10.
- พิสิษฐ์ พานนนท์. (2544). การศึกษาวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาตามทัศนะของผู้บริหาร ครู
และนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา อังกักกรมสามัญศึกษา ในจังหวัดบุรีรัมย์. วิทยานิพนธ์
ค.ม. การบริหารการศึกษา. บุรีรัมย์ : บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์.
- ไพฑูรย์ การเพียร. (2544). บทบาทของครูในการส่งเสริมความมีวินัยในตนเองของนักเรียน
ประถมศึกษา อำเภอสตอ จังหวัดเชียงใหม่. การค้นคว้าแบบอิสระ ศึกษาศาสตร์
มหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ไพฑูรย์ สีนลารัตน์. (2525). ความรู้คู่คุณธรรม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไพโรจน์ สมงาม, บาทหลวง. (2541). ปรัชญาศาสนาคริสต์กับการพัฒนาวินัยในตนเอง ในคำ
บรรยายเกี่ยวกับแนวคิดและทฤษฎีในการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม ที่เน้นความมีวินัย
และความเป็นประชาธิปไตยของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์ ครูสภาลาดพร้าว.
- มหศักดิ์ ร่วมรักษ์. (2540). แนวทางการพัฒนางานปกครองนักเรียน นักศึกษาโรงเรียนลำปางเทคโนโลยี.
การค้นคว้าแบบอิสระ ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต (การบริหารการศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2539). เอกสารการสอนชุดวิชาการจัดการโรงเรียน
ประถมศึกษา. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- “รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550,” (2550, 24 สิงหาคม). ราชกิจจานุเบกษา.
เล่ม 124 ตอนที่ 47 ก. หน้า 15 – 24.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ :
นานมีบุ๊คส์ จำกัด.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2531). หลักการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ :
ศึกษาพร.
- วันสชาติ สุวรรณทอง. (2546). ทักษะของผู้บริหารและครูผู้สอนที่มีต่อการพัฒนาคุณธรรม
จริยธรรมของนักเรียนประถมศึกษา ชำกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์.
วิทยานิพนธ์ ค.ม. การบริหารการศึกษา. บุรีรัมย์ : บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์.
- วิสุทธิ ราตรี. (2545). การเสริมสร้างวินัยนักเรียนกรณีโรงเรียนบ้านขามเปี้ย สำนักงานการ
ประถมศึกษาอำเภอตระการพืชผล จังหวัดอุบลราชธานี. การศึกษาค้นคว้าอิสระ การศึกษา
มหาบัณฑิต (การบริหารการศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์. บัณฑิตวิทยาลัย. (2545). คู่มือวิทยานิพนธ์. บุรีรัมย์ : บัณฑิตวิทยาลัย
สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์.
- สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. (2546). การศึกษาวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์
และเทคโนโลยี. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : องค์การค้ำของคุรุสภา.
- สมนึก ชัชวาล และสุวิทย์ จันทรทิพย์. (2529). ความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทกับปัญหาและ
อุปสรรคของครูในเขตอำเภอเมืองเชียงใหม่ ในการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็ก
วัยรุ่น. การค้นคว้าแบบอิสระศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (การบริหารการศึกษา)
บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สมพร สุทัศน์ย์. (2544). จิตวิทยาการปกครองชั้นเรียน. กรุงเทพฯ : ด้านสุทธาการพิมพ์.
- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4. (2547). ข้อมูลบุคลากร. (แผ่นดิสเกต). บุรีรัมย์ :
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4.
- สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ. (2528). เอกสารสรุปย่อ
ผลงานปี 2526 และงานเสริมสร้างความมีระเบียบวินัยของนักเรียน. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์คุรุสภา.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (ม.ป.ป.). แผนพัฒนาเศรษฐกิจ
และสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 พ.ศ.2545-2549. กรุงเทพฯ : เม็ดทรายพรินติ้ง.

- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2551). นโยบายของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2552. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.
- ตำราญ สุขเกษม. (2547). การพัฒนาวินัยนักเรียนโรงเรียนโนนสุวรรณพิทยาคม อำเภอโนนสุวรรณ จังหวัดบุรีรัมย์. การศึกษาค้นคว้าอิสระ การศึกษามหาบัณฑิต (การบริหารการศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สุชา จันทน์เอม และ สุรางค์ จันทน์เอม. (2521).จิตวิทยาในห้องเรียน. กรุงเทพฯ : พีระพัฒนา.
- สุชา จันทน์เอม. (2524). จิตวิทยาเด็กพิเศษ. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัดอักษรบัณฑิต.
- สุภาวค์ จันทวานิช. (2542). วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 8 . กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรเชษฐ์ คำสุวรรณ. (2546). แนวทางการแก้ปัญหาการขาดวินัยของนักเรียนโรงเรียนบ้านห้วยบันจ้อย กิ่งอำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน. การค้นคว้าแบบอิสระ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (การบริหารการศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- หัตถินทร์ เขาวนปรีชา. (2542). การบริหารงานกิจการนักเรียน. อุดรดิตต์: คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏอุดรดิตต์.
- หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา. (2535). คู่มือการพัฒนาการเรียนการสอนตามหลักสูตร. กรุงเทพฯ : ม.ป.ท.
- อรรถสิทธิ์ วชิรเมธี. (2552). วิธีเสริมสร้างวินัยนักเรียนยุคใหม่. (ออนไลน์). แหล่งที่มา : <http://www.vcharkarn.com/vcafe/163209>
- อากรณ์ ศาครินทร์. (2523). การประเมินผลโครงการเสริมสร้างวินัยนักเรียน โรงเรียนวรนาธิเฉลิม. สงขลา.
- Agatston, P. W. (1993). "Alternatives to Corporal Punishment : A Social Action Project (School Discipline, Reward and Publishment)," **Dissertation Abstracts International**. 53(7) : 3761 – B.
- Ausubel , D.P. (1968). **Educational Psychology: A Cognitive View**. N Y: Holt Rinehart and Winston Inc.
- Bandura, A. (1977). **Social Learning Theory**. Englewood Cliffs, N.J.: Prentice - Hall.
- Chui, L. (1975). **Research in Education 3rd ed**. Englewood Cliffs, N.J.: Prentice-Hall.
- Ernest, K. F. (1992). "Effectiveness of an Interdisciplinary Team Teaching Organization on Student Achievement and Student Attitudes toward School in Selected Middle School."

Dissertation Abstracts International. DAI-A 52/07 : 2492, January.

Garrison, K. (1959) "A Study of Student Disciplinary Practices in Two Georgia High School,"

The Journal of Educational Research. 53: 153 – 156, December.

Hoffman, M. L. (1970). **Moral Development in Carmichael's Manual of Child Development.**

N Y: Holt, Rinehart, & Winston.

Hudley, C. A. (1993, May). "Comparing Teacher and Peer Perceptions of Aggression: An

Ecological Approach." **Journal of Educational Psychology.** 4(85): 377 – 384

Nardone, M. J. (1982). "A Comprehensive Group Treatment to Teach Self - Control to

Impulsive/Aggressive Boy." **Dissertation Abstracts International,** 43(4) : 1251B.

Skinner, C. E. (1959). **Educational Psychology.** N J : Prentice – Hall.

Yates, J. L. (1991). "Interdisciplinary Teaching and Academic Tasks the Perceptions of

Secondary School Teacher." **Dissertation Abstract International.** DAI – A 51/52:

4014, June.

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยสุโขทัย
Buriram Rajabhat University

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
Buriram Rajabhat University

ภาคผนวก ก

หนังสือขอความอนุเคราะห์เกี่ยวกับการวิจัย

ที่ ศธ ๐๕๔๕.๒๐/ว ๑๔๕๕

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ตำบลในเมือง อำเภอเมืองบุรีรัมย์
จังหวัดบุรีรัมย์ ๓๑๐๐๐

๑๓ มีนาคม ๒๕๕๘

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย

เรียน คุณสง่า จันทร์วิเศษ

ด้วยนามานิตย์ แส่นอะบุตร นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ตามทัศนะของผู้บริหารและครูผู้สอนใน โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๔ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต โดสมิ ศศ.คร.สงวน ทรงวิวัฒน์ เป็นประธานกรรมการควบคุม วิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถและมีประสบการณ์ในเรื่องนี้อย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็น ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือในการทำการวิจัยและศึกษาข้อมูลครั้งนี้ เพื่อให้ผู้ทำการวิจัยจะได้ ดำเนินการในขั้นต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์โกวิท เชื่อมกลาง)
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

โทร ๐ ๔๔๖๑ ๑๒๒๑, ๐ ๔๔๖๐ ๑๖๑๖ คอ ๓๘๐๖

โทรสาร ๐ ๔๔๖๑ ๒๙๕๘

ที่ ศธ ๐๕๔๕.๒๐/๖ ๑๔๖๕

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ตำบลในเมือง อำเภอเมืองบุรีรัมย์
จังหวัดบุรีรัมย์ ๓๑๐๐๐

๑๓ มีนาคม ๒๕๕๘

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย

เรียน คุณธีรศักดิ์ เกื้อไพฑูริย์

ข้าพชมนามนิตต์ แสนตะบุตร นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ตามทัศนะของผู้บริหารและครูผู้สอนใน โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาวิทยาลัยบุรีรัมย์ เขต ๔ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต โดยมี ผศ.ดร.สงวน ทรงวิวัฒน์ เป็นประธานกรรมการควบคุม วิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถและมีประสบการณ์ในเรื่องนี้อย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือในการทำวิจัยและศึกษาข้อมูลครั้งนี้ เพื่อให้ผู้ทำการวิจัยจะได้ คำนึงการในขั้นต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์โกวิท เชื่อมกลาง)
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

โทร ๐ ๔๔๖๑ ๑๒๒๑, ๐ ๔๔๖๐ ๑๖๑๖ คีอ ๓๘๐๖

โทรสาร ๐ ๔๔๖๑ ๒๘๕๘

ที่ ศธ ๐๕๔๕.๒๐/ว ๑๔๖๕

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ตำบลในเมือง อำเภอเมืองบุรีรัมย์
จังหวัดบุรีรัมย์ ๓๑๐๐๐

๑๓ มีนาคม ๒๕๕๘

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย

เรียน คุณสุพจน์ สีนสงวณวัฒน์

ด้วยนางมานิตก์ แสนชนะบุตร นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ตามทัศนะของผู้บริหารและครูผู้สอนใน โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาวิทยาลัย เขต ๔ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้า หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต โดยมี ผศ.ดร.สงวน ทรงวิวัฒน์ เป็นประธานกรรมการควบคุม วิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถและมีประสบการณ์ในเรื่องนี้อย่างดียิ่ง จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือในการทำการวิจัยและศึกษาข้อมูลครั้งนี้ เพื่อให้ผู้ทำการวิจัยจะได้ ดำเนินการ ในขั้นต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์โกวิท เชื่อมกลาง)
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

โทร ๐ ๔๔๖๑ ๑๒๒๑, ๐ ๔๔๖๐ ๑๖๑๖ ต่อ ๓๘๐๖

โทรสาร ๐ ๔๔๖๑ ๒๘๕๘

ที่ ศร ๐๕๔๕.๒๐/ ๖๑๕๕

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ตำบลในเมือง อำเภอเมืองบุรีรัมย์
จังหวัดบุรีรัมย์ ๓๑๐๐๐

๑๓ มีนาคม ๒๕๕๘

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย

เรียน คุณกมล ธารโสง

ข้าพชานางมานิตย์ แสนชะบุตร นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ตามทัศนะของผู้บริหารและครูผู้สอนใน โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาวิทยาลัย เขต ๔ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต โดชมี ศศ.ดร.สงวน ทรวงวิวัฒน์ เป็นประธานกรรมการควบคุม วิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถและมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือในการทำวิจัยและศึกษาข้อมูลครั้งนี้ เพื่อให้ผู้ทำการวิจัยจะได้ ดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์โกวิท เชื้อมกลาง)
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

โทร ๐ ๔๔๖๑ ๑๒๒๑, ๐ ๔๔๖๐ ๑๖๑๖ ต่อ ๓๘๐๖

โทรสาร ๐ ๔๔๖๑ ๒๘๕๘

ที่ ศธ ๐๕๔๕.๒๐/ว ๑๔๕๕

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ตำบลในเมือง อำเภอเมืองบุรีรัมย์
จังหวัดบุรีรัมย์ ๓๑๐๐๐

๑๓ มีนาคม ๒๕๕๘

เรื่อง ขอลาอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย

เรียน คุณชงสุทธ ศรีประจักษ์

ด้วยนางมานิตย์ แสนชะบุตร นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ตามที่คณะของผู้บริหารและครูผู้สอนใน โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาวิทยาลัย เขต ๔ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต โดยมี ผศ.ดร.สงวน ทรงวิวัฒน์ เป็นประธานกรรมการควบคุม วิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถและมีประสบการณ์ในเรื่องนี้อย่างดี จึงใคร่ขอลาอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือในการทำวิจัยและศึกษาข้อมูลครั้งนี้ เพื่อให้ผู้ทำการวิจัยจะได้ ดำเนินการในขั้นต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์โกวิท เชื่อมกลาง)

อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

โทร ๐ ๔๔๖๑ ๑๒๒๑, ๐ ๔๔๖๐ ๑๖๑๖ คีอ ๓๘๐๖

โทรสาร ๐ ๔๔๖๑ ๒๘๕๘

ที่ ศร ๐๕๔๕.๒๐/ว ๑๔๖๖

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
 ตำบลในเมือง อำเภอเมืองบุรีรัมย์
 จังหวัดบุรีรัมย์ ๓๑๐๐๐

๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๘

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ทดลองใช้แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต ๒

ข้าพชานามานันท์ แสนตะบุงร นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามทัศนคติของผู้บริหาร และครูผู้สอนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต ๔ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต โดยมี ผศ.ดร.ทงวน ทรงวิวัฒน์ เป็นประธานกรรมการควบคุมการศึกษาค้นคว้า ในการนี้ข้าพชามีความประสงค์ในการทดลองใช้แบบสอบถามก่อนที่จะใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง เพื่อหาประสิทธิภาพของเครื่องมือในการวิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์โกวิท เชื่อมกลาง)
 อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

โทร ๐๕๔๖๑ ๑๒๒๑ คับ ๓๘๐๖

โทรสาร ๐ ๕๔๖๑ ๒๘๕๘

ที่ ศธ ๑๕๔๕.๒๐/ว ๑๔๕๗

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
 ตำบลในเมือง อำเภอเมืองบุรีรัมย์
 จังหวัดบุรีรัมย์ ๓๑๐๐๐

๑ สิงหาคม ๒๕๕๘

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์แจกแบบสอบถาม

เรียน ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๔

ด้วยนางมานิตย์ แสนอนุตร นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามทัศนะของผู้บริหาร และครูผู้สอนใน โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ครุศาสตรมหาบัณฑิต โดยมี ผศ.ดร.สงวน ทรงวิวัฒน์ เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ในการนี้นักศึกษามีความประสงค์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยขอแจกแบบสอบถามแก่ผู้เกี่ยวข้อง ในการศึกษาวิจัย ในครั้งนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และ ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์โกวิท เข็มทอง)
 อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

โทร ๐๔๔๖๑๒๒๑ ต่อ ๓๘๐๖

โทรสาร ๐๔๔๖๑ ๒๘๕๘

ที่ ศธ 04085 / 4180

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามุัรริรมย์ เขต 4
อำเภอพุทธไธสง จังหวัดบุรีรมย์ 31120

๙ ตุลาคม 2548

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์แจกแบบสอบถาม

เรียน ผู้อำนวยการสถานศึกษาโรงเรียนในสังกัด

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

จำนวน 1 ชุด

ด้วย นางมานิตย์ แสนตะบุตร นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรมย์ ขอความอนุเคราะห์แจกแบบสอบถามเพื่อการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามทัศนะของผู้บริหารและครูผู้สอนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามุัรริรมย์ เขต 4 เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามุัรริรมย์ เขต 4 ขอความอนุเคราะห์ให้ท่านตอบแบบสอบถามดังกล่าว รายละเอียดตามสิ่งที่ส่งมาด้วยที่แนบเรียนมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาโปรดทราบและพิจารณาดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นสอสง่า อัจฉริวิเศษ)

รองผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา รักรวมภาภานแทน
ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามุัรริรมย์ เขต 4

กลุ่มอำนวยการ

โทร/โทรสาร 0 4468 9445

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
Buriram Rajabhat University

ภาคผนวก ข
แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามทัศนะของผู้บริหารและ
ครูผู้สอนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4

FACTORS AFFECTING THE DISCIPLINES OF SECONDARY STUDENTS AS
PERCEIVED BY ADMINISTRATORS AND TEACHERS IN SCHOOLS UNDER
OFFICE OF BURIRAM EDUCATIONAL SERVICE AREA 4

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามชุดนี้มีทั้งหมด 3 ตอน คือ
  - ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม
  - ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาทั้ง 4 ด้าน
  - ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิดเพื่อให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา
2. ขอความกรุณาตอบแบบสอบถามทุกข้อ และตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

ขอขอบคุณท่านเป็นอย่างสูงที่ให้ความอนุเคราะห์ตอบแบบสอบถามฉบับนี้

นางมานิตย์ แสนชะบุตร

นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

ตอนที่ 1**ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม**

คำชี้แจง โปรดให้รายละเอียดเกี่ยวกับตัวท่าน โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน หน้าข้อความ
ที่ตรงตามสถานภาพของท่าน

1. ตำแหน่ง

- ผู้บริหารสถานศึกษา
- ครูผู้สอน

2. อายุ

- น้อยกว่า 40 ปี
- 40 – 50 ปี
- มากกว่า 50 ปี

3. ประสบการณ์ในการทำงาน

- น้อยกว่า 10 ปี
- 10 – 20 ปี
- มากกว่า 20 ปี

ตอนที่ 2

ในฐานะที่ท่านเกี่ยวข้องกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อปัจจัย การขาดวินัยของนักเรียนของท่าน โปรดอ่านและพิจารณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน □ ของแต่ละ ข้อความ ให้ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด เพียงข้อละ 1 ช่องเท่านั้น

ระดับความคิดเห็น 5 หมายถึง ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยมากที่สุด

ระดับความคิดเห็น 4 หมายถึง ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยมาก

ระดับความคิดเห็น 3 หมายถึง ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยปานกลาง

ระดับความคิดเห็น 2 หมายถึง ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยน้อย

ระดับความคิดเห็น 1 หมายถึง ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยน้อยที่สุด

ข้อที่	ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
ด้านตัวนักเรียน						
1	สภาพร่างกายผิดปกติ มีการเจริญเติบโตช้า เตี้ยหรือสูงเกินไป					
2	ป่วยเป็นโรคบางอย่างทำให้ร่างกายไม่เหมาะสม					
3	ได้รับสารอาหาร ไม่เพียงพอ ขาดสารอาหาร					
4	ความผิดปกติทางอารมณ์และจิตใจเช่น โรคจิต โรคประสาท ฯลฯ					
5	มีเรื่องกระทบกระทั่งทางจิตใจ					
6	มีปมค้อยจึงทำสิ่งต่างๆ เพื่อสร้างปมเด่น					
7	ความน้อยเนื้อต่ำใจที่ไม่ได้รับความรักความเอาใจใส่					
8	ความสัมพันธ์กับเพื่อนไม่ดี					
9	ขาดความเชื่อมั่น ในตนเอง					
10	ประสบความล้มเหลวในการเรียนบ่อยครั้ง					
11	การขาดความสนใจในการเรียน					
12	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และนิสัยการเรียนไม่ดี					
ด้านครอบครัว						
13	พ่อแม่บังคับมากเกินไป					
14	ขาดความรักความอบอุ่นจากพ่อแม่ และคนข้างเคียง					
15	ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ และคำหนิจากพ่อแม่และผู้ที่เกี่ยวข้อง					
16	ได้แบบอย่างและความประพฤติที่ไม่เหมาะสมจากพ่อแม่					
17	พ่อแม่ไม่สม่ำเสมอในการปฏิบัติต่อลูก					
18	พ่อแม่รักและตามใจเด็กมากเกินไป					

ข้อที่	ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
19	พ่อแม่คาดหวังในตัวเด็กสูงเกินไป					
20	การปกครองภายในบ้าน เป็นแบบตามสบาย พ่อแม่ไม่ดูแลไม่ว่าจะถูกหรือผิด					
21	มาจากครอบครัวที่พ่อแม่พี่น้องขาดความสามัคคี					
22	พ่อแม่ไม่ค่อยสนใจ เพราะอุทิศเวลาให้งานมากเกินไป					
23	เป็นเด็กที่พ่อแม่ไม่ต้องการหรือเกลียดชัง ถูกทอดทิ้ง					
24	มาจากครอบครัวที่แตกแยก พ่อแม่แยกกันอยู่					
25	จากลำดับที่เกิดในครอบครัวของนักเรียน					
26	ครอบครัวฐานะไม่ดี					
27	บ้านของเด็กอยู่ใกล้แหล่งมั่วสุม					
ด้านโรงเรียน						
28	ครูขาดการเตรียมการสอน					
29	ครูไม่สนใจการสอน ทำให้เด็กขาดศรัทธาและไม่เชื่อฟัง					
30	บทเรียนไม่น่าสนใจ					
31	การเลือกที่รักมักที่ชังของครู ครูไม่ยุติธรรม					
32	การแต่งกายของครู ไม่เหมาะสม					
33	ครูเป็นคนเจ้าอารมณ์					
34	การไม่ยอมรับของครูและเยาะเย้ยถากถางเมื่อเด็กทำความผิด					
35	ครูไม่มีสัมพันธภาพที่ดีกับนักเรียนและบุคคลอื่นๆ					
36	ขาดความร่วมมือระหว่างบ้านกับโรงเรียน					
37	ครูไม่สนใจและไม่ให้ความสำคัญต่อเด็ก					
38	หลักสูตรไม่ตรงกับความต้องการของผู้เรียน					
39	การปกครองชั้นเรียนที่เข้มงวดควดขันจนเกินไป					
40	การปกครองชั้นเรียนที่เป็นแบบตามสบาย					
41	กฎระเบียบของโรงเรียนหรือชั้นเรียน ไม่คงเส้นคงวา					
42	กฎระเบียบของโรงเรียนหรือชั้นเรียนขัดกับพัฒนาการของเด็ก					
43	บรรยากาศของโรงเรียน ไม่เอื้อต่อการเรียนการสอน					
ด้านกลุ่มเพื่อน						
44	ตามแบบอย่างของความกล้าที่ไม่เหมาะสม					
45	เพื่อนชักจูงไปในทางที่ผิด					
46	คบเพื่อนไม่ดี					

ข้อที่	ปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
47	คำแนะนำที่ไม่เหมาะสมจากเพื่อน					
48	การแต่งกายตามแบบอย่างเพื่อน					
49	ไม่มีเทคนิคการปฏิเสธเพื่อน					
50	เด็กอยู่ในสังคมของเพื่อนที่ไม่ดี					
51	ต้องการการยอมรับจากเพื่อน					
	ด้านสังคมและสื่อมวลชน					
52	สภาพเศรษฐกิจของชุมชนที่อาศัยส่วนใหญ่มีฐานะยากจน					
53	การยึดติดกับค่านิยมทางด้านวัตถุ					
54	วัฒนธรรมของต่างประเทศที่ได้รับจากสื่อ					
55	สิ่งเสพติด อบายมุข					
56	การโฆษณาประชาสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสม					
57	ความผันผวนทางการเมือง					
58	แบบอย่างกิริยาท่าวัรวของนักการเมือง					
59	ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีทำให้ง่ายต่อการเข้าถึงสื่อที่ไม่เหมาะสม					
60	การสื่อสารในปัจจุบันทำให้เด็กได้รับแบบอย่างที่ไม่ดี					
61	แบบอย่างของการแต่งกายของดาราในสื่อต่างๆ					
62	บทบาทของตัวละครในละคร ภาพยนตร์ นิยาย ฯลฯ					
63	การนำเสนอของสื่อมวลชนขาดการพิจารณาไตร่ตรองก่อนนำเสนอ					

ตอนที่ 3

แบบสอบถามปลายเปิด

คำชี้แจง ขอให้ท่านแสดงความคิดเห็นและให้ข้อเสนอแนะปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา

ด้านตัวนักเรียน

.....

.....

ด้านครอบครัว

.....

.....

ด้านโรงเรียน

.....

.....

ด้านสังคมและสื่อมวลชน

.....

.....

ด้านกลุ่มเพื่อน

.....

.....

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

.....

ขอขอบคุณอย่างสูงที่กรุณาตอบแบบสอบถาม

มานิตย์ แสนยะบุตร

ผู้วิจัย

ภาคผนวก ค

ค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ผู้วิจัยได้นำเครื่องมือ คือ แบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try Out) กับครู ใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ซึ่งแบบสอบถามประกอบด้วย ข้อคำถาม 63 ข้อ เพื่อนำมาหาค่าอำนาจจำแนก (Discriminations) ของแบบสอบถามรายข้อ โดยการทดสอบด้วย t-test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ซึ่งตามเกณฑ์ค่า t ต้องมีค่าตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไปจึงจะถือว่าข้อคำถามนั้นใช้ได้ จากผลการทดลองใช้แบบสอบถาม ปรากฏว่าได้ค่า t ตั้งแต่ 1.84–10.99 ซึ่งผ่านเกณฑ์ทุกข้อและถือว่าเป็นข้อคำถามที่ให้นำไปใช้ได้ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตอนที่ 2 ค่าถาเกี่ยวกับแบบสอบถามความคิดเห็นต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ทั้ง 5 ด้าน

รายการ	กลุ่มสูง (n=20)		กลุ่มต่ำ(n=20)		t	Sig.
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
ด้านตัวนักเรียน						
1. สภาพร่างกายผิดปกติ มีการเจริญเติบโตช้า เตี้ยหรือสูงเกินไป	4.20	0.78	2.67	.90	5.00**	.000
2. ป่วยเป็นโรคบางอย่างทำให้ร่างกายไม่เหมาะสม	3.13	1.19	2.20	1.21	2.14*	.042
3. ได้รับสารอาหารไม่เพียงพอ ขาดสารอาหาร	4.40	0.63	2.67	0.72	6.99**	.000
4. ความผิดปกติทางอารมณ์และจิตใจเช่น โรคจิต โรคประสาท ฯลฯ	3.60	1.40	2.47	1.46	2.17*	.039
5. มีเรื่องกระทบกระเทือนทางจิตใจ	4.13	1.25	2.40	1.35	3.65**	.001
6. มีปมด้อยจึงทำสิ่งต่างๆ เพื่อสร้างปมเด่น	4.00	1.19	2.60	1.30	3.07**	.005
7. ความน้อยเนื้อต่ำใจที่ไม่ได้รับความรักความเอาใจใส่	4.53	0.64	2.93	1.16	4.67**	.000
8. ความสัมพันธ์กับเพื่อน ไม่ดี	4.40	0.63	2.40	0.99	6.61**	.000
9. ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง	4.60	0.51	2.67	0.98	6.81**	.000
10. ประสบความสำเร็จในการเรียนบ่อยครั้ง	4.47	0.64	2.40	0.63	8.90**	.000
11. การขาดความสนใจในการเรียน	4.60	0.51	2.60	0.83	7.98**	.000
12. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และนิสัยการเรียน ไม่ดี	4.13	0.83	3.47	1.13	1.84	.076
เฉลี่ยรวม	4.18	0.37	2.62	0.54	9.25**	.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

รายการ	กลุ่มสูง (n=20)		กลุ่มต่ำ (n=20)		t	Sig.
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
ด้านครอบครัว						
13. พ่อแม่บังคับมากเกินไป	3.87	1.13	2.93	1.22	2.18*	.038
14. ขาดความรักความอบอุ่นจากพ่อแม่ และคนข้างเคียง	4.80	0.41	3.00	1.00	6.44**	.000
15. ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ และตำหนิจากพ่อแม่และผู้ที่เกี่ยวข้อง	4.13	1.13	2.93	1.28	2.73*	.011
16. ได้แบบอย่างและความประพฤติที่ไม่เหมาะสมจากพ่อแม่	4.20	0.78	3.20	1.08	2.91**	.007
17. พ่อแม่ไม่สม่ำเสมอในการปฏิบัติต่อลูก	3.60	0.99	2.67	1.11	2.43*	.022
18. พ่อแม่รักและตามใจเด็กมากเกินไป	4.53	0.64	2.80	1.01	5.60**	.000
19. พ่อแม่คาดหวังในตัวเด็กสูงเกินไป	4.07	0.80	3.00	1.31	2.69*	.012
20. การปกครองภายในบ้าน เป็นแบบตามสบาย พ่อแม่ไม่ดูแลไม่ว่าจะถูกหรือผิด	4.47	0.64	2.53	0.52	9.11**	.000
21. มาจากครอบครัวที่พ่อแม่ที่น้องขาดความสามัคคี	4.47	0.64	3.53	1.46	2.27*	.031
22. พ่อแม่ไม่ค่อยสนใจ เพราะอุทิศเวลาให้งานมากเกินไป	4.00	1.56	2.80	1.32	2.28*	.031
23. เป็นเด็กที่พ่อแม่ไม่ต้องการหรือเกลียดชัง ถูกทอดทิ้ง	4.27	0.59	2.53	1.36	4.54**	.000
24. มาจากครอบครัวที่แตกแยก พ่อแม่แยกกันอยู่	4.33	1.11	2.93	1.33	3.12**	.004
25. จากลำดับที่เกิดในครอบครัวของนักเรียน	4.73	0.46	2.60	0.74	9.53**	.000
26. ครอบครัวฐานะไม่ดี	4.60	0.51	2.40	0.74	9.23**	.000
27. บ้านของเด็กอยู่ใกล้แหล่งมั่วสุม	4.27	0.59	2.00	0.85	8.50**	.000
เฉลี่ยรวม	4.29	0.36	2.79	0.47	9.88**	.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

รายการ	กลุ่มสูง (n=20)		กลุ่มต่ำ (n=20)		t	Sig.
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
ด้านโรงเรียน						
28. ครูขาดการเตรียมการสอน	3.67	1.18	2.80	1.37	1.86	.074
29. ครูไม่สนใจการสอน ทำให้เด็กขาดศรัทธาและไม่เชื่อฟัง	3.73	0.96	2.93	1.28	1.94	.063
30. บทเรียนไม่น่าสนใจ	3.87	0.83	2.33	1.11	4.27**	.000
31. การเลือกที่รักมักที่ชังของครู ครูไม่ยุติธรรม	3.93	0.88	2.40	0.91	4.68**	.000
32. การแต่งกายของครูไม่เหมาะสม	3.33	1.40	2.00	1.00	3.01**	.006
33. ครูเป็นคนเจ้าอารมณ์	3.80	1.15	2.60	1.06	2.98**	.006
34. การไม่ยอมรับของครูและเขาจะเขี่ยตากวางเมื่อเด็กทำความผิด	4.53	0.64	2.40	0.63	9.18**	.000
35. ครูไม่มีสัมพันธภาพที่ดีกับนักเรียนและบุคคลอื่นๆ	3.87	0.92	2.87	1.13	2.67*	.012
36. ขาดความร่วมมือระหว่างบ้านกับโรงเรียน	3.80	0.86	3.00	1.20	2.10*	.045
37. ครูไม่สนใจและไม่ให้ความสำคัญต่อเด็ก	4.27	0.70	2.40	0.74	7.10**	.000
38. หลักสูตรไม่ตรงกับความต้องการของผู้เรียน	4.33	0.72	1.93	0.59	9.93**	.000
39. การปกครองชั้นเรียนที่เข้มงวดกดขี่จนเกินไป	4.47	0.52	2.33	0.72	9.29**	.000
40. การปกครองชั้นเรียนที่เป็นแบบตามสบาย	3.67	1.04	2.67	1.39	2.22*	.035
41. กฎระเบียบของโรงเรียนหรือชั้นเรียนไม่คงเส้นคงวา	4.13	0.92	2.60	1.12	4.10	.000
42. กฎระเบียบของโรงเรียนหรือชั้นเรียนขัดกับพัฒนาการของเด็ก	3.93	0.96	2.73	1.44	2.69*	.012
43. บรรยากาศของโรงเรียนไม่เอื้อต่อการเรียนการสอน	4.07	0.96	3.20	1.47	1.91	.067
เฉลี่ยรวม	3.96	0.34	2.57	0.38	10.56**	.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

รายการ	กลุ่มสูง (n=20)		กลุ่มต่ำ (n=20)		t	Sig.
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
ด้านกลุ่มเพื่อน						
44. ความเบบอย่างของความกล้าที่ไม่เหมาะสม	3.93	1.03	3.20	1.01	1.96	.060
45. เพื่อนชักจูงไปในทางที่ผิด	4.07	0.70	3.27	1.22	2.20*	.037
46. คบเพื่อนไม่ดี	4.13	0.74	3.33	1.47	1.85	.074
47. คำแนะนำที่ไม่เหมาะสมจากเพื่อน	4.67	0.49	2.40	0.63	10.99**	.000
48. การแต่งกายตามแบบอย่างเพื่อน	4.80	0.56	2.20	0.78	10.53**	.000
49. ไม่มีเทคนิคการปฏิเสธเพื่อน	4.53	0.52	2.53	0.64	9.42**	.000
50. เด็กอยู่ในสังคมของเพื่อนที่ไม่ดี	3.87	0.83	2.73	0.80	3.80**	.001
51. ต้องการการยอมรับจากเพื่อน	3.87	0.83	2.93	1.28	2.37*	.025
เฉลี่ยรวม	4.23	0.24	2.83	0.50	9.70**	.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

รายการ	กลุ่มสูง (n=20)		กลุ่มต่ำ (n=20)		t	Sig.
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
ด้านสังคมและสื่อมวลชน						
52. สภาพเศรษฐกิจของชุมชนที่อาศัยส่วนใหญ่มีฐานะยากจน	4.40	0.51	2.20	0.68	10.08**	.000
53. การยึดติดกับค่านิยมทางด้านวัตถุ	4.07	0.80	3.00	1.00	3.23**	.003
54. วัฒนธรรมของต่างประเทศที่ได้รับจากสื่อ	4.40	0.74	2.60	0.63	7.18**	.000
55. สิ่งเสพติด อบายมุข	4.20	0.86	2.60	1.30	3.98**	.000
56. การโฆษณาประชาสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสม	3.80	0.94	2.80	1.27	2.46*	.020
57. ความผันผวนทางการเมือง	3.67	0.98	2.33	0.82	4.06**	.000
58. แบบอย่างกิริยากร้าวร้าวของนักการเมือง	3.80	0.94	2.00	1.13	4.73**	.000
59. ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีทำให้ง่ายต่อการเข้าถึงสื่อที่ไม่เหมาะสม	4.27	0.96	2.33	0.90	5.69**	.000
60. การสื่อสารในปัจจุบันทำให้เด็กได้รับแบบอย่างที่ไม่ดี	4.27	0.88	2.27	1.10	5.49**	.000
61. แบบอย่างของการแต่งกายของดารานักแสดงในสื่อต่างๆ	4.27	0.96	2.53	1.25	4.27**	.000
62. บทบาทของตัวละครในละคร ภาพยนตร์ นิยาย ฯลฯ	4.13	0.99	3.20	1.01	2.55*	.017
63. การนำเสนอของสื่อมวลชนขาดการพิจารณาไตร่ตรองก่อนนำเสนอ	4.67	0.62	3.27	1.16	4.12**	.000
เฉลี่ยรวม	4.16	0.37	2.59	0.48	10.02**	.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามเพื่อนำมาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ โดยใช้สูตรในการหาค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีการของครอนบาค (Cronbach) ซึ่งมีข้อคำถามทั้งหมด 5 ด้าน 63 ข้อ ซึ่งปรากฏผลว่า แบบสอบถามทั้งฉบับมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9538 ซึ่งมีค่าสูงพอที่จะใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

RELIABILITY ANALYSIS - SCALE (ALPHA)

Statistics for	Mean	Variance	Std Dev	Variables
SCALE	210.8667	1538.1885	39.2197	63

Reliability Coefficients

N of Cases = 30.0   N of Items = 63

Alpha = .9538

ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับแบบสอบถามความคิดเห็นต่อปัจจัยที่มีผลต่อการขาดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา

1. ด้านตัวนักเรียน มี 12 ข้อ ค่าความเชื่อมั่นทั้งตอนเท่ากับ .8092 ดังนี้

RELIABILITY ANALYSIS - SCALE (ALPHA)

Statistics for	Mean	Variance	Std Dev	Variables
SCALE	38.7667	71.9782	8.4840	12

Reliability Coefficients

N of Cases = 30.0   N of Items = 12

Alpha = .8092

2. ด้านครอบครัว มี 15 ข้อ ค่าความเชื่อมั่นทั้งตอนเท่ากับ .8385 ดังนี้

RELIABILITY ANALYSIS - SCALE (ALPHA)

Statistics for	Mean	Variance	Std Dev	Variables
SCALE	52.0333	107.2747	10.3574	15

Reliability Coefficients

N of Cases = 30.0   N of Items = 15

Alpha = .8385

3. ด้านโรงเรียน มี 16 ข้อ ค่าความเชื่อมั่นทั้งตอนเท่ากับ .8377 ดังนี้

RELIABILITY ANALYSIS - SCALE (ALPHA)

Statistics for	Mean	Variance	Std Dev	Variables
SCALE	51.6333	112.2402	10.5943	16

Reliability Coefficients

N of Cases = 30.0   N of Items = 16

Alpha = .8377

4. ด้านกลุ่มเพื่อน มี 8 ข้อ ค่าความเชื่อมั่นทั้งตอนเท่ากับ .7084 ดังนี้

RELIABILITY ANALYSIS - SCALE (ALPHA)

Statistics for	Mean	Variance	Std Dev	Variables
SCALE	28.1333	26.1885	5.1175	8

Reliability Coefficients

N of Cases = 30.0   N of Items = 8

Alpha = .7084

5. ด้านสังคมและสื่อมวลชน มี 12 ข้อ ค่าความเชื่อมั่นทั้งตอนเท่ากับ .8705 ดังนี้

RELIABILITY ANALYSIS - SCALE (ALPHA)

Statistics for	Mean	Variance	Std Dev	Variables
SCALE	40.3000	91.0448	9.5417	12

Reliability Coefficients

N of Cases = 30.0

N of Items = 12

Alpha = .8705

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
Buriram Rajabhat University

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ - สกุล	นางมานิตย์ แสนยะบุตร
วัน เดือน ปี เกิด	7 พฤษภาคม 2504
สถานที่เกิด	บ้านเลขที่ 68/1 ตำบลหนองแวง อำเภอพุทไธสง จังหวัดบุรีรัมย์
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 227 หมู่ 1 ถนนประทาย - ยโสธร ตำบลหนองแวง อำเภอบ้านใหม่ไชยพจน์ จังหวัดบุรีรัมย์ โทรศัพท์ 08-9582-6381
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	ผู้อำนวยการสถานศึกษา อันดับ คศ.3
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนบ้านกอกคอนพยอม อำเภอบ้านใหม่ไชยพจน์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบุรีรัมย์ เขต 4
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2523 มัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบุรีรัมย์พิทยาคม ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ พ.ศ. 2525 ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ พ.ศ. 2527 ประกาศนียบัตรประโยคครูพิเศษมัธยม กระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2529 การศึกษามัธยมศึกษา (วิทยาศาสตร์-ชีววิทยา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตบางเขน พ.ศ. 2554 ครุศาสตรมหาบัณฑิต (การบริหารการศึกษา) มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์